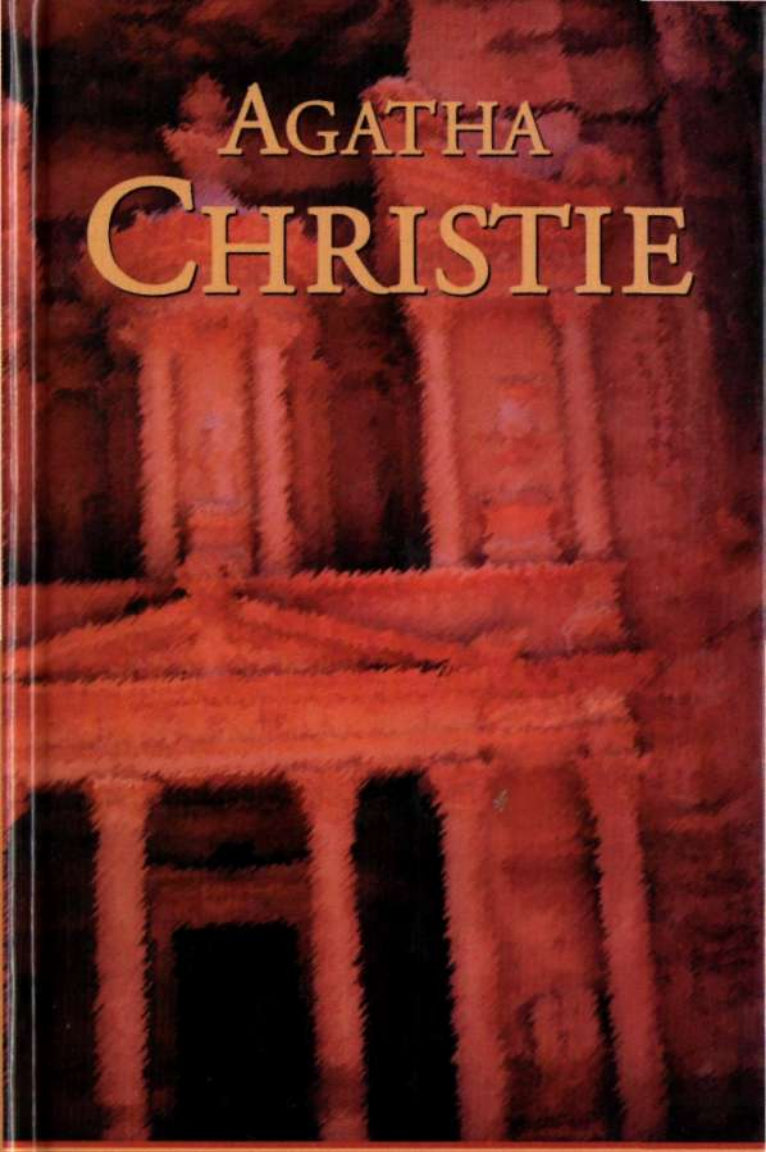

Találkozás a halállal

Fordította

SIPOS KATALIN

AGATHA CHRISTIE

TALÁLKOZÁS A HALÁLLAL

Európa Könyvkiadó
Budapest, 2006

Agatha Christie: Appointment with Death
Appointment with Death © 1932, Agatha Christie Limited, a Chorion company. All rights reserved.

Translation entitled „Találkozás a halállal" © 2006, Agatha Christie Limited, a Chorion company. All rights reserved.

Hungarian translation © Sipos Katalin, 2006,

HU ISSN 0865-980X

A szerzőtől az Európa Könyvkiadónál
a közelmúltban megjelent:

Az ABC-gyilkosságok
Az Ackroyd-gyilkosság
A Bertram Szálló
Bűbájos gyilkosok
Cipruskoporsó
Egy marék rozs
Gyilkosság az Orient expresszen
Gyilkosság Mezopotámiában
Halál a Níluson
Három vak egér
Holttest a könyvtárszobában
Macska a galambok között
Nemezis
Nyaraló gyilkosok
Öt kismalac
Paddington 16.50
Rejtély az Antillákon
Temetni veszélyes
Tíz kicsi néger

Richard és Myra Mallocknak,
Petrába tett utazásuk emlékére

ELSŐ RÉSZ

1. fejezet

- Ugye, te is belátod, hogy meg kell ölni?

A kérdés kilebbent az éjszaka csendjébe, és mintha még pár pillanatig ott lógott volna a levegőben, mielőtt távozott a Holt-tenger feletti sötétség irányába.

Hercule Poirot, kezében az ablakkilinccsel, egy pillanatra megtorpant.

Homlokát ráncolva, határozott mozdulattal becsukta az ablakot, hogy az ártalmas éjszakai levegő be ne jöhessen. Hercule Poirot abban a hitben nőtt föl, hogy a kinti levegőnek legjobb odakint maradnia, és hogy az éjszakai levegő kiváltképpen egészségkárosító.

A függönyöket gondosan elhúzta az ablakon, az ágyához ment, s közben a szája szögletében elnéző mosoly játszott.

„CIgye, te is belátod, hogy meg kell ölni?"

Milyen különös szavak - és éppen Hercule Poirot-nak, a detektívnek kell véletlenül meghallania őket jeruzsálemi útja első éjszakáján!

-Mehetek én bárhová, valami mindig eszembe juttatja a bűnözést! - mormolta magában.

És mosolygott tovább, mert egy történet is felrémlett benne, amit egyszer a regényíró Anthony Trollope-ról hallott. Trollope éppen az Atlanti-óceánt szelte át egy hajón, amikor a fedélzeten meghallotta, hogy két utastársa ép-

pen az ő regényének legutóbb megjelent folytatásáról beszélget.

- Nagyon jó! - jelentette ki az egyik utas. - De azt a fárasztó vénasszonyt ki kéne már nyírnia.

Az író széles mosollyal megszólította őket:

- Uraim, hálás köszönetem önöknek! Már megyek is, és kinyírom!

Hercule Poirot elgondolkodott: vajon mire vonatkoztak az ablakban véletlenül meghallott szavak? Talán egy színdarab vagy egy regény társszerzői beszélgettek.

Mosolygott tovább, de eszébe jutott más is.

„Egy nap akár még baljós jelentést is kaphatnak ezek a szavak."

Ahogy most visszagondolt, a beszélő hangot különös izgalom fűtötte, és remegése erős feszültségről árulkodott. Férfihang volt - vagy inkább egy fiatalemberé...

Hercule Poirot eloltotta a lámpát az ágya mellett, s közben azt gondolta:

„Ezt a hangot biztos felismerném, ha megint meghallanám..."

Raymond és Carol Boynton könyöke összeért az ablakpárkányon, és fejüket szorosan összedugva bámultak ki az éjszaka kék mélységeibe. Raymond izgatottan ismételte el előbbi szavait:

- Ugye, te is belátod, hogy meg kell ölni?

Carol Boynton enyhén megrázkódott. Hangja mély volt és rekedt, amikor felelt:

- Ez borzasztó...

- Nem borzasztóbb ennél, ami van!

-Talán...

Raymond felcsattant:

- Ez így nem mehet tovább, nem és nem! Muszáj tennünk valamit... És nem tehetünk mást ...

Carol megszólalt - bár a hangja nem volt meggyőző, és ezt tudta is:

- Mi lenne, ha elszöknénk valahogy...?

- Nem lehet. - Raymond hangja üresen és reménytelenül csengett. - Carol, hisz tudod, hogy ez nem megy.

A lány megborzongott:

- Tudom, Ray. Tudom.

Raymond hirtelen keserűen felnevetett:

- Az emberek bolondnak nézhetnek minket, hogy képtelenek vagyunk egyszerűen kisétálni az egészből...

Carol tagoltan így szólt:

- Lehet, hogy őrültek vagyunk.

- Na igen. Szerintem is. De ha most még nem is, hamarosan biztos meg fogunk bolondulni...Lehet, hogy már most is meg vagyunk őrülve: hiszen azt tervezgetjük éppen hidegvérrel, hogy megöljük az anyánkat!

Carol élesen közbeszólt:

- Nem az anyánk!

- Igen, ez igaz.

Csend volt egy kicsit, majd Raymond szólalt meg, de ezúttal már nyugodt, közömbös hangon:

- Akkor egyetértesz, Carol?

Carol megfontoltan válaszolt:

- Igen, szerintem is meg kellene halnia...

De a következő pillanatban kifakadt:

- De hát nem épeszű! Biztos, hogy nem normális! Ha az lenne, nem volna képes így kínoz-

ni minket! Evekig azt mondogattuk: „Ez nem mehet így tovább!" - és ment minden tovább. Mondtuk, hogy: „Majd csak meghal egyszer..." - és nem halt meg! Szerintem nem is fog soha meghalni, hacsak...

- Mi meg nem öljük - fejezte be a mondatot Raymond eltökélten.

- Igen.

Carol keményen belekapaszkodott az ablakpárkányba.

A bátyja hűvös, közömbös hangon folytatta, elfojtott izgatottságáról csak hangjának enyhe reszketése árulkodott.

- És ugye, azt is belátod, hogy kettőnk közül valakinek kell megtennie? Lennoxnak ott van Nadine. Jinnyt pedig nem vonhatjuk ebbe bele.

Carol megborzongott:

- Szegény Jinny!... Én úgy féltem...

- Tudom. Sokat romlott a helyzet, igaz? Ezért kell valamit tenni, éspedig gyorsan - mielőtt Jinny állapota visszafordíthatatlanná válik.

Carol hirtelen felállt, és hátrasimította hullámos, gesztenyebarna haját a homlokából.

- Te Ray, amire készülünk, ugye, azt te igazából nem is tartod bűnnek? - kérdezte.

Ray az előbbi, közömbösnek szánt hangon felelt:

- Nem bizony. Szerintem ez olyasmi, mint megölni egy veszett kutyát: véget kell vetni valaminek, ami a világra nézve ártalmas. És csak így lehetséges.

- De hát - mormolta Carol - ettől még minket ugyanúgy villamosszékbe küldenek... Érted, lehetetlenség elmagyarázni, hogy ő mi-

lyen... Úgy hangzana, mint valami boszorkánytörténet... Hisz ez az egész tulajdonképpen csak a mi fejünkben létezik!

- Senki sem fogja megtudni - felelt Raymond. - Van egy tervem. Már mindent átgondoltam. Nem eshet semmi bántódásunk.

Carol hirtelen szembe fordult Rayjel:

- Ray, te valahogy megváltoztál. Történt veled valami? Mi ültette el ezt a fejedben?

- Miért gondolod, hogy „történt" velem valami?

Ray elfordult Caroltól, és kibámult az éjszakába.

- Mert látom rajtad... Ray, csak nem az a lány a vonaton?

- Persze hogy nem, ugyan már! Carol, ne beszélj ostobaságokat! Térjünk vissza a... a...

- A tervedhez? Biztos vagy benne, hogy... jó az a terv?

- Szerintem igen.... Persze ki kell várnunk a megfelelő alkalmat. Akkor pedig - ha minden jól megy - szabadok leszünk, mindannyian.

- Szabadok? - sóhajtott fel Carol. Felnézett a csillagokra. Aztán váratlanul heves zokogásban tört ki.

- Carol, mi a baj?

A sírástól szaggatottan érkezett a válasz:

-Annyira szép... ez az éjszaka meg a kékség meg a csillagok... Bárcsak mi is a részei lehetnénk! Bár olyanok lehetnénk, mint a többi ember, és nem ilyenek, amilyenek vagyunk: ilyen furák, elromlottak és bűnösök.

- De hiszen, ha majd meghal, minden rendbe jön!

- Biztos vagy te ebben? Nem fogunk örökké megmaradni furának, nem fogunk örökké különbözni?

- Nem, nem, nem!

- De mi lesz, ha...

- Carol, nehogy meggondold magad...

Carol lelökte Ray karját a válláról.

- Nem, én veled tartok - mindenképpen! A többiek miatt, és különösen Jinny miatt. Meg kell Jinnyt mentenünk!

Raymond várt egy percet.

- Akkor... belefogunk? - kérdezte.

- Igen!

- Jó. Akkor elmondom, mi a tervem...

Odahajolt a lányhoz.

2. fejezet

Sarah King, a végzett orvosnő a jeruzsálemi Solomon Hotel olvasószobájában állt egy asztalnál, és az ott lévő újságok és magazinok lapjait forgatta. Homlokát ráncolta, és úgy tűnt: leköti, amit csinál.

Az előcsarnokból belépő magas, középkorú francia kedvtelve legeltette Sarah-n a szemét egy-két pillanatig, mielőtt odasétált volna az asztal túlfelére. Amikor a tekintetük találkozott, Sarah felismerte a férfit, és elmosolyodott. Ez volt az az ember, aki Kairóból idefelé a segítségére sietett, és cipelte az egyik bőröndjét, amikor egyetlen szabad hordár sem volt a láthatáron.

- Tetszik önnek Jeruzsálem, igen? - kérdezte dr. Gerard, miután üdvözölték egymást.

- Bizonyos szempontból inkább rémesnek látom - mondta Sarah, majd hozzátette:

- A vallás nagyon furcsa dolog!

A franciát szemlátomást mulattatta a megjegyzés.

- Értem, amire gondol - mondta szinte tökéletes angolsággal. - Itt az összes elképzelhető szekta egymással veszekszik és hadakozik!

- És micsoda rettenetes dolgokat építettek! - mondta Sarah.

- Nos, igen.

Sarah felsóhajtott:

- Ma kizavartak egy helyről, mert ujjatlan ruhában voltam. Úgy látszik, a Mindenhatónak nem tetszik a karom, habár ő készítette.

Dr. Gerard nevetett. Aztán azt mondta:

- Éppen kávézni készültem. Nem tart velem...?

- A nevem King. Sarah King.

- Az enyém pedig, ha megengedi.... - és gyors mozdulattal előrántott egy névkártyát. Amikor Sarah elolvasta, csodálkozó öröm ült ki az arcára.

- Dr. Theodore Gerard? Nahát! Mennyire örülök, hogy megismerhetem! Természetesen elolvastam az összes munkáját. Amit a skizofréniáról ír, az borzasztóan érdekes!

- Természetesen olvasta? - vonta fel kérdőn a szemöldökét Gerard.

Sarah kissé szégyenlős magyarázatba fogott:

- Tudja, magam is orvosnak készülnék. Épp most végeztem az egyetemen.

- A, már értem!

Dr. Gerard kávét rendelt, s az előcsarnok egyik sarkában ültek le kávézni. Dr. Gerardot Sarah orvostudománybeli eredményei kevésbé kötötték le, mint a homloka körül hullámosan hátrahulló fekete haja és szép formájú piros szája. Mulattatta a lány iránta tanúsított nyilvánvaló rajongása.

- Sokáig marad itt? - kérdezte csevegve.

- Csak pár napot, nem többet. Azután Petrába szeretnék menni.

- A csakugyan? Én is gondoltam rá, hogy ellátogatok oda, ha az út nem tart túl hosszú ideig. Tudja, tizennegyedikén már újra Párizsban kell lennem.

- Azt hiszem, Petrára körülbelül egy hét kell: két nap oda, két nap ott, és a visszaút is két nap.

- Reggel elnézek az utazási irodába, és meglátom, mit tudok intézni.

Egy társaság érkezett az előtérbe, és leültek. Sarah némi érdeklődéssel figyelte őket. Hangját lehalkítva így szólt:

- Most jöttek be ezek az emberek: nem látta őket éjszaka a vonaton? Ugyanakkor jöttek el Kairóból, mint mi.

Dr. Gerard a szeméhez illesztett egy monoklit, és odanézett.

- Amerikaiak?

- Igen - bólintott Sarah. - Egy amerikai család. De... szerintem nem szokványosak.

- Hogy érti ezt?

- Nos, nézze meg őket! Különösen az idős hölgyet.

Dr. Gerard engedelmeskedett. Éles, szakértő tekintete gyorsan vándorolt egyik arcról a másikra.

Először egy magas, meglehetősen rossz tartású, körülbelül harmincéves férfira lett figyelmes. Alapvetően kellemes arckifejezése egyszersmind gyenge jellemről árulkodott - és a viselkedését különös apátia jellemezte. Aztán ott volt két jóképű fiatal, a fiú szinte görög szépség. „De vele is van valami -, gondolta dr. Gerard, idegfeszültség, igen." A lány nyilván a testvére, nagyon hasonlítanak, és ő is erősen izgatottnak látszott. Volt aztán egy még fiatalabb lány, akinek vörösesszőke haja glóriaszerűen ragyogott a feje körül - de a keze megállás nélkül tépdeste, rángatta az ölében tartott zsebkendőt. És még egy nő: fiatal, nyugodt, sötét hajú és fehér bőrű, akinek szelíd arca akár egy Luini-madonnáé. Rajta viszont nyoma sem volt semmiféle idegességnek. És a csoport közepén - „Te szent ég!", gondolta dr. Gerard, egy francia őszinte viszolygásával. - Ez a nő borzalmas! Vén, formátlan, püffedt, és ott ül mozdíthatatlanul közöttük, egy torz öreg Buddha - akár egy óriáspók a hálója közepén!"

De Sarah-nak csak annyit mondott:

- *La Maman* - ő nem valami szép, igaz?

És vállat vont.

- Van benne valami... baljóslatú, nem gondolja? - kérdezte Sarah.

Dr. Gerard újra szemügyre vette a hölgyet. Ezúttal szakmai szempontból, és nem esztétikailag.

- Vízkór, szívproblémák - hangzottak az orvosi szavak.

- Az is, persze! - mondta Sarah, de ő nem erre gondolt. - De a többiek vele szemben tanúsított viselkedésében van valami furcsa, nem?

- Tudja, hogy kik ezek?

- A nevük Boynton. Anya, a nős fiú a feleségével, egy kisebb fiú és két lány.

- *La famille* Boynton világot Iát - mormolta dr. Gerard.

- Nos, igen, de a furcsa az, ahogyan ezt teszik! Soha nem állnak szóba idegenekkel. És egyikük sem csinálhat semmit, amíg az öreg hölgy meg nem engedi!

- Ő egy matriarcha típus - mondta dr. Gerard elgondolkodva.

- Szerintem meg egy zsarnok - mondta Sarah.

Dr. Gerard vállat vont, és megjegyezte, hogy a világban az amerikai nők uralkodnak - ezt mindenki tudja.

- Igen, de itt ennél többről van szó - kötötte Sarah az ebet a karóhoz. - Mert ő... szóval annyira megfélemlíti őket, úgy rájuk telepszik, hogy az... az már nem rendes dolog!

- Ha egy nőnek túl sok hatalom jut, az nem szokott neki jót tenni - értett egyet Gerard váratlan komolysággal. Megcsóválta a fejét:

- A nők nemigen tudják a hatalmat jól használni.

Gyors oldalpillantást vetett Sarah-ra. Az a Boynton családot nézte - azaz inkább annak egy bizonyos tagját. Dr. Gerard arcán a mindent értő gall mosoly jelent meg. Aha, szóval erről van szó!

Puhatolózva megkérdezte:

- Netán beszélt is velük?

- Igen, azaz csak egyikükkel.

- A fiatalemberrel, a kisebbik fivérrel?

- Igen. Még a vonaton, amivel Kantarából idejöttünk. A folyosón álldogált. Vele beszélgettem.

Sarah viselkedésében nem volt semmi elfogódottság: tulajdonképpen egész életfelfogásából hiányzott. Érdekelte őt az emberi természet, és barátságosan közeledett mindenhez - bár egy kissé türelmetlenül.

- Miért kezdett beszélgetni vele? - kérdezte Gerard.

Sarah vállat vont:

- Miért ne? Utazás közben gyakran beszélgetek emberekkel. Érdekel, hogy mit csinálnak, hogyan gondolkodnak és mit éreznek.

- Mondhatni: mikroszkóp alá teszi őket.

- Fogalmazhatunk így is - ismerte be a lány.

- És ebben az esetben mi volt a benyomása?

- Nos... - tétovázott a lány -, elég különös volt... Először is, a fiú a haja tövéig elvörösödött.

- Ez olyan különös? - kérdezte szárazon dr. Gerard.

Sarah felnevetett.

- Arra gondol, hogy egy szégyentelen nembernek vélt, aki megkörnyékezi őt? Mem, nem hinném, hogy ezt gondolta. Hiszen a férfiak mindig megérzik, hogy kivel van dolguk, ugye?

Őszinte kíváncsisággal, kérdőn tekintett dr. Gerardra, aki válaszul bólintott.

- Az volt az érzésem - mondta Sarah lassan, és kissé összeráncolt homlokkal -, hogy... hogy is mondjam?... egyszerre volt izgatott és rémült. Minden elképzelhető mértéken felül izgatott volt - és ugyanakkor, abszurd módon, rettegett. Ez már különös, nem? Nekem az amerikaiakról az a benyomásom alakult ki, hogy nagyon is hig-

gadtak. Egy húszéves amerikai fiatalembernek például sokkal nagyobb rálátása van a világra, és sokkal gyakorlatiasabb, mint egy hasonló korú angol. És ez a fiatalember már húsz fölött jár.

- Szerintem huszonhárom-huszonnégy lehet.

- Már annyi?

- Szerintem igen.

- Igen... talán magának van igaza... Csak fiatalabbnak látszik...

- Hibás mentális beállítódás. Megrekedés a „gyermek" fázisban.

- Akkor hát igazam van? Vagyis tényleg van benne valami, ami nem igazán normális?

Dr. Gerard vállat vont, és egy kicsit megmosolyogtatta, hogy a lány milyen komolyan veszi magát.

- Kedves ifjú hölgyem, van-e közülünk egy is, aki teljesen normális? De arról biztosíthatom, hogy ebben az esetben valóban fennáll valamifajta neurózis.

- Aminek, lefogadom, annál a szörnyű öregasszonynál van az eredete.

- Magácska nem nagyon kedveli őt - mondta dr. Gerard, és fürkészőn nézett Sarah-ra.

- Valóban. A szeme, nézze!... olyan rosszindulatú!

Dr. Gerard azt mormolta:

- Anyáknál ez nem ritkaság, amikor a fiaik elbűvölő ifjú hölgyekhez kezdenek vonzódni.

Sarah türelmetlenül vállat vont. A franciák mind egyformák, gondolta, csak a szexben tudnak gondolkozni. De mint lelkiismeretes pszichológusnak, persze neki is be kellett ismernie,

hogy a legtöbb jelenség mögött a szexualitás dolgozik. Sarah gondolatai is hasonló pszichológiai ösvényt követtek.

Meditációjának hirtelen szakadt vége: Raymond Boynton a terem közepén álló asztalhoz jött. Kiválasztott egy magazint. Amint visszafelé elhaladt Sarah széke mellett, a lány felnézett rá, és megszólította:

- A mai napot városnézéssel töltötték?

Szavait találomra választotta meg, mert igazából az érdekelte, hogy milyen fogadtatásra találnak.

Raymond félig megtorpant, elvörösödött, hátrahőkölt, mint egy ideges ló, és a tekintete riadtan családja csoportjának a középpontját kereste. Azt suttogta:

- Ó... ó, igen... tényleg, valóban. Én...

Aztán, mint akinek hirtelen az oldalába vágták a sarkantyút, visszavágtatott a családjához, maga előtt tartva a magazint.

A groteszk, Buddha-szerű alak egyik kövér kezével az újságért nyúlt, de dr. Gerard látta, hogy közben a szeme a fiú arcát fürkészte. Valami horkantásfélét hallatott, amiből nehéz lett volna kihallani a köszönetet. Feje alig észrevehetően elfordult. A doktor látta, hogy most Sarah-t nézi figyelmesen. Az arca egykedvű volt, kifejezéstelen. Lehetetlen volt megmondani, mi zajlik a fejében.

Sarah az órájára nézett, és felkiáltott:

- Jaj, de elszaladt az idő!

Felállt.

- Köszönöm a kávét, dr. Gerard. Most meg kell írnom néhány levelet.

A doktor is felállt, és megfogta a lány kezét.

- Remélem, még találkozunk! - mondta.

- Ó, igen! Esetleg ha eljön Petrába.

- Mindenképpen meg fogom próbálni.

Sarah rámosolygott búcsúzóul, és elfordult. Az előcsarnokból kifelé el kellett mennie a Boynton család mellett.

Dr. Gerard figyelt, és látta, hogy Mrs. Boynton a fia arcát nézi. Látta, hogy a fiú pillantása találkozik az anyáéval. Amint Sarah elhaladt, Raymond Boynton félig elfordította a fejét - de nem Sarah felé, hanem a másik irányba... A lassú mozdulat kelletlenségről árulkodott, nagyon úgy nézett ki, mintha az öregasszony egy láthatatlan madzagot rántott volna meg.

Sarah King is észrevette, hogy mi történt, és bizony bosszantotta is, lévén még elég fiatal - és ember. Hiszen Raymonddal olyan jót beszélgettek a hálókocsi folyosóján zötykölődve! Összehasonlították a benyomásaikat Egyiptomról, jót nevettek az öszvérhajcsárok és az utcai árusok vicces angolságán. Sarah elmesélte neki, hogy egy tevehajcsárnak, amikor az nagy lendülettel, tolakodva megkérdezte tőle: „Ön angol lady vagy amerikai?" -, ő azt felelte: „Nem, kínai." És elmondta, hogy milyen jót mulatott ezután a hajcsár elképedt arckifejezésén. Sarah arra gondolt, hogy a fiú úgy itta akkor a szavait, mint egy kedves, tudni vágyó iskolás gyerek - talán még valami megrendítő is volt ebben a nagy tudni vágyásban. Most meg, minden látható ok nélkül elhúzódó lett, faragatlan - és kifejezetten goromba.

- Egy percig sem foglalkozom vele tovább! - mondta magának Sarah sértődötten.

Sarah-nak ugyanis elég jó véleménye volt magáról - bár nem volt beképzelt. Tudta, hogy vonzó jelenség a másik nem számára, és nem szokott a visszautasításba szó nélkül beletörődni.

Az viszont lehetséges, hogy egy kicsit túl kedvesen viselkedett ezzel a fiúval, mert - valami különös oknál fogva - megsajnálta. De most már feketén-fehéren kiderült, hogy ő is csak egy goromba, beképzelt és faragatlan amerikai siheder!

Ahelyett, hogy az említett leveleket megírta volna, Sarah King az öltözőasztala elé ült, hátrafésülte a haját a homlokából, belenézett saját gondterhelt barna szemébe, és végiggondolta jelenlegi helyzetét.

Éppen egy komoly érzelmi krízisen volt túl. Egy hónappal ezelőtt bontotta fel az eljegyzését egy nála négy évvel idősebb fiatal orvossal. Nagyon vonzódtak egymáshoz, de a természetük túlságosan hasonló volt. Mindennaposak voltak köztük a nézeteltérések és a veszekedések. Sarah nem jól tűrte a zsarnoki hatalom akármilyen szelíd formában való megjelenését az életében, mert maga is elég domináns egyéniség volt. Mint oly sok emelkedett lelkű nő, Sarah is azt gondolta magáról, hogy csodálja az erőt. Mindig is azt mondta magának, hogy szeretne emberére akadni. De mikor talált valakit, aki uralkodni tudott rajta - rádöbbent, hogy ez egyáltalán nem teszik neki! Nem kevés szívfájdalmat okozott neki az eljegyzés felbontása, de volt benne annyi józanság, hogy belássa: pusz-

tán a kölcsönös vonzalom kevés ahhoz, hogy egy élet boldogságát építsék rá. Szándékosan szervezte magának ezt az izgalmas nyaralást, hogy felejteni segítsen, mielőtt visszamegy, és istenigazából beleveti magát a munkába.

Sarah gondolatai a múltból immár visszatértek a jelenbe. Azt gondolta:

„Jó lenne, ha dr. Gerard hajlandó volna velem a munkájáról beszélgetni. Csodálatos, mi mindent tud! Bárcsak komolyan venne engem!...Talán, ha eljön majd Petrába..."

Aztán megint arra a furcsa, faragatlan amerikaira gondolt.

Nem volt kétséges, hogy a család jelenléte okozta a fiú bántó reakcióját, de Sarah akkor is egy kissé neheztelt rá. Hogy valaki ennyire függjön a családjától, ez tényleg nevetséges - különösen egy férfi esetében!

De mégis...

Furcsa érzése támadt. Itt valami nincs rendjén!

Hirtelen hangosan kimondta:

- Ezt a fiút meg kell menteni! Na, majd megnézem, mit tehetek!

3. fejezet

Miután Sarah távozott az előcsarnokból, dr. Gerard még néhány percig a helyén maradt. Aztán odalépett az asztalhoz, elvette róla a *Le Matin* friss számát, és egy olyan székhez ment vele, ami közel volt a Boynton családhoz. Kezdték már érdekelni.

Eleinte mulattatta, hogy az angol lány figyelmét mennyire leköti ez az amerikai család - rutinosan el is könyvelte, hogy a lányt valójában a család egy bizonyos tagja érdekli.

De most ennek a családnak a különössége felébresztette benne a tudós mélyebb, pártatlan érdeklődését. Megérezte, hogy itt valódi pszichológiai csemegével találkozott.

Az újság takarásában, rendkívül diszkréten mérte fel őket. Legelőször a fiút, aki iránt az angol lány annyira érdeklődött. Igen, gondolta dr. Gerard, pont az a típus, aki a lányt temperamentum tekintetében vonzhatja. Sarah Kingben megvolt az erő, a kiegyensúlyozott idegrendszer, a józan ész, és tudta, mit akar. Dr. Gerard a fiatalembert érzékenynek, jó eszűnek, bátortalannak és rendkívül befolyásolhatónak ítélte. Az orvos szemét nem kerülte el a nyilvánvaló tény, hogy jelenleg a fiatalember nagyon erős idegfeszültségben él. Dr. Gerard eltűnődött: vajon mi lehet ennek az oka? Egy fiatalembernek, aki szemlátomást kitűnő egészségnek örvend, és éppen külföldön jár, hogy kikapcsolódjon - mi oka lehet, hogy az idegösszeomlás határára kerüljön?

A doktor figyelme a család többi tagja felé fordult. A gesztenyebarna hajú lány nyilván a fiatalember testvére. Ugyanaz a testalkat: vékony csontok, jó alak, arisztokratikus külső. Szép kezükön ugyanolyan hosszú ujjak, ugyanaz a kellemes arcél, a hosszú, karcsú nyak, és ugyanolyan a fejtartás. És a lány is ideges volt... Akaratlanul is izgatott mozdulatokat tett, a szeme alatt karikák sötétlettek, s a tekintete

túlságosan is fénylett. Kapkodva beszélt, mintha folyton kifogyna a levegőből. Éberen figyelt, felajzott volt, lazítani pedig képtelen.

„És ő is fél, döntötte el dr. Gerard. Igen, fél!"

Hallotta a beszélgetés részleteit: nagyon is mindennapi, közönséges beszélgetés volt.

- Elmehetnénk Salamon istállóihoz.

- Nem lesz az túl sok anyának?

- Esetleg délelőtt a Siratófal?

- A templomot persze meg kell nézni - Omar mecsetjének nevezik, vajon miért?

- Hát azért, Lennox, mert átalakították muzulmán mecsetté.

Közönséges turistafecsegés. De dr. Gerardban mégis az a meggyőződés kezdett kialakulni, hogy ezek az elkapott mondatok mind valószerűtlenek. Álcaként szolgálnak, eltakarnak valamit, ami a mélyben dagad és kavarog - valamit, ami túl mély és formátlan a szavakhoz....

Lopva újra kilesett a *Le Matin* mögül.

Lennox? Ő lehet az idősebb fiú. ugyanazok a családi vonások rajta is, egy különbséggel: Lennox nem volt annyira feszült. Dr. Gerard úgy látta, hogy ő alkatilag kevésbé ideges. De benne is volt valami szokatlan. A motorikus izgalomnak nála nem volt nyoma, ahogy a másik kettőnél. Ő lazán, kissé összeroskadva ült. Gerard az emlékei közt keresgélt, hogy hol, melyik kórteremben látott ilyen pácienseket. És rá is jött.

„Ez az ember ki van merülve a szenvedéstől. Ugyanúgy néz, mint egy sebzett kutya vagy egy beteg ló - néma, állati türelemmel... Na, ez is furcsa... Fizikailag szemlátomást semmi baja... De

nem kétséges: nemrégen sok szenvedésben volt része, mentális szenvedésben... de már nem szenved... csak tűr, némán, vár, talán a végső csapásra... De milyen csapásra? Nem csak kitalálom ezt az egészet? De nem, ez az ember vár valamire, éspedig a közelgő végre. így várakoznak a rákos betegek, és hálásak, ha valamilyen szer egy kissé csillapítja a fájdalmat..."

Lennox Boynton felállt, és felvette a motring fonalat, amit az öreg hölgy elejtett.

- Tessék, anya.

- Köszönöm.

Vajon mit köt ez a hatalmas, egykedvű öregasszony? Valami vastagot és durvát. „Talán kesztyűket egy szegényház lakóinak -, gondolta dr. Gerard, és elmosolyodott saját fantáziája játékán.

Most a család legfiatalabb tagját kezdte figyelni: az aranyosvörös hajú lányt. Talán tizenkilenc éves lehetett. A bőre szép fehér, ami gyakran párosul a vörös hajjal. Bár nagyon sovány volt az arca, de gyönyörű. Ült, és mosolygott magában - a semmibe. Volt ebben a mosolyban valami különös. Messze járt ez a mosoly a Salamon Hoteltől, messze Jeruzsálemtől... Emlékeztette dr. Gerardot valamire... Hamarosan eszébe is jutott: az a különös, földöntúli mosoly volt ez, ami az athéni Akropolisz kariatidáinak ajkán látható - távoli, bájos és kissé embertelen... Mellbe vágta ez a varázslatos mosoly, és a lány mozdulatlanságának bája.

Aztán dr. Gerard - nem kis megdöbbenéssel - meglátta a lány kezét. A család tagjai, akik a lányt körülvették, nem láthatták a kezét az asz-

táltól, de onnan, ahol a doktor ült, jól lehetett látni. A lány kezei az ölében egy finom kis zsebkendőt rángattak szünet nélkül ide-oda, és tépkedték apró darabokra.

A doktor szörnyen megdöbbent.

Az a közömbös és távoli mosoly, a mozdulatlan test - és ezek a lankadatlanul pusztító kezek...!

4. fejezet

Lassú, ziháló, asztmatikus köhögés hangzott fel, majd a hatalmas, kötögető öregasszony megszólalt:

- Ginevra, te már fáradt vagy, a legjobban tennéd, ha lefeküdnél.

A lány megrezzent, az ujjai pedig abbahagyták a mechanikus mozgást.

- Nem vagyok fáradt, anya.

Gerard örömmel nyugtázta a lány hangjának szép zenéjét. Megvolt ebben a hangban az az édes zengés, ami a legközönségesebb megszólalásokat is varázsossá teszi.

- De igen, fáradt vagy. Én mindig látom rajtad. Szerintem holnap nemigen lesz erőd a városnézéshez.

- De lesz erőm! Teljesen jól vagyok.

Az anyja erre vastag, reszelős, szinte fülsértő hangon válaszolt:

- Nem, nem vagy jól. Bujkál benned valami.

- Nem, nem bujkál!

A lányon heves reszketés vett erőt.

Megszólalt egy lágy, nyugodt hang:

- Majd én felmegyek veled, Jinny.

Felállt a hallgatag fiatal nő, akinek tág, elgondolkodó szürke szeme volt és szabályos csigákba rendezett sötét haja.

Az öregasszony közbeszólt:

- Nem. Hadd menjen egyedül.

A lány felkiáltott:

- Nadine-nal akarok fölmenni!

- Akkor természetesen megyek - lépett előre egy lépést a fiatal nő.

Az öregasszony azt mondta:

- A gyermek inkább egyedül szeretne fölmenni - nem így van, Jinny?

A kérdést hallgatás követte - egy pillanatig, aztán pedig Ginevra Boynton váratlanul színtelenné vált és unott hangon így felelt:

- De igen; inkább egyedül megyek. Köszönöm, Nadine.

A magas, sovány teremtés meglepően kecses léptekkel eltávozott.

Dr. Gerard leeresztette az újságját, és gátlástalanul rábámult az idős Mrs. Boyntonra. Az éppen a lánya után nézett, és hájas arcát különös mosoly ráncolta. Mintha a lánya arcán kevéssel ezelőtt felfénylett kedves, földöntúli mosolynak a karikatúrája lett volna.

Majd az öregasszony Nadine-ra nézett. Az éppen leült megint. Felpillantott, és tekintete találkozott az anyósáéval. Az arcán zavarnak semmi nyoma. Az öregasszony szeméből sütött a rosszindulat.

„Elképesztő vén zsarnok!", gondolta dr. Gerard.

Es akkor, váratlanul, az öregasszony tekintete megtalálta a doktort, akinek ettől a lélegzete is elállt. Kicsi, fekete, égő szemek néztek rá, de valami hatalom sugárzott belőlük, igazi erővel: valami ártó gonoszság hulláma érintette meg a doktort. Tudta ő, mire képes az erős egyéniség. Átlátta azonnal: nem egy elkényeztetett, zsarnokoskodó kriplivel van dolga, aki kicsinyes rögeszmékben kéjeleg. Ez az öregasszony valódi erő volt. Gonosz pillantása hasonló hatást váltott ki, mint a kobra tekintete. Lehetett Mrs. Boynton öreg és gyenge, kínozhatták betegségek - de nem volt kiszolgáltatott. Olyan asszony volt, aki a hatalmat jól ismerte, azt egész életében gyakorolta, és akinek egyetlenegyszer sem ingott meg a saját erejébe vetett hite. Dr. Gerard látott egyszer egy nőt, aki a cirkuszban egy rendkívül veszélyes és látványos produkciót mutatott be tigrisekkel. A hatalmas, alattomos állatok mind a helyükre kúsztak a szavára, és megalázó, nevetséges mutatványokat csináltak végig. A szemük és tompa morgásuk gyűlöletről árulkodott, keserű, ádáz gyűlöletről, de mégis engedelmeskedtek és kushadtak. Az idomár egy fiatal nő volt, egy arrogáns, fekete hajú szépség, de a szeme ugyanolyan, mint ennek az öregasszonynak.

„Une dompteuse!", gondolta dr. Gerard.

És már tudta is, hogy mi volt a korábban kihallgatott, ártalmatlan családi beszélgetés mélyén húzódó, rejtett áramlás: gyűlölet volt, bizony, sötéten hullámzó gyűlölet.

Azt gondolta:

„Ha az emberek tudnák, hogy mi jár a fejemben, biztos azt mondanák, hogy túl élénk a fantáziám, és bizarr túlzásokba esem! Itt egy közönséges, szerető amerikai család, akik Palesztinában nyaralnak - én meg egy feketemágia-történetet szövök köréjük!"

Érdeklődéssel fordult a nyugodt fiatal nő felé, akit Nadine-nak neveztek. Bal kezén jegygyűrű volt, és miközben a doktor figyelte, gyors, mindent eláruló oldalpillantást vetett a szőke, rossz testtartású Lennoxra. A doktor ebből mindent kitalált...

Ezek ketten férj és feleség. De a Lennoxra vetett pillantás inkább az anyáé volt, mint a feleségé: igazi anyai pillantás, védő, aggodalmas.

Még másra is rájött. Arra, hogy a csoportban egyedül Nadine Boynton az, akire nem hat az anyósa bűvereje. Lehet, hogy nem kedveli az öregasszonyt, de nem fél tőle. Az öregasszony hatalma rá nem terjed ki.

Boldogtalan volt, mélységesen aggódott a férjéért - de szabad volt.

Dr. Gerard ezt gondolta:

„Mindez nagyon érdekes."

5. fejezet

A doktor sötét képzelgéseit egészen hétköznapi jelenség kergette széjjel - szinte mulatságos hatást keltve.

Egy ember lépett az előtérbe, meglátta Boyntonékat, és odament hozzájuk.

Egy középkorú, nyájas amerikai volt, a mereven konvencionális fajtából. Öltözéke gondosan válogatva, hosszúkás arca borotvált, beszéde kissé vontatott, de nem kellemetlen, bár monoton.

- Már mindenütt kerestem magukat! - mondta.

Lelkiismeretesen kezet rázott az összes családtaggal.

- Hogy érzi magát, Mrs. Boynton? Nem fárasztja túlságosan az utazás?

Az öregasszony majdhogynem jóindulatú válasza zihálva érkezett:

- Köszönöm, de nem. Ugyan az egészségem nem túl jó, tudja...

- Tudom, sajnos...

- De mindenesetre nem romlott az állapotom.

Mrs. Boynton lassú, csúszómászó-mosollyal hozzátette:

- Itt van Nadine, aki nagyon vigyáz rám, igaz, Nadine?

- Megteszem, amit tudok - hangzott a kifejezéstelen válasz.

- Ebben biztos vagyok! - mondta az idegen szívélyesen. - Nos, Lennox, mi a benyomása Dávid király városáról?

- Hát, nem is tudom.

Lennox apatikusan beszélt, minden érdeklődés nélkül.

- ügye, maga is egy kicsit kiábrándítónak találja? Bevallom, először nekem is ez volt az érzésem. De talán még nem is sokat láttak belőle.

Carol Boynton megszólalt:

- Nem tudunk túl sokat nézelődni Anya miatt.

Mrs. Boynton megmagyarázta:

- Én legfeljebb néhány órás városnézést bírok egy nap.

Az idegen szívélyesen biztosította:

- Szerintem csodálatos, hogy ennyit bír, Mrs. Boynton!

Mrs. Boynton egy lassú, ziháló kuncogást hallatott, aminek szinte kárörvendő felhágja volt.

- Nem engedek a testemnek! A szellem az, ami számít! A szellem...

A hangja elakadt. Gerard látta, hogy Raymond Boynton idegesen megrándul.

- Járt már a Siratófalnál, Mr. Cope? - kérdezte.

- Nos, igen, az volt az egyik első hely, ahová elmentem. Reményeim szerint Jeruzsálemet most már néhány nap alatt befejezem, aztán pedig a Cook iroda összeállít nekem egy körutazást, hogy rendesen megnézzem a Szentföldet: Betlehemet, Názáretet, Tibériást, a Galileai tavat. Roppant érdekes lesz. Ott van aztán Jerash, egy csomó izgalmas rommal - tudják, római romok. Meg aztán nagyon szeretném megnézni a rózsaszínű várost, Petrát, ami, azt hiszem, rendkívüli természeti jelenség - és ráadásul távol is van a szokott turistaútvonalaktól -, de ahhoz kell csaknem egy hét, hogy az ember odautazzon meg vissza, és tisztességesen meg Is nézze.

Carol megszólalt:

- Azt én is szeretném látni. Csodálatos lehet!

- Állíthatom, hogy megéri megnézni - igazán megéri.

Mr. Cope elhallgatott, egy kétkedő pilllantást vetett Mrs. Boyntonra, és olyan hangon folytatta, ami a hallgatózó francia számára kifejezetten bizonytalannak hangzott:

- Rá tudok-e beszélni önök közül valakiket, hogy tartsanak velem? Azt természetesen tudom, hogy ön, Mrs. Boynton, ilyenre nem vállalkozik, és megértem, hogy a családja egy része önnel szeretne maradni, de ha esetleg megosztanák erőiket, hogy úgy mondjam...?

Elhallgatott. Dr. Gerard még Mrs. Boynton kötőtűinek a csattogását is hallotta. Aztán az öregasszony azt mondta:

- Szerintem nincs sok kedvünk kettéválni. Nagyon összeszokott csapat vagyunk.

Felnézett:

- Ti mit szóltok, gyerekek?

Különös hanghordozása üzent valamit. A válaszok késlekedés nélkül érkeztek:

- Nem akarunk szétválni, anya.

- Á, nem.

- Nem, persze hogy nem.

Mrs. Boynton azzal a rettenetes mosolyával azt mondta:

- Látja, nem akarnak elhagyni engem. És te, Nadine? Te nem mondtál semmit.

- Köszönöm, én sem akarom, hacsak Lennoxnak nincs kedve hozzá.

Mrs. Boynton lassan a fia felé fordította a fejét.

- Nos, Lennox, mi a véleményed, nem akartok Nadine-nal elmenni? Neki volna kedve hozzá, úgy látom.

Lennox megrezzent, felkapta a fejét.

- En... hát... nem, én... En azt hiszem, jobb, ha mind együtt maradunk.

- Ez aztán az összetartó család! - nyugtázta elismeréssel Mr. Cope, de a hangja csalódott volt és erőltetett.

- Nemigen keressük a társaságot - mondta Mrs. Boynton. Elkezdte föltekerni a motringot. - Igaz is, Raymond, ki volt az a fiatal nő, aki az előbb beszélt veled?

Raymond idegesen összerezzent. Elvörösödött, majd elfehéredett.

- A... a nevét nem tudom. Ott volt... a vonaton, amikor utaztunk.

Mrs. Boynton hozzálátott, hogy lassan feltápászkodjon a székéből.

- Szerintem nemigen lesz dolgunk vele - mondta.

Nadine felállt, és segített az öregasszonynak kikászálódni a székből. Fürgén, szakértelemmel nyúlt oda, ami nem kerülte el dr. Gerard figyelmét.

- Ideje lefeküdni - mondta Mrs. Boynton. - Jó éjszakát, Mr. Cope!

- Jó éjszakát, Mrs. Boynton! Jó éjszakát, Mrs. Lennox!

Elvonultak - mint egy kisebbfajta körmenet. A fiatalabb családtagoknak szemlátomást meg sem fordult a fejében, hogy ők esetleg még maradhatnának.

Mr. Cope nézett utánuk - őt otthagyták. Arckifejezése meglehetősen savanyú volt.

Ahogyan azt dr. Gerard tapasztalatból jól tudta, az amerikaiak természettől barátságos népek. Hiányzik belőlük az utazgató britek fe-

szengő gyanakvása. Az emberekkel rutinosan bánó franciának nem sok nehézséget jelentett, hogy összeismerkedjen Mr. Cope-pal. Az amerikai épp egyedül volt, és honfitársaihoz hasonlóan ő is szeretett barátkozni. Dr. Gerard névjegykártyatartója ismét szerephez jutott.

Amikor Mr. Jefferson Cope elolvasta a kártyáról a nevet, kellőképpen meg volt illetődve.

- Dr. Gerard, ön nemrégen az Államokban is járt!

- A múlt őszön. Előadásokat tartottam a Harvardon.

- Igen, csakugyan! Az ön neve az egyik legkiválóbb a szakmájabeliek közül. A szakterületén Párizsban ön mindenki előtt jár!

- De kedves uram, ön túloz! Ezt el kell hárítanom.

- Nem, csak ne hárítsa el! Óriási megtiszteltetés önnel találkozni itt. Ami azt illeti, jó néhány nagyon kiváló személyiség tartózkodik jelenleg Jeruzsálemben. Itt van ön, és itt van Lord Welldon, valamint Sir Gabriel Steinbaum, a befektető. Azután itt tartózkodik a veterán angol régész, Sir Manders Stone. Lady Westholme is itt nyaral, az angol politikai élet egyik vezéregyénisége. Meg aztán itt van a híres belga detektív, Hercule Poirot.

- A kis Hercule Poirot? Tényleg itt van?

- A helyi újságban olvastam, hogy nemrégen érkezett. Az az érzésem, hogy a fél világ itt van feleségestül a Salamon Hotelban. De nem is akármilyen szálloda ez! És szépen van dekorálva.

Mr. Jefferson Cope-ról lerítt, hogy pompásan érzi magát. Dr. Gerard pedig az a fajta volt, aki nagyon kedves tudott lenni - ha akart. Nem sok idő kellett hozzá, és a két férfi áttelepedett a bárba.

Néhány szódás whisky után Gerard megkérdezte:

- Mondja csak, tipikusnak mondható az az amerikai család, akikkel beszélgetett?

Jefferson Cope elgondolkozva kortyolta az italát. Aztán így felelt:

- Hát nem, nem mondanám éppen tipikusnak.

- Nem? Pedig nagyon összetartó család.

Mr. Cope lassan felelt:

- Arra gondol, hogy mindannyian az idős hölgy körül forognak? Ez igaz. Tudja, ő rendkívüli egyéniség.

- Csakugyan?

Mr. Cope-nak nem kellett sok nógatás. A diszkrét érdeklődés is elég volt neki.

- Szívesen megmondom magának, dr. Gerard, hogy ezzel a családdal én mostanában sokat foglalkoztam. Sokat törtem rajtuk a fejemet. Ha fogalmazhatok így: megkönnyebbülnék, ha beszélhetnék magának a dologról. No persze, csak ha nem untatom vele...

Dr. Gerard tagadta, hogy untatná a dolog. Mr. Jefferson Cope folytatta hát, és tisztára borotvált arcán a tanácstalanság gondterhelt ráncai jelentek meg.

- Megmondom magának egyenesen, hogy aggódom egy kissé. Tudja, Mrs. Boynton régi

barátom. Nem az idős hölgy, hanem a fiatal, Mrs. Lennox Boynton.

- Ó, igen, a bájos, sötét hajú fiatal hölgy.

- Így van. Ő Madine. Dr. Gerard, ez a Nadine Boynton csodálatos teremtés. Én még a házassága előttről ismerem. Akkor egy kórházban dolgozott, gyakorlaton, mert ápolónőnek készült. Azután egy vakációra elkísérte a Boynton családot, és hozzáment Lennoxhoz.

- Igen?

Mr. Jefferson Cope ivott egy korty whiskyt, és folytatta:

- Szeretnék magának egyet s mást elmesélni, dr. Gerard, a Boynton család történetéből.

- Nagy érdeklődéssel hallgatom.

- Tudja, a néhai Elmer Boynton - aki ismert személyiség volt és nagyon kedves ember - kétszer nősült. Első felesége még akkor halt meg, amikor Carol és Raymond épp csak totyogtak. A második feleség, mondják, nagyon szép nő volt, amikor elvette, bár nem túl fiatal. Ha most ránéz, nehéz elképzelni róla, hogy volt valaha szép is, de nekem szavahihető emberek mondták. A férje mindenesetre nagyon sokra tartotta, és szinte minden kérdésben elfogadta a véleményét. Halála előtt néhány évig magatehetetlen volt, s már akkor a felesége irányított mindent. Nagyon rátermett nő, akinek az üzleti dolgokhoz is jó feje van. Nagyon lelkiismeretes asszony. Elmer halála után teljes egészében ezeknek a gyerekeknek szentelte magát. Egy a sajátja közülük, Ginevra - az a csinos vörös hajú, csak sajnos egy kicsit gyengécske. Hát ahogy mondtam, Mrs. Boynton teljesen a családjának

szentelte magát. A külvilágot pedig teljes mértékben kizárta. Mármost nem tudom, maga mit gondol erről, dr. Gerard, de énszerintem ez nem valami okos dolog.

- Egyetértek magával. A kialakulófélben lévő mentalitások számára ez rendkívül ártalmas.

- Igen, ezzel jól kifejezi a lényeget. Mrs. Boynton óvta ezeket a gyerekeket a külvilágtól, és soha nem engedte, hogy külső kapcsolatokat keressenek. Aminek az lett az eredménye, hogy felnőttek, de olyan... idegesek lettek! Félénkek, ha érti, mire gondolok. Nem tudnak idegenekkel barátkozni. És ez nem jó.

- Ez nagyon rossz.

- Én nem kétlem, hogy Mrs. Boynton jót akart. Csak az önfeláldozásával túllőtt a célon.

- Mindannyian otthon élnek? - kérdezte a doktor.

- Igen.

- Egyik fiú sem dolgozik?

- Nos, nem. Elmer Boynton gazdag ember volt. Az összes pénzét Mrs. Boyntonra hagyta, annak haláláig - de persze úgy értette, hogy a család eltartására.

- Akkor tehát a gyerekek anyagilag függenek az idős hölgytől?

- Ez így van. Ő pedig arra nevelte őket, hogy maradjanak csak otthon, és ne keressenek maguknak foglalkozást. Lehet, hogy ez jól is van így, hisz van elég pénzük, és nem kell dolgozniuk, de szerintem egy férfinak a munka még felüdülés is lehet. És még valami: hobbijuk sincsen, egyiknek se! Nem golfoznak. Nem tagjai egyetlen klubnak sem a környéken. Nem

járnak el táncolni, se sehová máshova a többi fiatallal. Ott élnek egy böhöm nagy házban az isten háta mögött, távol mindentől. Mondhatom, dr. Gerard, ez nagyon nem tetszik nekem.

- Egyetértek magával - mondta dr. Gerard.

- Egyikükben sincs meg a társadalmi érzéknek még a szikrája sem. A közösségi szellem - az hiányzik belőlük! Lehet, hogy mint család, nagyon összetartóak, de teljesen begubóznak.

- Sosem volt arról szó, hogy valamelyikőjük a saját lábára álljon?

- Én ilyenről nem hallottam. Csak ülnek egyik székből a másikba.

- És maga szerint ebben ők a hibásak vagy Mrs. Boynton?

Jefferson Cope egy kicsit feszengeni kezdett.

- Nos, úgy érzem, bizonyos értelemben részben az idős hölgy a felelős ezért. Rosszul nevelte őket. De ugyanakkor, ha egy fiatalember nagykorú lesz, az ő dolga, hogy szétrúgja a korlátokat. Egyetlen fiúnak se kéne az anyja szoknyája mellett maradni. Az a normális, ha a függetlenséget választja.

- Elképzelhető, hogy ez nem lehetséges - mondta dr. Gerard elgondolkozva.

- Miért nem?

- Mr. Cope, vannak módszerek, amikkel meg lehet gátolni a fák növekedését.

Cope értetlenül bámult rá.

- De hát ők jó felépítésű, egészséges népek!

- Az elmében is lehet növekedési rendellenességeket és betegségeket előidézni, csakúgy, mint a testben.

- Nagyon okosak is.

Gerard erre már csak sóhajtott.

Jefferson Cope folytatta:

- Nem, dr. Gerard, higgye el nekem, aki férfi, az maga irányítja a sorsát, saját kezűleg. Az az ember, akinek van önbecsülése, az megáll a maga lábán, és kezd valamit az életével. Nem fog ücsörögni és malmozni a kezével. Nincs nő, aki egy ilyen férfira felnézne.

Gerard kutatóan nézett rá vagy egy percig. Aztán azt kérdezte:

- Most, ugye, kifejezetten Mr. Lennox Boyntonra céloz?

- Nos, igen, Lennox az, akire gondoltam. Raymond még szinte gyerek. De Lennox már harmincéves. Ideje volna megmutatnia, hogy van benne töltet.

- Gondolja, hogy nehéz lehet mellette a feleségének?

- Persze hogy nehéz! Nadine csodálatos lány. Jobban csodálom, semmint azt el tudnám mondani. Soha egyetlen szóval sem panaszkodik. De nem boldog, dr. Gerard. Boldogtalanabb már nem is lehetne.

Gerard bólintott.

- Igen, gondolom, így lehet.

- Nem tudom, magának mi a véleménye erről, dr. Gerard, de én azt hiszem, hogy kell lennie egy plafonnak abban, hogy mit köteles eltűrni egy nő! Ha én volnék Nadine, Lennoxot minden teketória nélkül választás elé állítanám. Vagy nekidurálja magát és bizonyít, vagy különben...

- Különben maga szerint el kellene hagynia Lennoxot?

- Nadine-nak joga van a saját életéhez, dr. Qerard. Ha Lennox nem képes őt úgy megbecsülni, ahogyan megérdemelné - hát van más, aki majd megteszi.

- Itt van például... ön, igaz?

Az amerikai elpirult. Aztán egyenesen a beszélgetőtársára nézett - egyszerűségében is méltósággal.

- Így van - felelte. - Nem szégyellem, hogy mit érzek iránta. Sokra tartom őt, és mélyen kötődöm hozzá. Azt szeretném, ha boldog lenne. Ha Lennoxszal boldogan élne, én hátradőlnék, és eltűnnék a képből.

- Így viszont...?

- Így viszont készenlétben állok! Ha szüksége lenne rám, itt vagyok!

- Ön egy igazi *parfait gentil* lovag - mormolta dr. Gerard.

- Tessék?

- Kedves uram, manapság a lovagiasság már csak az amerikai nemzet sajátja! Ön megelégszik azzal, hogy szíve hölgyét szolgálja, a jutalom reménye nélkül! Ez csodálatra méltó! És pontosan miben reménykedik, mit tehet érte?

- Csak annyit, hogy itt vagyok kéznél, ha szüksége lenne rám.

- És, ha szabad kérdeznem, az idős hölgy hogyan viszonyul önhöz?

Jefferson Cope megfontoltan mondta:

- Azt sosem tudhatom biztosan. Amint említettem, nemigen szeret kapcsolatokat létesíteni. De velem más: mindig nagyon kedves, és egészen úgy bánik velem, mint egy családtaggal.

- Tehát nem ellenzi az ön barátságát Mrs. Lennoxszal?

- Így van.

Dr. Qerard felvonta a vállát:

- Nem furcsa ez egy kissé?

Jefferson Cope kimérten válaszolt:

- Biztosíthatom, dr. Gerard, hogy nincs ebben a kapcsolatban semmi tisztességtelen. Tisztán plátói.

- De kedves barátom, meg se fordult a fejemben az ellenkezője! Mégis, ismét meg kell jegyeznem, hogy ha Mrs. Boynton ezt a barátságot támogatja, az különös lépés a részéről. Tudja, Mr. Cope, ez a Mrs. Boynton rendkívül érdekes a számomra - rendkívül!

- Valóban kivételes asszony. Igen erős személyiség - kiváló jellem. Ahogy mondtam, Elmer Boynton a legnagyobb mértékben bízott a döntéseiben.

- Annyira, hogy a gyerekeit anyagilag teljes lelki nyugalommal az asszony kényére-kedvére hagyta. Az én hazámban, Mr. Cope, ilyet a törvény nem enged meg.

Mr. Cope felállt.

- Amerikában - mondta - mi a teljes szabadságban hiszünk.

Dr. Gerard is felállt. A megjegyzés hidegen hagyta. Sokszor hallotta már, és sok nemzet fiainak a szájából; hogy a szabadság az ember saját nációjának kiváltsága volna, meglehetősen elterjedt illúzió.

Dr. Gerard a bölcsességben ennél már tovább jutott. Tudta, hogy egyetlen nép, ország

vagy egyén sem nevezhető szabadnak. De azt is tudta, hogy a megkötözöttségnek is különféle fokai léteznek.

Lefekvéskor érdekes gondolatok foglakoztatták.

6. fejezet

Sarah King ott állt a templom, a Haram-esh-Sherif előtt, háttal a Szikla-mecsetnek. Szökőkutak csobogtak. Kisebb turistacsoportok járkáltak, de a békés, keleties hangulatot nem zavarták meg.

Sarah arra gondolt, milyen furcsa, hogy valamikor ez a sziklás hegytető egy jebuzeus szérűskertje volt, és hogy Dávid hatszáz aranysékelt adott érte, és szent helyet csinált belőle. Most pedig mindenféle nációjú turisták fecsegésétől hangos...

Megfordult és a mecsetre nézett, mely ma a szentélyt rejti, és eltűnődött: vajon Salamon temploma volt-e akár fele ilyen szép?

Léptek zaja hallatszott, s egy kis csoport jött ki a mecset belsejéből. Boyntonék voltak azok, akiket egy bőbeszédű idegenvezető kísért. Mrs. Boynton kétfelől Lennoxra és Raymondra támaszkodva ment. Mögöttük Nadine és Mr. Cope, utolsónak pedig Carol. Ahogyan elhaladtak, Carol megpillantotta Sarah-t.

Egy kicsit tétovázott, de aztán hirtelen elhatározással irányt változtatott, és gyorsan és nesztelenül átszaladt a templom előtti téren Sarah-hoz.

- Bocsásson meg - mondta a levegőből kifogyva. - Én... úgy éreztem, hogy... beszélnem kell önnel.

- Tessék.

Carol erősen reszketett, s az arca is falfehér volt.

- A... testvéremről van szó. Amikor ön tegnap este megszólította, biztosan nagyon gorombának és udvariatlannak találta őt. Pedig ő nem akarta... csak... csak nem tudott másképp viselkedni. Ó, kérem, higgyen nekem!

Sarah úgy érezte: ez az egész jelenet nevetséges. Sértve érezte magát a büszkeségében és a jó ízlésében egyaránt. Ugyan minek szaladt oda hozzá ez az idegen lány, és miért kér ilyen nevetségesen bocsánatot a faragatlan tesvére helyett?

Már kész is volt a fölényes válasszal - de akkor hirtelen meggondolta magát.

Mert valami nem volt itt rendjén. Ez a lány véresen komolyan gondolta a dolgot. Sarah személyiségének az a része, amelyik az orvosi pályát választotta, megérezte, hogy a lánynak segítségre van szüksége. Ösztöne azt súgta, hogy itt valami nagy baj van.

Tehát bátorítóan szólt hozzá:

- Mondja el, mi a helyzet!

- Ray beszélgetett önnel a vonaton, igaz? - kezdte Carol.

- Igen, vagy legalábbis én beszélgettem vele.

- Ó, persze! így kellett volna mondanom. De tudja, tegnap este Ray félt...

Elharapta a mondatot.

- Félt?

Carol fehér arca most lángvörös lett.

- Jaj, tudom, hogy képtelenül hangzik, hogy tiszta őrültség. Tudja, az anyám... nincs... nincs valami jól... és nem szereti, ha idegenekkel barátkozunk. De... de én tudom, hogy Ray... hogy Ray szeretné, ha barátok lennének.

Sarah-t ez nagyon is érdekelte. De mielőtt megszólalhatott volna, Carol folytatta:

- Tudom, hogy... hogy amit mondok, bután hangzik, de mi... elég fura család vagyunk.

Gyorsan körülnézett; félelem bujkált a szemében.

- Nem maradhatok tovább - súgta. - Kereshetnek.

Sarah elhatározásra jutott. Megszólalt:

- Miért ne maradhatna, ha kedve van hozzá? Visszasétálhatunk együtt.

- 0, nem! - hőkölt hátra Carol. - Azt... azt én nem tehetem.

- Miért nem? - kérdezte Sarah.

- Igazán nem tehetem! Anyám... nagyon... nagyon...

Sarah tagoltan és nyugodtan mondta:

- Én tudom, hogy vannak szülők, akik nehezen fogadják el a tényt, hogy a gyermekük felnőtt. Hajlamosak rátelepedni a gyerekük életére. Nagy kár, ha ezt megengedjük nekik! A jogainkért ki kell állnunk.

- Ön ezt nem érti... nem érti egyáltalán.. - suttogta Carol, és idegesen tördelte a kezét.

Sarah nem tágított:

- Néha persze enged az ember, mert tart a veszekedéstől. A veszekedés nagyon kellemet-

len, de én azt gondolom, hogy a cselekvés szabadsága olyasmi, amiért érdemes harcolni.

- Szabadság? - bámult rá Carol. - Soha egyikünk se volt szabad. Soha nem is leszünk azok.

- Ez szamárság - jelentette ki Sarah.

Carol odahajolt hozzá, és megérintette a karját:

- Hallgasson ide! A házassága előtt az anyám - igazából a mostohaanyám - börtönőr volt egy női börtönben. Az apám volt a börtönigazgató, és elvette feleségül. Mahát, azóta sem változott semmi. Az anyám továbbra is börtönőrként viselkedik - csak velünk. Ezért ilyen a mi életünk - mint a börtönlakóké!

Újra körbejárt a szeme.

- Már keresnek. Mennem kell.

Sarah elkapta a karját, mielőtt elrohanhatott volna:

- Egy pillanat! Találkoznunk kell megint, hogy beszélgessünk.

- Nem tudok. Nem lesz rá módom.

- De igen - mondta Sarah ellentmondást nem tűrően. - Lefekvés után jöjjön a szobámba! A 319-es az enyém. Ne felejtse: a 319-es!

Eleresztette. Carol a családja után szaladt.

Sarah utánabámult. Gondolataiból az zökkentette ki, hogy egyszer csak ott állt mellette dr. Gerard.

- Jó napot, Miss King. Hát maga Carol Boyntonnal beszélget?

- Egészen szokatlan beszélgetésünk volt. Hadd meséljem el!

Röviden összefoglalta a lánnyal folytatott beszélgetését.

Dr. Gerard lecsapott az egyik információra:

- Hát börtönőr volt, csakugyan, a vén víziló? Ez szignifikáns lehet.

- Úgy érti - kérdezte Sarah -, hogy ezért ilyen zsarnoki? Mert megszokta a korábbi foglalkozásában?

Dr. Gerard megrázta a fejét:

- Nem, így rossz irányból közelítünk. Az egész mögött, mélyen, valami kényszeresség húzódik meg. Nem azért szereti a zsarnoki hatalmat, mert börtönőr volt valamikor. Inkább fogalmazzunk úgy, hogy azért lett börtönőr, mert szereti a zsarnoki hatalmat. Az én elméletem az, hogy azért választotta ezt a foglalkozást, mert titokban az a vágy hajtotta, hogy más emberek fölött uralkodjon.

A doktor arca rendkívül komoly kifejezést öltött.

- Oly sok furcsa dolog van a tudattalanban eltemetve! Hatalomvágy, a kegyetlenkedés vágya, a vad ösztön, hogy tépjünk és marcangoljunk - mindezek fajunk törzsfejlődésének öröklött emlékei... Mindez jelenvaló bennünk, Miss King, az összes kegyetlenség, a vadság és a vágyak... Ezekre rá szoktuk csukni az ajtót, és nem engedjük meg, hogy tudatos életünkben részt vegyenek, de néha... túl erősek.

Sarah megborzongott.

- Tudom.

Dr. Gerard folytatta:

- Ma is tapasztaljuk mindezt magunk körül: a politika működésében, az országok kormányzásában. Visszaszorulni látjuk a humanitárius eszméket, a könyörületet, a felebaráti jó szándékot. A politikai állásfoglalások néha tet-

szetősen hangzanak a bölcs rendszerről, a jótevő kormányzatról, miegymásról - de ezek mégis a kegyetlenségen és a félelmen alapulnak. Éppen az ajtókat nyitják az erőszaknak ezek az apostolai, és kieresztik az ősi vadságot, az önmagáért való kegyetlenkedés gyönyörét! Nehéz ügy ez: az ember egy éppen csak kiegyensúlyozott vadállat. Elsődlegesen egyvalamire van szüksége: a fennmaradásra. Túl gyorsan fejlődnie éppoly veszélyes, mint túlságosan lemaradni a fejlődésben. Élni kell! Talán meg kell őrizni valamennyit az ősi vadságból, de isteníteni nem volna szabad - nem, semmiképp!

Elhallgatott. Aztán Sarah szólalt meg:

- Gondolja, hogy Mrs. Boynton szadista?

- Ebben majdnem biztos vagyok. Szerintem öröme telik abban, ha másnak fájdalmat okoz - de nem fizikai fájdalmat, hanem lelkit. Ez sokkal ritkább eset, és sokkal nehezebb vele bánni. Szeret másokat irányítani, és azt szereti, ha azok szenvednek.

- Ez elég visszataszító - mondta Sarah.

Dr. Gerard elmesélte Sarah-nak, miről beszélt Jefferson Cope-pal.

- Cope nem veszi észre, mi folyik itt? - kérdezte Sarah eltűnődve.

- Miért venné észre? Nem pszichológus!

- Igaz. Csak a mi gondolkodásunk ilyen undorító!

- Pontosan. Az ő észjárása kellemes, egyenes, szentimentális - normális amerikai észjárás. Inkább a jóban hisz, mint a rosszban. Látja ő, hogy a Boynton család légkörével valami

nagy baj van, de Mrs. Boyntont inkább azért hibáztatja, hogy önfeláldozásával célt tévesztett, semmint hogy szándékos gonoszsággal gyanúsítsa.

- Ezen az öreg hölgy biztos jól mulat - mondta Sarah.

- Képzelem, mennyire!

Sarah türelmetlenül kérdezte:

- De miért nem szakítják ki magukat ebből az egészből? Hiszen megtehetnék!

Dr. Gerard a fejét csóválta:

- Nem, ebben téved. Nem tudják megtenni. Látta-e valaha az ősrégi kísérletet a kakassal?

Krétával egy vonalat húzunk a földre, és odatesszük a vonalhoz a kakas csőrét. A kakas azt hiszi: oda van kötve. A fejét sem tudja fölemelni! Így vannak ezek a szerencsétlenek is. Ne felejtse: gyerekkoruk óta dolgozik rajtuk az anyjuk. És mentális síkon alapozta meg a hatalmát. Hipnotizálta őket, hogy azt higgyék: neki nem mondhatnak ellen. Persze tudom, hogy erre a legtöbb ember azt mondaná: képtelenség - de maga meg én tudjuk, mi az igazság. Elhitette velük, hogy mindannyian szükségszerűen, teljes mértékben tőle függnek. Olyan rég vannak már börtönben, hogy ha a börtön ajtaja egyszer nyitva maradna, észre se vennék! Van is már közöttük, aki nem is akar szabad lenni! De mindannyian félnének a szabadságtól.

Sarah gyakorlatiasan megkérdezte:

- Mi fog történni, amikor az öreg hölgy meghal?

Dr. Gerard felvonta a vállát:

- Az attól függ, hogy milyen hamar történik meg. Ha most történne - nos, azt hiszem, még nem volna késő. A fiú és a lány, ők még fiatalok, fogékonyak. Szerintem belőlük normális ember válna. Lennoxnál már lehet, hogy túl messzire ment a dolog. Azt látom rajta, hogy búcsút mondott a reménynek, és úgy él és tűr, mint egy állat.

Sarah türelmetlenül kifakadt:

- A feleségének kellett volna valamit tennie! Ki kellett volna rángatnia a férjét ebből.

- Nem tudom. Lehet, hogy megpróbálta, és kudarcot vallott.

- Gondolja, hogy Lennox felesége is hipnotizálva van?

Dr. Gerard tagadóan intett:

- Nem, szerintem az öreg hölgynek semmiféle hatalma nincs fölötte, és éppen emiatt szörnyen gyűlöli is. Nézze meg egyszer, hogy hogy néz rá!

- Nem tudom, mit gondoljak róla - a feleségről. Tudja-e vajon, hogy mi ez az egész?

- Szerintem ő valószínűleg elég tisztán lát.

Sarah hümmögött, majd azt mondta:

- Azt a vénasszonyt meg kéne gyilkolni! Én arzént írnék fel neki a reggeli teába.

Hirtelen megkérdezte:

- Na és mi a helyzet a legkisebbel, a vörös hajú lánnyal, akinek olyan bájos, de üres a mosolya?

Dr. Gerard homlokráncolva válaszolt:

- Nem tudom. Valami nincs itt rendjén, ügye, Ginevra Boynton az öregasszony saját lánya.

- Igen. Akkor itt valami különbségnek kellene lennie, nem?

Dr. Gerard tagoltan felelt:

- Ha egyszer egy emberi lényt hatalmába kerített a hatalom mániája és a kegyetlenkedés vágya, akkor én nem hiszem, hogy bárkivel kivételt tenne - még azzal sem, akit a legjobban szeret.

Egy kis hallgatás után megkérdezte:

- Kisasszony, ön keresztény?

Sarah tétován válaszolt:

- Nem is tudom. Régebben úgy gondoltam, nem vagyok semmilyen vallású. De most - elbizonytalanodtam. Most azt érzem, hogy ha el tudnám mindezt söpörni körülöttünk - és a kezével egy ingerült mozdulatot tett -, az összes épületet meg a szektákat és a vadul civakodó egyházakat, akkor... akkor láthatnám Krisztus hallgatag alakját, amint egy szamáron befelé baktat Jeruzsálembe - és hinnék benne.

Dr. Gerard komolyan mondta:

- A keresztény tanításnak én legalább az egyik tételében hiszek: hogy szerényen meg kell elégednünk az alacsonyabb helyekkel is. Orvos vagyok, és tudom, hogy az emberi lélek legtöbb betegségét az ambíció okozza, a siker vágya, a hatalomvágy. Ha ez a vágy beteljesül, önteltséget eredményez, erőszakosságot és végül csömört. Ha viszont kudarcot vall -jaj, ha kudarcot vall! - az eredményről az elmegyógyintézetek regélhetnek! Teli vannak olyan emberekkel, akik képtelenek voltak azzal szembesülni, hogy középszerűek, jelentéktelenek és ügyetlenek, és akik emiatt különböző úton-

módon elmenekültek a valóságtól, hogy aztán magától az élettől zárják el önmagukat, örökre.

- Milyen kár - mondta Sarah kurtán -, hogy a Boynton asszonyság nincs elmegyógyintézetben!

Dr. Gerard tagadóan intett:

- Nem, nem, az ő helye nem a kudarcot vallottak között van. Ennél rosszabb a helyzet. Hiszen látja: ő sikeres! Megvalósította, amit megálmodott.

Sarah megborzongott. Aztán szenvedélyesen felkiáltott:

- Ilyesminek nem volna szabad léteznie!

7. fejezet

Sarah nagyon kíváncsi volt, hogy vajon Carol Boynton eljön-e a megbeszélt késő esti találkozóra.

Tulajdonképpen nemigen bízott benne. Attól tartott, hogy a már majdnem bizalmas délelőtti beszélgetés erős visszahatást hoz majd Carolnál.

Mindenesetre megtette az előkészületeket, felvett egy kék szaténköntöst, elővette a kis spirituszfőzőjét, és vizet forralt.

Már éppen kezdett végleg lemondani Carolról (éjjel egy óra után), és készült lefeküdni, amikor az ajtón kopogtatás hallatszott. Kinyitotta, és fürgén beljebb húzódott, hogy beengedje Carolt.

Az lélegzet-visszafojtva mondta:

- Már attól féltem, hogy lefeküdt...

Sarah ügyelt rá, hogy tárgyilagos legyen:

- Á, nem. Vártam magát. Kér egy kis teát? Igazi Lapsang Souchong.

Odavitt neki egy csészével. Carol idegesen érkezett, és nem volt biztos a dolgában. Most elfogadta a teát, meg egy kekszet, és ettől meg is nyugodott némileg.

- Ez mulatságos - mondta Sarah mosolyogva.

- Igen... - mondta bizonytalanul Carol. - Bizonyára.

- Olyan most, mint mikor a kollégiumban éjféli lakomákat rendeztünk - folytatta Sarah. - Ugye, maga nem járt iskolába?

Carol tagadóan intett:

- Nem, mi sosem mentünk el hazulról. Nevelőnőnk volt - mindig más nevelőnő. Egy sem maradt sokáig.

- Nem is utaztak soha?

- Nem. Mindig ugyanabban a házban éltünk. Ez a külföldi út az első, hogy máshol vagyok.

- Akkor ez most biztosan nagy kaland - jegyezte meg Sarah könnyedén.

- Ó, igen. Olyan az egész, mint... mint egy álom.

- És mi indította arra... a mostohaanyját, hogy egy külföldi utazás mellett döntsön?

Mrs. Boynton említésekor Carol összerezzent. Sarah gyorsan folytatta:

- Tudja, én orvosnak tanulok. Épp most fejeztem be az egyetemet. Az anyja - vagyis a mostohaanyja - nagyon érdekes számomra, tudja, mint egy eset. Mert akárhogy nézem, ő bizony egy valódi patológiás eset.

Carol elbámult. Tisztán látszott, hogy ez a szempont számára teljesen váratlan. Sarah

gondosan válogatta meg a szavait. Tisztában volt vele, hogy Mrs. Boynton a családtagjai szemében valami nagy hatalmú, obszcén halványként tornyosul. Sarah célja az volt, hogy a szavaival megtépázza ennek a bálványnak a félelmetességét.

- Igen - mondta. - Létezik ilyen betegség, amikor a nagyság téveszméje lesz úrrá egy emberen. Az ilyen önkényeskedővé válik, és ragaszkodik hozzá, hogy minden úgy legyen, ahogy ő mondja - és bizony nagyon nehéz bánni vele.

Carol letette a csészéjét.

- Ó! - kiáltott fel. - Úgy örülök, hogy beszélgetünk! Tudja, én azt hiszem, hogy mi ketten Rayjel már kezdtünk nagyon... nagyon furcsán gondolkodni. Rettenetesen felizgattuk magunkat.

- Mindig jó beszélni egy kívülállóval - mondta Sarah. - Családon belül gyakran túldimenzionálódnak az ügyek.

Aztán fesztelenül megkérdezte:

- Hogyha nem boldogok, nem gondoltak még arra, hogy elmenjenek hazulról?

Carol arcán megdöbbenés tükröződött:

- Ugyan, dehogy! Hogy is tehetnénk? Mármint... úgy értem, anya soha nem egyezne bele.

- De nem akadályozhatná meg - mondta lágyan Sarah. - Hiszen maga például már nagykorú.

- Huszonhárom éves vagyok.

- Erről van szó.

- De akkor sem tudom, hogy hogyan... vagyis, azt se tudnám, hová menjek és mit kell tennem!

A hangjából riadalom érződött.

- Tudja - mondta -, nekünk semmi pénzünk sincs.

- Nincsenek barátaik, akikhez fordulhatnának?

- Barátok? - Carol megrázta a fejét. - A, nem, senkit sem ismerünk.

- Egyiküknek sem jutott soha eszébe, hogy elmenjen hazulról?

- Nem, nem hiszem. Ó... de hát nem is lehetett!

Sarah témát váltott. Megszánta a lányt, mert látszott, hogy fél.

- Kedveli a mostohaanyját? - kérdezte.

Carol lassan nemet intett. Halkan, riadtan suttogta:

- Gyűlölöm. És Ray is... Gyakran kívántuk: bárcsak meghalna.

Sarah megint témát váltott:

- Meséljen az idősebb bátyjáról!

- Lennoxról? Nem tudom, mi lehet vele a baj. Mostanában már alig szólal meg. Mintha valami álomvilágban élne. Nadine borzasztóan aggódik érte.

- A sógornőjét szereti, Carol?

- Igen. Nadine más. Ő mindig kedves. De nagyon boldogtalan.

- Lennox miatt?

- Igen.

- Régóta házasok?

- Négy éve.

- És ők is mindig otthon éltek magukkal?

- Igen.

Sarah megkérdezte:

- És a sógornőjének tetszik ez a megoldás?

- Nem.

Hallgattak egy kicsit. Aztán Carol szólalt meg:

- Négy évvel ezelőtt volt egy szörnyű patália. Tudja, ahogy mondtam, mi nem szoktunk a házból kimozdulni, no, persze, a kertbe kimegyünk, de máshová nem. De Lennox egyszer elment. Kiszökött éjszakára. Bement Fountain Springsbe, ahol valami táncmulatság volt. Anya szörnyű dühös lett, mikor rájött. Borzasztó volt. És ezután történt az, hogy odahívta Nadine-t, lakjon nálunk. Nadine apának valami nagyon távoli unokahúga. Nagyon szegény volt, és kórházi ápolónőnek tanult. Odajött hozzánk, és egy hónapig velünk lakott. El sem tudom mondani, milyen izgalmas volt, hogy szállóvendégünk van! És Lennox meg ő egymásba szerettek. Anya meg azt mondta, az lesz a legjobb, ha gyorsan összeházasodnak, és velünk laknak utána.

- És Nadine-nak volt ehhez kedve?

Carol tétovázott:

- Szerintem nem volt túl sok kedve hozzá, de nem is bánta igazán. Később aztán el akart menni, persze Lennoxszal...

- És nem mentek el? - kérdezte Sarah.

- Nem, anya hallani sem akart róla.

Carol elgondolkodott, aztán azt mondta:

- Szerintem anya már nem kedveli Nadine-t. Nadine... érdekes. Sosem lehet tudni, mit is gondol. Megpróbál Jinnynek segíteni, és ez nem tetszik anyának.

- Jinny a húga?

- Igen. Az igazi neve Ginevra.

- Es ő is... boldogtalan?

Carol kétkedve rázta meg a fejét:

- Jinny mostanában nagyon furán viselkedik. Nem is értem. Tudja, ő mindig is elég beteges volt... és ...anya eléggé félti... de ettől csak rosszabbodik az állapota. És mostanában már tényleg nagyon furcsa lett. Néha... néha megijeszt. Mert... mert nem mindig tudja, hogy mit csinál.

- Látta-e orvos?

- Nem. Nadine el akarta vinni, de anya nemet mondott, Jinny meg hisztériás rohamot kapott, és sikítozott, hogy ő nem akar orvoshoz menni. De én aggódom érte.

Carol hirtelen felállt.

- Nem tarthatom fel tovább. Nagyon... nagyon kedves magától, hogy meghívott, és meghallgatott. Bizonyára azt gondolja rólunk, hogy nagyon furcsa család vagyunk.

- Ugyan, valójában mindenki furcsa - mondta Sarah könnyedén. - Jöjjön el megint, jó? És hozza magával a testvérét is, ha akarja.

- Tényleg elhozhatom?

- Igen, és majd titokban szervezkedünk. Szeretném, ha összeismerkednének egy ismerősömmel is, dr. Gerarddal, egy nagyon kedves franciával.

A szín visszatért Carol arcára.

- Milyen izgalmasan hangzik! Bárcsak anya ne jönne rá!

Sarah lenyelte, amit ösztönösen mondani akart, s helyette ezt mondta:

- Miért jönne rá? Jó éjt! Találkozzunk, mondjuk, holnap ugyanebben az időben?

- Ó, igen. Holnapután már lehet, hogy elmegyünk.

- Akkor mindenképpen egyezzünk meg a holnapi időpontban. Jó éjszakát!

- Jó éjszakát, és köszönöm.

Carol kiment a szobából, és nesztelenül végigosont a folyosón. Az ő szobája egy emelettel följebb volt. Odaért, kinyitotta az ajtót - és rémülten torpant meg a küszöbön.

Mrs. Boynton ott ült a kandalló előtti fotelban, piros gyapjúköntösben.

Carol száját egy kiáltás hagyta el:

- Ó!

Fekete szempár fúródott Carol szemébe.

- Hol voltál, Carol?

- Én... én...

- Hol voltál?

A halk, reszelős hang, benne azzal a különös fenyegetéssel mindig oktalan rémülettel dobogtatta meg Carol szívét.

-Találkoztam Miss Kinggel... Sarah Kinggel.

- Azzal a lánnyal, aki előző este Raymonddal beszélt?

- Igen, anya.

- Tervezed-e, hogy újból találkozol vele?

Carol ajka némán mozgott. Igenlőn bólintott. Rettegés... a rettegés hatalmas, émelyítő hullámai...

- Mikor?

- Holnap éjjel.

- Nem mész el. Értetted?

- Igen, anya.

- Megígéred?

- Igen... meg.

Mrs. Boynton küszködve elkezdett felállni. Carol gépiesen odament hozzá, és segített neki. Mrs. Boynton lassan, a botjára támaszkodva átment a szobán. Az ajtóban megállt, és visszanézett a megfélemlített lányra.

- Ezzel a Miss Kinggel ezután semmi dolgod nincsen. Megértetted?

- Igen, anya.

- Ismételd el!

- Ezután semmi dolgom nincs vele.

- Jó.

Mrs. Boynton kiment, és becsukta az ajtót.

Carol mereven átment a hálószobán. Émelygett, és nem érezte a testét, mintha fából lett volna. Rázuhant az ágyra, és hirtelen viharos zokogás rázta meg.

Mintha egy nyíláson át megpillantott volna egy napfényes tájat, fákkal, virágokkal....

És most újra rácsukódtak a fekete falak.

8. fejezet

- Beszélhetnék önnel egy kicsit?

Nadine Boynton meglepetten fordult meg, és egy teljesen ismeretlen fiatal nő komoly, kíváncsi arcát látta maga előtt.

- Természetesen.

De ahogy ezt kimondta, gyorsan és idegesen hátranézett, szinte önkéntelenül.

- A nevem Sarah King - mondta az idegen.

- Igen?

- Mrs. Boynton, én most valami furcsát fogok önnek mondani. Egyik este hosszan elbeszélgettem az ön sógornőjével.

Árnyék suhant át Nadine Boynton különben derűs arcán.

- Ginevrával?

- Nem, nem Ginevrával. Carollal.

Az árnyék tovatűnt.

- A, értem, Carollal!

Nadine Boynton arcán látszott, hogy örül, de nagyon meg van lepve.

- Ez hogyan sikerült?

Sarah válaszolt:

- A szobámba jött... elég későn este.

Sarah észrevette, hogy a fehér homlokon kissé felszalad a kihúzott szemöldök. Enyhe zavarában annyit mondott:

- Bizonyára elég bizarrnak találja.

- Nem - mondta Nadine. - Nagyon örülök neki. Tényleg. Jó, hogy Carol talált egy barátnőt, akivel beszélgethet.

- Nagyon... nagyon jól kijöttünk egymással. - Sarah próbált nagyon gondosan fogalmazni. - Megegyeztünk abban, hogy másnap megint találkozunk.

- Igen?

- De Carol nem jött el.

- Nem?

Nadine hangja nyugodt volt, megfontolt. Derűs és kedves arca sem árult el Sarah-nak semmit.

- Nem. Tegnap az előcsarnokban mellettem ment el. Megszólítottam, és nem válaszolt. Csak rám nézett, aztán el, és továbbment.

- Értem.

Hallgatás. Sarah nemigen tudta, hogyan folytassa. Nadine Boynton hamarosan azt mondta:

- Ezt... nagyon sajnálom. Carol... elég ideges természet.

Megint az a csönd. Sarah összeszedte minden bátorságát:

- Tudja, Mrs. Boynton, én most végeztem az orvosi egyetemen. Azt gondolom, hogy... hogy a sógornőjének jót tenne, ha... ha nem zárkózna el ennyire az emberektől.

Nadine Boynton eltűnődve nézett Sarah-ra.

- Értem - mondta. - Maga orvos. Az más.

- Érti, mire gondolok? - sürgette Sarah.

Nadine lehajtotta a fejét. Még mindig tűnődött.

- Magának persze igaza van - mondta egy vagy két perc után. - De akadnak itt nehézségek. Az anyósom betegeskedik, és, mondhatni, kórosan retteg attól, hogy a családja körébe bárki idegen betörjön.

Sarah lázadozva mondta:

- Csakhogy Carol felnőtt nő!

Nadine Boynton megcsóválta a fejét.

- Jaj, dehogy! - mondta. - Csak testben, de nem lélekben. Hogyha beszélgetett vele, ezt biztosan észrevette. Krízishelyzetekben csak úgy tud viselkedni, mint egy ijedt gyerek.

- Gondolja, hogy valami ilyesmi történt? Hogy félni kezdett?

- Én arra gondolok, Miss King, hogy az anyósom ráparancsolt Carolra, hogy kerülje el magát.

- És Carol engedett?

Nadine Boynton csöndesen kérdezte:

- Mit gondol, tehetett-e mást?

A két nő összenézett. Sarah úgy érezte, hogy a konvencionális szavak mögött megértették

egymást. Erezte, hogy Nadine átlátja a helyzetet. De az is világos volt, hogy egyáltalán nincs arra felkészülve, hogy ezt megbeszéljék.

Sarah elcsüggedt. Tegnapelőtt este úgy látszott, mintha a csatát már félig meg is nyerte volna. Titkos találkákon fel fogja szítani a lázadás tüzét Carol lelkében - és Raymondéban is. (Őszintén szólva, lehet, hogy valójában végig Raymond járt az eszében?) Most meg, a csata legelső összecsapásában megalázó vereséget szenvedett attól a gonosz, kárörvendő tekintetű, formátlan hústoronytól. Mert Carol simán kapitulált.

- Ez nincs így rendjén! - kiáltott fel Sarah.

Nadine nem felelt. Hallgatása valami olyat mondott Sarah-nak, ami jeges kézként érintette meg a szívét. Azt gondolta: „Ez a nő nálam jobban tudja, milyen reménytelen ez a dolog. Ő ezzel él együtt!"

A lift ajtaja kinyílt. Mrs. Boynton lépett ki belőle. Botra támaszkodott, a másik oldalon pedig Raymond támogatta.

Sarah egy kicsit összerezzent. Látta, hogy az öreg hölgy szeme ide-oda jár közte és Nadine között. Fel volt rá készülve, hogy utálatot lát majd ebben a pillantásban - vagy akár még gyűlöletet is. De amit látott, arra nem készült: diadalittas, kaján élvezet sütött az öregasszony szeméből.

Sarah el is fordult. Nadine előrelépett, és csatlakozott a másik kettőhöz.

- Hát itt vagy, Nadine! - mondta Mrs. Boynton. - Egy kicsit leülök és pihenek, mielőtt elindulok.

Leültették egy magas támlájú székbe. Nadine leült mellé.

- Kivel beszélgettél, Nadine?

- Egy bizonyos Miss Kinggel.

- A, igen! Ez az a lány, aki Raymondot leszólította valamelyik este. Ray, miért nem mégy most oda hozzá beszélgetni? Ott van az íróasztalnál.

Az öregasszony szája széles, gonosz mosolyra húzódott, ahogy Raymondra nézett. Az elpirult. Elfordította a fejét, és motyogott valamit.

- Mit mondasz, fiam?

- Hogy nem akarok vele beszélni.

- Gondoltam, hogy nem. Nem is fogsz. Nem is tudnál, akárhogy akarnád!

Hirtelen köhögött egyet, sípolva.

- Nagyon élvezem ezt az utazást, Nadine - mondta aztán. - Ki nem hagytam volna a világ minden kincséért sem!

- Igazán?

Nadine hangja kifejezéstelen volt.

- Ray!

- Tessék, anya!

- Hozz nekem egy üres papírlapot... arról az asztalról a sarokban!

Raymond engedelmesen elindult. Nadine fölemelte a fejét. Nem a fiút nézte, hanem az öregasszonyt. Mrs. Boynton előrehajolt, és az orrlyukai kitágultak, mint aki élvezkedik. Ray Sarah közelében ment el. Az felnézett, s az arcára hirtelen remény költözött. De le is hervadt róla rögtön, mert Ray kikerülte, vett egy lapot

az asztali tartóból, és visszament a terem túlsó végébe.

Kis izzadságcseppek gyöngyöztek a homlokán, ahogy csatlakozott hozzájuk, s az arca halotthalvány volt.

Mrs. Boynton nagyon halkan azt suttogta:

- A...! - és le nem vette a szemét Ray arcáról.

Megérezte, hogy Nadine meg őt nézi. Ettől hirtelen dühösen megvillant a szeme, és megkérdezte:

- Ugyan hol lehet Mr. Cope?

Nadine lesütötte a szemét. Lágy, kifejezéstelen hangján válaszolt:

- Nem tudom. Nem láttam.

- Kedvelem őt - mondta Mrs. Boynton. - Nagyon kedvelem. Többet kéne vele találkoznunk. Te is örülnél neki, igaz?

- Igen - mondta Nadine. - Én is nagyon kedvelem őt.

- Mi baja van mostanában Lennoxnak? Nagyon kedvetlen és szótlan, Ugye, nincs köztetek semmi baj?

- Nem, nincs. Miért volna?

- Csak úgy gondoltam. A házasok nem mindig jönnek ki jól egymással. Talán boldogabbak lennétek, ha a saját otthonotokban Inknátok?

Nadine nem válaszolt.

- Nos, mit szólsz az ötlethez? Tetszik neked?

Nadine megrázta a fejét. Aztán mosolyogva azt mondta:

- Szerintem anya az, akinek ez nem tetszene.

Mrs. Boynton szemhéja megrebbent. Élesen és harapósan vetette oda:

- Te mindig is ellenem voltál, Nadine!

A fiatalasszony nyugodtan válaszolt:

- Sajnálom, hogy így gondolja.

Az öregasszony megmarkolta a botját. Arca mintha egy árnyalattal sötétebb vörösre váltott volna.

Megváltozott hangon folytatta:

- Elfelejtkeztem a csöppjeimről. Hozd ide nekem, Madine!

- Szívesen.

Nadine felállt, és átment az előcsarnokon a lifthez. Mrs. Boynton követte a tekintetével Raymond görnyedten ült egy székben, és a szemét életunt rosszkedv felhőzte.

Madine az emeleten végigment a folyosón Belépett a lakosztályuk nappalijába. Az ablaknál Lennox ült. A kezében egy könyv, de nem olvasott. Madine érkezésekor felállt.

- Helló, Nadine!

- Anya cseppjeiért jöttem. Itt felejtette.

Madine bement Mrs. Boynton hálószobájába. A mosdóállványon lévő kis üvegből gondosan kimérte az adagot egy mércés pohárkába, és felöntötte vízzel. Amikor újra átment a nappalin, megállt.

- Lennox!

Eltelt néhány másodperc, mielőtt a válasz megérkezett. Mintha az üzenetnek nagyon hosszú utat kéne megtennie.

Aztán Lennox azt mondta:

- Tessék? Mi az?

Madine Boynton óvatosan letette az asztalra a poharat. Aztán odament Lennoxhoz, és megállt mellette.

- Lennox, nézd a napsütést... odakint... az ablakon túl! Nézd az életet! Gyönyörű! Ott lehetnénk, odakint... ahelyett, hogy csak innen bentről bámuljuk, az ablakból.

Megint pár másodperc szünet. Aztán Lennox így felelt:

- Bocsáss meg... szeretnél kimenni?

Nadine gyorsan válaszolt:

- Igen, ki akarok menni innen, veled, ki a napsütésre, ki az életbe, és élni akarok, csak veled, kettesben!

Lennox hátrébb húzódott a székében. A szeme nyugtalan volt, űzött.

- Nadine, drágám... muszáj belekezdeni ebbe az egészbe megint?

- Igen, muszáj! Menjünk el, és éljük a saját életünket valahol!

- Hogyan tehetnénk? Hisz nincs pénzünk...

- Kereshetünk pénzt.

- Hogyan? Mit dolgoznánk? Nekem nincs képesítésem. Manapság emberek ezrei, tanult, képzett emberek vannak munka nélkül. Nem tudnánk boldogulni.

- Én megkeresném, amire kettőnknek szükségünk van.

- Édes csillagom, hisz még be sem fejezted az ápolónői képzésedet! Ez reménytelen... lehetetlen.

- Nem, hanem a mostani életünk az, ami reménytelen és lehetetlen!

- Te nem tudod, miről beszélsz! Anya nagyon jó hozzánk. Minden luxust megad nekünk.

- A szabadságon kívül. Lennox, szedd össze magad! Gyere el velem most... még ma...

- Madine, szerintem neked elment az eszed!

- Nem, én épeszű vagyok. Teljes mértékben és tökéletesen épeszű. A saját életemet akarom élni, veled, kint a napfényben - ahelyett, hogy egy öregasszony fojtogató árnyékában tengődjek, aki egy zsarnok, és abban leli örömét, ha boldogtalanná tesz mindenkit.

- Anya lehet, hogy egy autokrata...

- Az anyád egy őrült! Elmebeteg!

Lennox csitítva felelt:

- Ez nem igaz. Nagyon jó feje van az üzleti dolgokhoz.

- Igen, talán...

- És azt sem szabad elfelejtened, Nadine, hogy ő sem élhet örökké. Öregszik, és nagyon rossz az egészségi állapota. Halálakor az apám pénze egyenlően el lesz osztva közöttünk. Emlékszel, mikor anya felolvasta nekünk a végrendeletet?

- Amikor meghal - mondta Nadine -, már lehet, hogy túl késő lesz.

- Késő, mihez?

- A boldogsághoz.

Lennox halkan megismételte:

- Túl késő a boldogságoz.

Hirtelen megborzongott. Nadine közelebb ment hozzá. A kezét a vállára tette.

- Lennox, én szeretlek téged. Ez most egy csata köztem és anyád között. Kinek az oldalára állsz: az övére vagy az enyémre?

- A tiédre... a tiédre!

- Akkor tedd meg, amire kérlek!

- De lehetetlen!

- Nem, nem lehetetlen. Gondolj arra. Lennox, lehetnek gyermekeink is...

- Anya úgyis azt akarja, hogy legyenek gyerekeink. Mondta is.

- Tudom, de én ebbe az árnyékba, amiben te felnőttél, nem fogok gyerekeket a világra hozni. Téged befolyásolhat anyád, de fölöttem nincs semmi hatalma.

- Te néha felmérgesíted, Madine, ez nem okos dolog - mondta rosszallóan Lennox.

- Csak azért dühös, mert tudja, hogy az én agyamat nem képes manipulálni, és a gondolataimat sem irányíthatja!

- Tudom, hogy mindig udvarias és kedves vagy vele. Te csodálatosan viselkedsz. Túl jó vagy nekem! Mindig is túl jó voltál. Amikor azt mondtad, hogy hozzám jössz feleségül, az hihetetlen volt, akár egy álom.

Nadine csöndesen megjegyezte:

- Kár volt akkor igent mondanom.

Lennox reményvesztetten mondta:

- Igen, kár volt.

- Nem értesz. Azt értem ezen, hogy ha akkor elmegyek, és arra kérlek, hogy gyere utánam, te megtetted volna. Igen, tényleg azt hiszem, hogy megtetted volna... Nem voltam nkkor eléggé résen, nem értettem még anyádat, és azt, hogy mit is akar.

Nadine elhallgatott, majd azt mondta:

- Szóval nem jössz el? Hát nem kényszeríthetlek. De én szabad vagyok! Azt hiszem, én elmegyek...

Lennox hitetlenkedve nézett fel rá. Most előizör érkezett azonnal a válasza, mintha gondo-

latainak renyhe áramlása felgyorsult volna. Azt hebegte:

- De... de... de azt nem teheted! Anya... anya hallani sem akar majd róla.

- Nem akadályozhatja meg.

- Nincs pénzed.

- Tudok keresni, kölcsönkérni, koldulni vagy lopni. Értsd meg, Lennox, anyádnak nincs hatalma fölöttem! Elmegyek vagy maradok szabad akaratomból. Kezdem azt érezni, hogy túl soká tűrtem ezt az életet.

- Nadine... ne hagyj el... ne hagyj el...

Nadine elgondolkodva nézte Lennoxot, nyugodtan, kifürkészhetetlen arckifejezéssel.

- Ne hagyj el, Nadine!

Úgy beszélt, mint egy gyerek. Nadine elfordult, hogy Lennox ne lássa a hirtelen fájdalmat a szemében.

Letérdelt Lennox mellé.

- Akkor gyere el velem! Gyere velem! Megteheted. Tényleg megteheted - csak akarnod kell!

Lennox elhúzódott tőle:

- Nem tehetem. Nem tudom megtenni, hidd el! Nincs meg hozzá... az Isten legyen irgalmas hozzám!... nincs meg hozzá a bátorságom...

9. fejezet

Dr. Gerard belépett a Castle utazási irodába, és a pultnál ott találta Sarah Kinget.

A lány felnézett:

- A, jó reggelt! Éppen a petrai utamat intézem. Most hallom, hogy végül maga is jön.

- Igen, kiderült, hogy még éppen belefér az időmbe.

- Milyen szerencse!

- Sokan leszünk vajon?

- Azt mondják, csak két másik hölgy, maga és én. Egy autóba beférünk.

- Nagyon kellemes lesz - mondta dr. Gerard egy kis gáláns meghajlással.

Őrá került a sor, és intézni kezdte az ügyeit.

Kezében a postájával nemsokára csatlakozott Sarah-hoz, amint az kilépett az irodából. Vakítóan sütött a nap, de kissé hűvös volt a levegő.

- Mi újság a barátainkkal, Boyntonékkal? - kérdezte dr. Gerard. - Háromnapos útról jövök, Betlehemben voltam, Názáretben, meg más helyeken.

Sarah lassan és kedvetlenül beszámolt elvetélt kapcsolatteremtési kísérleteiről.

- Nem jártam sikerrel - mondta -, ők pedig ma elutaznak.

- Hová mennek?

- Fogalmam sincs.

Bosszankodva tette hozzá:

- Tudja, azt érzem, hogy bolondot csináltam magamból!

- Miért?

- Mert beleártottam magamat mások dolgába.

Dr. Gerard vállat vont:

- Ez attól függ, hogy kinek mi az álláspontja.

- Úgy érti, arról, hogy beavatkozzunk-e vagy sem?

- Igen.

- Es maga szokott?

A francia mosolygott.

- Úgy érti, szokásom-e, hogy más emberek gondjaival foglalkozzam? Őszintén megmondom magának: nem.

- Így hát az a véleménye: rosszul tettem, hogy megpróbáltam beavatkozni?

- Nem, nem, maga félreért! - mondta dr. Gerard gyorsan és vehemensen. - Véleményem szerint eldöntetlen kérdés, hogy ha valami rosszat lát az ember, megkísérelje-e orvosolni. A beavatkozás lehet hasznos - de ugyanúgy okozhat beláthatatlan kárt is! Ebben a témában nem lehet szabályokat megfogalmazni. Vannak emberek, akiknek ösztönösen jól megy az ilyen beavatkozás - ők használnak vele! Vannak viszont, akik rosszul nyúlnak a dologhoz - ők jobban tennék, ha nem fognának ilyesmihez. Aztán meg az életkor is sokat számít. A fiataloknak bátorságot adnak az ideáljaik és a meggyőződésük: az ő értékrendjük nagyobbrészt teoretikus, s nem tapasztalaton alapuló. Még nem élték azt át, hogy a tények ellentmondanak az elméletnek. Ha az ember hisz magában és abban, hogy amit tesz, az helyes, akkor gyakran nagy dolgokra képes. (Egyébként közben akaratlanul is sok bajt okoz!) A középkorú embernek viszont vannak tapasztalatai: már rájött, hogy a beavatkozási kísérlet nyomán a haszon mellett - és talán annál még gyakrabban! - kár is keletkezik, emiatt aztán, igen bölcsen nem tesz semmit. Az eredmény a két esetben kiegyenlítődik: a buzgó fiatalok jót és rosszat is okoznak, a megfontolt középkorúak sem ezt, sem azt!

- De akkor nem is segítenek senkin! - tiltakozott Sarah.

- Egyáltalán, segíthet-e ember az embertársának? Ez a maga dilemmája - nem az enyém.

- Úgy érti, nem tesz semmit Boyntonék ügyében?

- Nem bizony. Esélyem sincs a sikerre.

- Akkor hát nekem sincs esélyem?

- De, magának van.

-Miért?

- Mert alkalmasabb a feladatra, mint én. Fiatal, és nő.

- Hogy nő vagyok? A, értem már.

- Ugye, hogy mindig a szexualitáshoz nyúlnak vissza a dolgok? A lánnyal nem volt sikere. De ebből nem következik, hogy a fiatalemberrel sem lesz. Amit most elmesélt nekem, ennek a Carol nevű lánynak az elbeszélése nagyon világosan megmutatja, hogy hol van Mrs. Boynton önkényuralmának egyetlen sebezhető pontja. Ugye, az idősebbik fiú, Lennox, a fiatalság hevében szembeszegült vele. Meglógott hazulról, elszökött táncolni. A hipnotikus béklyóknál erősebbnek bizonyult a férfi vágya egy társ után. Csakhogy a szexualitás hatalmát az öregasszony jól ismerte. (Nyilván látott egyet s inast, amikor még dolgozott.) Nagyon okosan kezelte a helyzetet: odahozott egy csinos, de szegény sorsú fiatal lányt a házba, és elősegítette a házasságot. Így magának is szerzett még egy rabszolgát.

Sarah megrázta a fejét:

- Szerintem a fiatalasszony nem rabszolga.

- Igen, igaza lehet - mondta dr. Gerard. - Mrs. Boynton valószínűleg rosszul ítélte meg a fiatal lányt csendes, szelíd természete miatt: nem számított rá, hogy nagy akaraterejű, erős egyéniség. Nadine Boynton korábban nem látta át világosan a helyzetet, túl fiatal volt és tapasztalatlan. Most már lát mindent, de már késő.

- Maga szerint feladta a reményt?

Dr. Gerard kétkedve csóválta a fejét:

- Ha vannak is tervei, arról senki sem tud. Tudja, vannak még lehetőségek, amik Cope-ot is érintik. Az ember természettől féltékeny állat, és a féltékenység nagy erő. Lennox Boyntont fel lehetne még rázni abból az inerciából, amibe éppen belesüppedni látszik.

- És csakugyan az a véleménye - Sarah hangja szándékoltan nagyon tárgyilagosan és tudományosan csengett -, hogy Raymonddal esetleg elérhetnék valamit?

- Igen.

Sarah felsóhajtott:

- Igen, megpróbálhattam volna. De most már úgyis mindegy! És... nem is tetszik a dolog!

Dr. Gerard szemlátomást mulatott rajta.

- Azért, mert angol. A szexszel kapcsolatban minden angolnak komplexusai vannak, ügy gondolkoznak róla, hogy: „az illetlenség".

Sarah ingerült tiltakozására oda sem figyelve folytatta:

- Igen, igen: tudom én, hogy maga nagyon modern, hogy szabadon, nyilvánosan használja a szótárban fellelhető összes csúnya szót - hogy professzionális, és tökéletesen mentes a gátlásoktól! Tout de mérne, ismétlem, mégis ugyan

azokat a faji tulajdonságokat mutatja, mint anyái és nagyanyái. Még mindig ugyanolyan, piruló Angol Miss - csak maga már nem pirul el!

- Ilyen ostobaságot még nem is hallottam!

Dr. Gerard szeme huncutul csillogott, és a megjegyzésre ügyet sem vetve hozzátette:

- És ez nagyon jól áll magának!

Erre már Sarah sem tudott mit mondani.

Dr. Gerard sietősen megemelte a kalapját:

- Eltávozom - mondta -, még mielőtt belekezdene mindabba, amit most gondol.

Bemenekült a szállodába.

Sarah is elindult arrafelé, de sokkal lassabban.

Nagy volt a nyüzsgés odakint. Több, csomagokkal megrakott kocsi készülődött az indulásra. Lennox, Madine és Mr. Cope egy nagy autó mellett felügyelték a pakolást. Carol oldalán egy kövér tolmács állt, és szinte kivehetetlen szóáradatot zúdított rá.

Sarah elment mellettük, és belépett a hotelba.

Ott egy székben, vastag kabátba burkolózva ült Mrs. Boynton, az indulást várva.

Ahogy meglátta, Sarah érzései vele kapcsolatban váratlanul gyökeresen megváltoztak.

Korábban Mrs. Boyntont baljóslatú alaknak látta, a rosszindulat és gonoszság megtestesítőjének.

Most hirtelen egy szánalmas, erőtlen figura ült előtte. Micsoda fintora a sorsnak, ha valaki ilyen hatalomvággyal születik, ilyen erős uralkodási kényszerrel - és csak egy családon élheti ki! Sarah azt kívánta, bárcsak a gyerekei is ilyennek láthatnák az öregasszonyt, amilyen-

nek most ő: egy sajnálatra méltó, ostoba, komisz, szánalmas, pózoló vénasszonynak.

Sarah hirtelen elhatározással odament hozzá.

- Viszontlátásra, Mrs. Boynton! - mondta neki. - Remélem, jól fognak utazni.

Az öreg hölgy Sarah-ra nézett. Rosszindulatú tekintetébe elképedés vegyült.

- Ön meg akart engem sérteni - mondta neki Sarah.

(Meg vagyok én őrülve?, kérdezte magában. Mi a csuda visz rá, hogy ilyet mondjak neki?)

- Megpróbálta megakadályozni, hogy a fia és a lánya összebarátkozzon velem. Tényleg nem veszi észre, hogy milyen gyerekes és ostoba viselkedés ez? Azt élvezi, ha félelmetes szörnyetegnek látják - pedig valójában csak szánalmas és nevetséges. Az ön helyében én felhagynék ezzel a buta színjátékkal. Tudom, nem fog szeretni azért, hogy ezt mondom, de komolyan gondolom, és még az is lehet, hogy valamit használok vele. Tudja, még most is sok öröm várhat önre. Sokkal jobb barátságosnak lenni, és kedvesnek. Ön is képes volna rá, ha megpróbálná.

Csend.

Mrs. Boynton halálos mozdulatlanságba dermedt. Végül a nyelvével megnedvesítette száraz ajkát, szája kinyílt... De még most sem hagyta el szó a száját.

- Rajta! - biztatta Sarah. - Mondja ki! Úgyis mindegy, hogy mit mond nekem. De gondolja át, amit mondtam!

A válasz végül mégis felhangzott, tompa, rekedtes, de átható hangon. Mrs. Boynton hip-

notikus szeme furcsa módon nem is Sarah-ra nézett, hanem valahová a lány válla fölé. Mintha Mrs. Boynton nem is Sarah-hoz beszélne, hanem valami ismerős szellemhez.

- Én soha nem felejtek - mondta. - Ezt jegyezze meg! Soha semmit nem felejtettem el: egyetlen eseményt, egyetlen nevet vagy arcot sem...

Magukban a szavakban nem volt semmi különös, de a gyilkos düh miatt, amivel mondta őket, Sarah mégis egy lépést hátrált.

Mrs. Boynton akkor elnevette magát, s a nevetése bizony kifejezetten visszataszító volt.

Sarah megvonta a vállát.

- Szerencsétlen - mondta.

Elfordult tőle. A lift felé indult, és majdnem beleütközött Raymond Boyntonba. Gondolkodás nélkül, gyorsan megszólította:

- Viszontlátásra, remélem, jó útja lesz. Lehet, hogy még találkozunk valamikor.

Rámosolygott, melegen, barátságosan, és továbbsietett.

Raymond úgy állt ott, mint aki kővé dermedt. Annyira elgondolkodott, hogy egy nagy bajuszú kicsi embernek, aki a liftből igyekezett kifelé, többször is rá kellett szólnia:

- *Pardon!*

Raymond végre meghallotta. Félreállt.

- Elnézést! - mondta. - Elgondolkodtam.

Carol közeledett.

- Ray, kerítsd elő Jinnyt, légy szíves! Visszament a szobájába. Indulunk.

- Jó, megmondom neki, hogy jöjjön rögtön.

Raymond belépett a liftbe.

Hercule Poirot egy pillanatig nézett utána, felvont szemöldökkel, fejét kissé félrehajtva, mint aki fülel.

Azután biccentett, mint aki megbizonyosodott valamiről. Az előtéren áthaladva alaposan megnézte Carolt, aki már csatlakozott az anyjához.

Azután odaintette magához az éppen arra tartó főpincért.

- Pardon! Meg tudja nekem mondani, hogy azoknak az embereknek ott mi a neve?

- A nevük Boynton, monsieur, amerikaiak.

- Köszönöm - mondta Hercule Poirot.

Közben a harmadik emeleten a szobája felé tartó dr. Gerard elhaladt Raymond Boynton és Ginevra mellett, akik a várakozó lifthez igyekeztek. De épp amikor be akartak szállni, Ginevra azt mondta:

- Csak még egy perc, Ray, várj meg a liftben!

Visszaszaladt, elfordult a folyosón, és utolérte az orvost.

- Kérem! Beszélnem kell önnel!

Dr. Gerard meglepetten pillantott fel.

A lány egészen közel jött hozzá, és megragadta a karját.

- Engem éppen elrabolnak! Az is lehet, hogy meg fognak ölni... Tudja, én nem is tartozom igazából hozzájuk. A valódi nevem sem Boynton...

Sietősen folytatta, a szavai egymás után tolultak elő, egymásra torlódva:

- Magára bízom a titkot. Én valójában királyi sarj vagyok! Egy trón örökösnője. Ezért van az, hogy... mindenütt ellenségek vesznek körül.

Megpróbálnak megmérgezni... ilyenek... Ha tudna nekem segíteni... hogy elszökjem...

Elharapta a szót. Lépések közeledtek.

- Jinny...!

A lány gyönyörű volt, ahogy ijedten a szájára tette az ujját, esedező tekintettel nézett Gerardra, majd visszaszaladt.

- Megyek már, Ray!

Dr. Gerard felvont szemöldökkel ment tovább. Lassan megcsóválta a fejét, és összeráncolta a homlokát.

10. fejezet

Elérkezett a petrai indulás reggele.

Amikor Sarah lejött a szobájából, egy termetes, ellentmondást nem tűrő modorú hölgyet talált odalent, akinek olyan volt az orra, akár egy hintalóé. Sarah látta már korábban a szállodában az asszonyt, aki most éppen a főbejárat előtt álló autó méretét kifogásolta vehemensen.

- Ez rettentő szűk! Mégy utasnak? Plusz egy idegenvezető? Akkor magától értetődik, hogy sokkal tágasabb kocsi kell nekünk! Ezt vigyék innen, és hozzanak egy megfelelő méretűt!

A Castle iroda képviselője bizony hiába emelte meg a hangját, hogy magyarázattal szolgáljon: hogy mindig ilyen méretű autót biztosítanak ezekre a kirándulásokra, hogy ez a jármű valóban nagyon kényelmes, s hogy sivatagi utazásra nagyobb kocsi nem is annyira jó.

A magyarázkodó emberen a hatalmas asszonyság - képletesen szólva - úthengerként haladt át.

Azután Sarah felé fordult.

- Miss King? Lady Westholme vagyok. Bizonyára maga is egyetért velem, hogy méretét tekintve az az autó teljességgel alkalmatlan!

- Nos... - mondta Sarah óvatosan. - Abban egyetértünk, hogy egy nagyobb biztosan kényelmesebb volna!

A fiatalember a Castle irodától azt motyogta, hogy egy nagyobb autóért többet kell fizetni.

- Az árról azt mondták, hogy minden benne van - mondta Lady Westholme határozottan -, és én nem vagyok hajlandó semmiféle emelést elfogadni. A brosúrájuk szó szerint azt írja, hogy „kényelmes autóban". Akkor tehát tartsák magukat ahhoz, amit megígértek!

A Castle iroda embere belátta, hogy csatát vesztett, mormolt valami olyasmit, hogy meglátja, mit tehet, és lógó orral elsomfordált.

Lady Westholme napbarnított arcán győztes mosollyal Sarah-hoz fordult, és nagy, vörös hintaló-orrcimpái a diadal mámorától óriásira tágultak.

Lady Westholme az angol politikai élet jól ismert szereplője volt. Amikor Lord Westholme, a középkorú, nem különösebben bonyolult észjárású főnemes (kinek minden érdeklődését lekötötte a vadászat, a sportlövészet és a horgászat) egy amerikai egyesült államokbeli kiruccanásról hazafelé hajózott, együtt utazott egy bizonyos Mrs. Vansittarttal. Nem sokkal ezután Mrs. Vansittartból Lady Westholme lett. Gyakran példálóztak aztán ezzel a házassággal, amikor a tengeren utazókat fenyegető veszélyekről került szó. Az újdonsült Lady Westholme

kizárólag tweedruhában és vastag bőrcipőben járt, kutyákat tenyésztett, parancsolgatott a falubelieknek - és könyörtelenül rákényszerítette az urát a nyilvános szereplésre. Azonban végül be kellett látnia, hogy a politika nem Lord Westholme kenyere, és soha nem is lesz az - kegyesen megengedte tehát neki, hogy visszatérjen a kedvteléseihez, és saját magát jelöltette a parlamentbe. Tekintélyes többséggel meg is választották, és ezt követően teljes gőzzel belevetette magát a politikába - különösen interpellációs időben volt igen aktív. Hamarosan karikatúrák is jelentek meg róla (ez mindig a siker biztos jele). Nyilvános szereplései alkalmával a régifajta értékeket támogatta: a családi életet, a nők karitatív munkáját, és lelkes híve volt a Nemzetek Szövetségének. Határozott véleménye volt a mezőgazdaságról, a lakáskérdésről és a szegénynegyedek felszámolásáról. Nagyon tisztelték - és szinte mindenki utálta! Nagyon is valószínű volt, hogy amikor a pártja majd visszatér a hatalomba, helyettes államtitkári poszt vár rá. Jelenleg viszont nem kis meglepetésre éppen liberálisok kormányoztak, annak köszönhetően, hogy szakadás történt a Nemzeti Kormányban a munkáspárt és a konzervatívok között.

Lady Westholme nem titkolt elégedettséggel nézett a távozó autó után.

- A férfiak mindig azt hiszik, hogy visszaélhetnek a nők helyzetével - mondta.

Sarah arra gondolt, hogy férfi legyen a talpán, aki azt hiszi magáról: visszaélhet Lady Westholme helyzetével! A hotelből éppen kilé-

pett dr. Gerard, Sarah pedig bemutatta őt a hölgynek.

- Természetesen jól ismerem a nevét - mondta Lady Westholme, miközben kezet fogtak. - Nemrégiben Párizsban Chantereau professzorral tárgyaltam. A nincstelen elmebetegek kezelésének kérdése erősen foglalkoztat már egy ideje. Egészen belemerültem! Nem mennénk be, amíg egy jobb kocsit kerítenek nekünk?

Egy bizonytalanul a közelben tébláboló, középkorú hölgyről, akinek hajába már ősz fürtök keveredtek, kiderült, hogy ő Miss Amabel Pierce, a negyedik utas. Lady Westholme őt is védőszárnyai alá vonta, és beterelte a hotel előcsarnokába.

- Miss King, ön ugye iskolát végzett?

- Most fejeztem be az orvosi egyetemet.

- Helyes! - mondta vállveregetve Lady Westholme. - Ha bármit el kell érni, jegyezze meg a szavaimat: a nők majd elérik!

Sarah most először feszengett amiatt, hogy a női nemhez tartozik. Megadóan követte Lady Westholme-ot, hogy leüljenek.

Miközben ott várakoztak, Lady Westholme a tudomásukra hozta, hogy ő elhárította az itteni főbiztos meghívását, hogy szálljon meg nála, míg Jeruzsálemben tartózkodik.

- Kerülni akartam a nehézkes hivatalosságot. Önállóan óhajtottam megvizsgálni az ügyeket.

- Milyen ügyeket? - kíváncsiskodott Sarah.

Lady Westholme tovább magyarázott, hogy azért szállt meg a Solomon Hotelben, hogy ne kelljen hivataloskodnia. Azt is elmondta, hogy

több javaslattal élt a szálloda igazgatójának, hogyan lehetne jobban vezetni a hotelt.

- A hatékonyság a jelszavam! - mondta Lady Westholme.

Ez bizony nem volt üres fecsegés! Negyedórán belül megjelent egy hatalmas, rendkívül kényelmes autó, és az úti társaság - Lady Westholme-nak a csomagok elhelyezésére vonatkozó jó tanácsait követően - hamarosan el is indult.

Először a Holt-tengernél álltak meg. Jerikóban ebédeltek. Utána, amikor a Baedekerrel felfegyverkezett Lady Westholme elment megnézni Jerikó óvárosát Miss Pierce-szel, a doktorral és a kövér tolmáccsal, Sarah ott maradt a hotel kertjében.

Enyhe fejfájása volt, és egyedül akart lenni. Mély depresszió nyűgözte - olyan depresszió, aminek okáról nemigen tudott számot adni. Fásultnak érezte magát, és nem érdekelte a városnézés, kedve sem volt hozzá - untatták az útitársai is. Arra vágyott, bár el se indult volna erre a petrai útra. Nagyon sokba került, és most már biztos volt benne, hogy nem is fogja élvezni! Lady Westholme harsogó hangja, Miss Pierce állandó csivitelése és a tolmács cionista-ellenes panaszai máris erősen megtépázták az Idegeit. De éppen ennyire elege volt dr. Gerard Viselkedéséből is, aki azon szórakozott, hogy mindig pontosan tudta, Sarah mit érez.

Sarah azon tűnődött; hol lehetnek most Boyntonék. Talán tovább utaztak Szíriába, de lehet, hogy már Baalbekban vagy Damaszkuszban vannnak. Raymondra gondolt: vajon mit csinál?

Furcsa, milyen tisztán látta az arcát maga előtt: rajta a mohóságot, a félénkségét, az idegfeszültséget...

Ó, a fenébe! Minek gondoljon olyanokra, akiket valószínűleg soha többé nem fog látni? Előző nap is az a jelenet az öregasszonnyal... Ugyan mi keríthette hatalmába, hogy odaállt az öreg hölgy elé, és egy csomó butaságot zúdított rá? Mások is hallhatták. Sarah-nak úgy rémlett, hogy Lady Westholme is a közelükben volt. Sarah megpróbálta felidézni, mit is mondott akkor pontosan. Olyasmit, ami egészen abszurd és hisztérikus hatást tett. Te jó ég, micsoda hülyét csinált magából! De nem ő tehetett róla, hanem Mrs. Boynton. Volt az öreg hölgyben valami, amitől az ember elveszítette az arányérzékét.

Megérkezett dr. Gerard, és ledobta magát egy székbe, miközben felhevült homlokát törülgette.

- Hú! Azt a nőt meg kéne mérgezni! - jelentette ki.

Sarah megrezzent:

- Mrs. Boyntont?

- Dehogy Mrs. Boyntont! Nem, én Lady Westholme-ra gondoltam! Csak az lep meg, hogy hosszú évek óta férjnél van, és a férje még nem tette ezt meg. Vajon miből lehet az az ember?

Sarah nevetett.

- Hát ő olyan vadászgatós-pecázós-célba lövős típus - magyarázta.

- Pszichológiailag ez tökéletesen stimmel! Ölésvágyát levezeti az - úgynevezett - alsóbb rendű fajokon.

- Szerintem nagyon büszke arra, amit a felesége csinál.

A francia találgatott:

- Talán mert a munkája gyakran tartja távol az otthonától? Ez érthető volna.

Majd folytatta:

- Mit is mondott az előbb? Mrs. Boyntont említette? Kétségtelen, hogy őt is a legjobb volna megmérgezni. Tagadhatatlanul ez lenne a legegyszerűbb megoldás a család gondjaira! De tulajdonképpen egy csomó nőt a legjobb volna megmérgezni. Az összesét, akik megöregedtek és megcsúnyultak.

Nagyon kifejező képet vágott.

Sarah nevetve tiltakozott:

- Jaj, maguk francia férfiak! Ha egy nő nem fiatal és nem szép, maguknak az máris haszontalan!

Gerard vállat vont:

- Mi csupán őszinték vagyunk. Az angol férfiak meg nem adják át a helyüket a metrón és a vonaton a ronda nőknek - nem bizony.

- Milyen lehangoló az élet! - sóhajtott Sarah.

- Magának, mademoiselle, nincs miért sóhajtoznia.

- Pedig ma teljesen lehangolt vagyok.

- Ez természetes.

- Mit ért azon, hogy „természetes"? - csattant fel Sarah.

- Az okot könnyen megtalálhatná, ha őszintén magába nézne.

- Szerintem az útitársaink nyomasztanak - mondta Sarah. - Rémes, de nagyon utálom a nőket! Ha tehetetlenek és bugyuták, mint Miss

Pierce, akkor dühítenek - és ha olyan tevékenyek, mint Lady Westholme, attól még idegesebb leszek.

- Hogy úgy mondjam, törvényszerű, hogy ez a két ember bosszantja magát. Lady Westholme olyan életet él, ami neki a leginkább megfelel, és tökéletesen boldog és sikeres is. Miss Pierce évekig nevelőnőként dolgozott, most viszont hozzájutott egy kis örökséghez, amivel valóra válthatta élete álmát, hogy utazzon. Eddig az utazás nem hozott neki csalódást. Magát pedig, aki éppen kudarcot vallott, mert nem szerezhette meg, amit akart, természetesen taszítják az olyan emberek, akik sikeresebbek voltak az életben.

- Nyilván igaza van - mondta Sarah lehangolva. - Milyen rettentő pontosan olvas a gondolatokban! Én próbálom becsapni magamat, de maga nem engedi.

Ebben a pillanatban érkeztek vissza a többiek. Hármójuk közül a legfáradtabbnak az idegenvezető látszott. Nagyon levertnek tűnt, és Amman felé utazva alig-alig mondott valamit. Még a zsidókat sem említette. Ezért mindenki mélységes hálát érzett. Jeruzsálemből jövet ugyanis mindannyiuk idegeire ment az a bősz szóáradat, amivel a zsidók gonosztetteit ecsetelte.

Az út most a Jordán folyót elhagyva fölfelé kanyargott, és rózsaszín virágú leanderligetek szegélyezték.

Késő délután értek Ammanba, és miután egy rövid kirándulást tettek az ottani görög-római színházhoz, hamar lefeküdtek. Másnap ko-

rán kellett kelniük, ugyanis egy teljes napi autóút állt előttük a sivatagon keresztül Ma'anba.

Reggel nyolc után el is indultak. Leginkább hallgatott mindenki. Forró, tikkasztó idő volt, és mire délben megálltak megenni a magukkal hozott ebédet, már fojtogató lett a hőség. A forróság, és az, hogy szorosan össze vannak zárva még három emberrel egy dobozba, mindenkinek kissé próbára tette az idegeit.

Lady Westholme és dr. Gerard egy meglehetősen idegesítő vitát folytatott a Nemzetek Szövetségéről. Lady Westholme lelkesen pártolta a Szövetséget. A francia viszont inkább csak szellemeskedett a Szövetség rovására. A Szövetségnek Abesszíniai és Spanyolországot érintő álláspontjáról áttértek a litván határkérdésre, amiről Sarah még csak nem is hallott addig, majd a Szövetségnek a kábítószeres bandák letörését célzó tevékenységére.

- El kell ismernie, hogy ezen a téren fantasztikus munkát végeztek. Fantasztikusát! -jelentette ki Lady Westholme.

Dr. Gerard vállat vont.

- Talán. De az ára is fantasztikus volt!

- De ez nagyon fontos ügy. A veszélyes drogokról szóló törvény kimondja...

És a szócsata tovább folyt.

Miss Pierce Sarah fülébe csicsergett:

- Annyira élvezetes együtt utazni Lady Westholme-mal!

Sarah epésen felelte:

- Igazán?

De Miss Pierce nem vette észre a hangsúlyt, és derűsen tovább csicsergett.

- Olyan sokszor láttam már a nevét az újságban! Milyen okos dolog is, ha egy nő közszereplést vállal, és kiáll a jogaiért. Én mindig úgy tudok annak örülni, ha egy nő elér valamit!

- Miért? - támadt rá Sarah vadul.

Miss Pierce hápogott, és hebegni kezdett:

- Hát mert... úgy értem... csak mert... nos.... mert olyan jó dolog, hogy a nők képesek tenni valamit!

- Nem értek egyet - mondta Sarah. - Az a jó, hogyha bármelyik emberi lény képes valami jót megvalósítani! Egyáltalán nem számít, hogy férfi-e vagy nő! Miért kéne, hogy számítson?

- Nos, igen... - mondta Miss Pierce. - Persze... ilyen megvilágításban, bevallom...

De azért egy kicsit szomorkásan nézett. Sarah megkönyörült rajta:

- Ne haragudjon, de én gyűlölöm ezt a nemek közötti különbségtételt. „A modern lányoknak teljesen üzleties az élethez való hozzáállásuk." Ezeket a fajta megfogalmazásokat. Mert nem igazak! Vannak üzleties szemléletű lányok, és vannak másmilyenek. A férfiak közt is vannak szentimentálisak meg zavaros fejűek, és vannak világos gondolkodásúak és logikusak is. Egész egyszerűen többféle berendezésű elme létezik. A nem csak akkor számít, amikor közvetlenül a nemiségről van szó.

Miss Pierce a nemiség említésére egy kicsit elpirult, és fürgén témát változtatott.

- Az ember annyira vágyik itt egy kis árnyék után! - mondta halkan. - De azért ez az üresség mégis nagyon megkapó, nem gondolja?

Sarah bólintott.

Igen, ő is azt gondolta, hogy az üresség gyönyörű... Gyógyító... Békés... Sehol egy ember, akinek fárasztó emberi kapcsolatai miatt bosszankodni kéne... Az égető személyes problémák elszálltak! Most végre úgy érezte, hogy megszabadult a Boynton családtól. Megszabadult attól a furcsa, parancsoló vágytól, hogy beavatkozzon olyan emberek életébe, akiknek körei messze nem érintkeztek az övéivel. Nyugodtnak és megbékéltnek érezte magát.

Ez a magány, az üresség és a hatalmas terek vidéke volt.

Igazából a béke otthona...

Csak hát, persze, nem volt egyedül, hogy élvezze. Lady Westholme és dr. Gerard kivégezték a drogok témáját, és most éppen azokról a gyanútlan fiatal lányokról cseréltek eszmét, akiket gonosz célzattal argentin kabarékba exportálnak. Dr. Gerard a beszélgetést sikamlós megjegyzésekkel fűszerezte, és ezt Lady Westholme, akinek igazi politikusként semmi humorérzéke nem volt, rendkívül sajnálatosnak tnlálta.

- Folytatjuk utat, jó? - jelentette be a piros fezes idegenvezető, és újra rátért a zsidók gonosztetteire.

Napnyugta előtt körülbelül egy órával értek végre Ma'anba. Az autót furcsa, vad arckife-Jrzésű férfiak vették körül. Rövid pihenő után továbbindultak.

Amikor Sarah körülnézett a sík sivatagi vidéken, egyszerűen el sem tudta képzelni, hogy hol lehet Petra, a sziklaerőd. Itt aztán minden Irányban mérföldekre el lehetett látni. Sehol

egy hegy vagy egy domb. Ezek szerint még mindig sokmérföldnyire volnának az úti céljuktól?

Odaértek Ain Musába, a faluba, ahol letették az autót. Lovak vártak rájuk: szánalmas kinézetű, sovány gebék. Miss Pierce most látta csak, milyen kár, hogy a csíkos mosóruhájában jött. Lady Westholme okosan lovaglónadrágba öltözött, ami nem feltétlenül állt jól az ő termetén, de mindenképpen praktikus volt.

A lovakat egy csúszós, kőgörgeteges ösvényen vezették ki a faluból. Az ösvény ereszkedni kezdett, a lovak lefelé kanyarogtak. A nap már nyugodni készült.

Sarah nagyon elfáradt a hőségben megtett hosszú autóúttól. Érzékei egészen eltompultak. Olyan volt a lovaglás, mintha álmodná. Később visszagondolva azt érezte, mintha a pokol szája nyílt volna meg a lába alatt. Az út egyre lefelé kanyargott, be a föld alá. A különféle sziklák körös-körül felmagasodtak, és ők csak hatoltak lefelé, le a föld gyomrába, a vörös sziklák labirintusán keresztül. A sziklák most már mindkét oldalon feltornyosultak. Sarah-nak fojtogató érzése támadt, félelmet ébresztett benne a folyton szűkülő hegyszoros.

Zavarodottan hajtogatta magában: „Lefelé a halál völgyébe... lefelé a halál völgyébe..."

És csak mentek, mentek. Besötétedett, a falak élénkvörös színe elhalványodott, és ők csak mentek, ide-oda kanyarogva, bezárva, elveszve a föld beleiben.

Sarah azt gondolta: „Ez fantasztikus és hihetetlen... egy halott város."

És mint egy refrén, jöttek megint a szavak: „A halál völgye..."

Most lámpásokat gyújtottak meg. A lovak tovább kanyarogtak a szűk hasadékokban. Hirtelen egy tágas térre értek: a sziklák visszahúzódtak. Messzebb előttük fények csoportja látszott.

- Az ott tábor! - mondta a vezető.

A lovak is meggyorsították lépteiket - no nem nagyon, mert ahhoz túl kiéhezettek és kedvetlenek voltak, de azért a lelkesedésnek valami kis szikrája felvillant bennük. Az út itt kavicsos vízmosásban folytatódott. Közeledtek a fények.

Sátrak egy csoportja látszott, és még egy sor sátor arrébb, egy sziklafallal szemközt. A sziklában barlangnyílások ásítottak.

Megérkeztek. Beduin szolgák szaladtak a fogadásukra.

Sarah felfelé bámult, az egyik barlang nyílására. Egy ülő alak volt előtte. Mi lehet az? Talán egy bálvány? Egy gigantikus, kövér idol?

De nem, csak a lobogó lángok csalóka fényében látszott olyan nagynak. Mégis, biztosan valami szobor lesz, ahogy ott ül mozdíthatatlanul, rátelepedve a helyre...

És akkor Sarah szíve meglódult a felismeréstől.

Hol volt már a békesség érzése, a megmenekülésé, amit a sivatag adott neki! A szabadságból visszavezetett az útja a fogságba. A ló lejött vele ebbe a sötét, kanyargós völgybe, és itt, akár egy elfeledett vallás főpapnője, mint egy hatalmasra puffadt női Buddha - itt ült Mrs. Boynton...

Mrs. Boynton itt volt Petrában!

Sarah mechanikusan felelgetett a neki feltett kérdésekre. Akar-e azonnal megvacsorázni - a vacsora kész -, vagy szeretne-e előbb megmosakodni? Sátorban vagy inkább barlangban szeretne aludni?

Erre gyorsan megfelelt. Sátorban. A barlang gondolatától visszarettent, kísértette annak a hatalmas, kövér alaknak a látványa. (Vajon mi okozta, hogy az öregasszonyban volt valami kifejezetten nem emberi?)

Végül követte az egyik helybéli szolgát. Folt hátán folt keki térdnadrágot viselt, gyűrött lábszárvédőt, és egy, még ezeknél is ócskább kabátot. Fején a helybéliek fejfedője, a keffija, aminek hosszan lelógó redői védik a nyakat, és fekete sodrott selyem tartja meg a fejen körbekötve. Sarah-t lenyűgözte járásának könynyed ringása, és az önkéntelenül is büszke fejtartás. Csak ruházatának európai darabjai voltak csiricsárék és oda nem illőek. Sarah arra gondolt: „A civilizáció mindent elront - mindent! De ha nem létezne civilizáció, nem volna Mrs. Boynton sem! Egy vad törzsben már valószínűleg évekkel ezelőtt megölték és megették volna!"

Rájött, és szinte mulatott is rajta, hogy holtfáradt, és az idegei túl vannak feszítve. De egy forró vizes fürdő és egy kis arcpúder után újra rátalált szokásos nyugalmára és higgadtságára, és szégyellte az iménti pánikot.

Sűrű fekete haját kezdte fésülni, és erőlködött, hogy a kicsi olajlámpás hunyorgó fényében lásson is valamit az ott lévő alig-tükörben.

Aztán kihajtotta a sátor ajtaját, és kilépett az éjbe, hogy leereszkedjen a lenti nagy sátorba.

- Te...itt?

Halk volt a kiáltás, szédült, hitetlenkedő.

Sarah megfordult, és máris Raymond Boynton szemébe nézett. Annyira meglepődtek! És volt köztük valami, amitől Sarah megszólalni sem tudott, amitől szinte megijedt. Micsoda hihetetlen öröm!... Raymond mintha az Édenkert - be pillanthatott volna be, olyan álmélkodó, olyan szédült volt, hálás és alázatos! Ezt a pillantást Sarah, amíg élt, nem felejtette el. így nézhetnek a kárhozatra ítélt lelkek a Paradicsomra...

Újra mondta:

-Te...

A mélyen zengő hang megérintette Sarah-t. A szíve majd' kiugrott tőle a helyéből. Félénk lett tőle, riadt, alázatos - de ugyanakkor hirtelenül iszonyúan boldog is.

Egészen egyszerűen így válaszolt:

- Igen.

Raymond közelebb lépett, még mindig megszédülve, még mindig félig hitetlenül.

Aztán egyszer csak megfogta Sarah kezét.

- Tényleg te vagy az! - mondta. - Igazán! Először azt hittem, a kísérteted, merthogy annyit gondoltam rád.

Elhallgatott, majd azt mondta:

-Tudod, hogy szeretlek... Attól a pillanattól, hogy megláttalak a vonaton. Most már tudom.

Es azt akarom, hogy tudd te is... hogy tudd: nem én vagyok az... nem az az igazi énem, amelyik... olyan faragatlanul viselkedik. Tudod, még most sem tudok magamért jótállni. Bármi kitelik tőlem. Lehet, hogy szó nélkül elmegyek melletted vagy át fogok nézni rajtad, de akarom, hogy tudd: az nem én vagyok, az nem a valódi énem, aki ezekért felelős. Hanem az idegeim. Mem valami megbízhatóak... Amikor Ő azt mondja, hogy tegyek meg valamit - én megteszem! Az idegeim! Megérted, ugye? Meg is vethetsz érte...

Sarah félbeszakította. A hangja halk volt és váratlanul édes.

- Nem foglak megvetni.

- Pedig megvetendő vagyok! Úgy kéne... képesnek kéne lennem, hogy férfiként viselkedjem.

Amit Sarah erre mondott, csak részben volt dr. Gerardnak köszönhető, inkább saját tudása és reménye mondatta vele, és hangja édességét a bizonyosság és a magabiztos tudás színezte.

- Most már képes leszel rá.

- Igen?

Vágyakozón csengett a hangja:

- Talán...

- Most már lesz hozzá bátorságod. Biztos vagyok benne.

Raymond kihúzta magát, és felszegte a fejét.

- Bátorság? Igen, csak erre van szükség. Bátorság!

Hirtelen lehajolt, ajka megérintette Sarah kezét. Egy pillanat múlva már ott sem volt.

12. fejezet

Sarah lement a nagy sátorba. Három útitársát már a vacsoraasztalnál találta. Az idegenvezető arról beszélt nekik, hogy van itt egy másik csoport is.

- Két nap előbb jönnek. Mennek holnapután. Amerikaiak. Mama nagyon kövér, nehezen idejön! Hordozók vinni székben - mondják, nagyon nehéz munka - nagyon megizzad - igen.

Sarah-ból hirtelen kitört a nevetés. Hát persze, hisz elfogulatlanul nézve az egész történet roppant vicces!

A kövér idegenvezető hálásan pillantott rá. Nem volt valami könnyű a dolga. Lady Westholme, kezében a Baedekerrel aznap háromszor is kézből kontrázta, amit mondott, most pedig éppen a kapott ágy minőségét kifogásolta. A dragomán hálás volt, hogy a rábízott négytagú csapatból legalább az egyik érthetetlenül jó hangulatban van.

- Aha! - mondta Lady Westholme. - Azt hiszem, ők is a Solomonban szálltak meg. Amikor ideértünk, felismertem az idős mamát. Úgy emlékszem, ön beszélt is vele a szállodában, Miss King.

Sarah szégyenkezve elpirult, és csak remélni merte, hogy Lady Westholme nem sokat hallott abból a beszélgetésből.

„Nem is értem, mi ütött akkor belém!", gondolta Sarah feszengve.

Közben Lady Westholme véleményt nyilvánított:

- Egyáltalán nem érdekes emberek. Vidékiek - közölte.

A kíváncsi Miss Pierce hízelgő megjegyzését követően Lady Westholme belefogott, hogy elmesélje nemrégen lezajlott találkozásait mindenféle érdekes és fontos amerikai személyiséggel.

Mivel az idő az évszakhoz képest szokatlanul melegre fordult, másnapra korai indulást beszéltek meg.

Hatkor reggeliztek. A Boynton családból még senki sem mutatkozott. Miután Lady Westholme hangot adott kifogásának, miszerint hiányzik a gyümölcs az asztalról, elfogyasztották a teát, a konzervtejet és a nagyon sós baconszalonnával sütött tojást, amitől a szakács nem sajnálta a zsírt.

Ezután elindultak, Lady Westholme és dr. Gerard pedig élénk beszélgetésbe merült (az élénkség a hölgyet jellemezte) a vitaminok helyes arányáról az étkezésben és a munkásosztály megfelelő táplálásáról.

Ekkor váratlan kiáltást hallottak a tábor felől, mire megálltak, hogy bevárják, aki kiabált. Mr. Jefferson Cope sietett utánuk, kellemes arca kipirult a futástól.

- Ha nincs ellenükre, szeretnék csatlakozni önökhöz ma reggel. Jó reggelt, Miss King! Micsoda meglepetés, hogy itt találom önt és dr. Gerardot! Na, ehhez mit szólnak?

Kezével a fantasztikus vörös sziklákra mutatott, melyek minden irányban körülvették őket.

- Szerintem rettentő szép, és egy kicsit borzasztó - mondta Sarah. - Bennem úgy élt ez a

hely, mint ami romantikus és álomszerű, a „rózsaszínű város". De ez az álomtól messze van, sokkal valóságosabb, olyan, mint a nyers marhahús.

- És még a színe is hasonlít - értett egyet Mr. Cope.

- De azért csodálatos - ismerte be Sarah.

Elkezdtek fölfelé mászni. Két beduin kísérő jött velük. A két hórihorgas fickó, akinek most nem sokat kellett cipelnie, a csúszós hegyoldalon lezser biztonsággal szökellt fölfelé szöges bakancsában. Hamarosan nehézségek adódtak. Ugyan Sarah-nak nem volt gondja a magaslatokkal, és dr. Gerardnak sem, de Mr. Cope és Lady Westholme már nem érezték teljesen jól magukat, a szerencsétlen Miss Pierce-t pedig szinte ölben kellett vinni a meredek részeken, lehunyt szemmel, elzöldült arccal szakadatlanul csak panaszkodott:

- Soha nem tudtam lenézni a magasból, soha, gyerekkorom óta!

Egyszer azt is mondta, hogy ő visszafordul, de amikor meglátta a lefelé vezető utat, a bőre tnég egy árnyalattal zöldebb lett, és vonakodva bár, de belátta: nincs más választása, mint hogy továbbmegy.

Dr. Gerard nagyon kedvesen és megnyugtatóan viselkedett vele. Miss Pierce mögé állt, és a sétabotját odatartotta Miss Pierce és a tátongó szakadék közé, akár egy korlátot, és Miss Pierce elismerte, hogy a korlátnak még az illúziója is sokat segít a tériszony leküzdésében.

Sarah, bár kissé szaporán vette a levegőt, kérdőre vonta Mahmudot, a vezetőt, akin ter-

jedelmes méretei ellenére sem mutatkoztak a kimerültség jelei.

- Nem szoktak gondjaik lenni, amikor fel akarnak ide hozni embereket? Az idősebbekre gondolok.

- Mindig. Mindig gond van nekünk - bólogatott Mahmud derülten.

- És mindig elindulnak velük fölfelé?

Mahmud megvonta terjedelmes vállát:

- Szeretnek jönni. Pénzt fizetnek látni ezeket a dolgokat. Akarják látni. Beduin vezetők nagyon ügyesek, lábuk nagyon biztos, mindig megoldják.

Végre felértek a tetőre. Sarah levegőért kapkodott.

Vérvörös sziklák körös-körül és odalent, különös és hihetetlen vidék, melynek a világon nincs párja. Itt álltak hát, az elragadóan tiszta reggelen, akár az istenek, akik lenéznek az alant elterülő világra, ahol a fel-fellángoló erőszak az úr.

Ez volt itt, ahogy a vezetőjük mondta, az „Áldozat Helye", a „Magas Hely".

Meg is mutatta a lábuknál lévő lapos sziklán az áldozati vérnek kivésett vályút.

Sarah többre nem is volt kíváncsi, elszökött az üres frázisok elől, melyek oly bőven ömlöttek az idegenvezető szájából. Leült egy sziklára, kezével beletúrt sűrű fekete hajába, és lebámult a lába alatti világra.

Nemsokára megérezte, hogy valaki áll mellette.

Dr. Gerard hangja hallatszott:

- Most láthatja, milyen jól értette a dolgát az ujtestamentumbeli kísértő. A Sátán felvitte a mi Urunkat egy magas hegy tetejére, és megmutatta neki a világot. „Mindezt neked adom, ha leborulsz előttem és imádsz engem." Fenn a magaslaton sokkal nagyobb tud lenni a kísértés, hogy isteni hatalmat akarjunk magunknak az anyagi világ fölött.

Sarah helyeselt, de a gondolatai annyira nyilvánvalóan máshol jártak, hogy dr. Gerard meg is lepődött.

- Nagyon elgondolkodott valamin - jegyezte meg.

- Igen - fordította Sarah zavartan az arcát dr. Gerard felé. - Csodálatos gondolat, hogy van itt fent egy áldozati hely. Szerintem néha egy áldozat igenis szükségszerű, nem gondolja? Arra gondolok, hogy az élet jelentőségét hajlamosak vagyunk eltúlozni. A halál egyáltalán nem nnnyira lényeges, mint ahogy mi azt feltüntetjük.

- Miss King, ha így érez, akkor nem lett volna szabad a mi foglalkozásunkat választania. Nekünk a halál mindig az Ellenség, és az is kell, hogy legyen.

Sarah megborzongott.

- Igen, bizonyára igaza van. De akkor is, a halál oly gyakran megoldja a problémákat. Megtisztítja a terepet a teljesebb élet számára...

- Előnyös számunkra, ha egy ember hal meg a népért! - idézte dr. Gerard komolyan.

Sarah riadtan nézett rá:

- Nem úgy gondoltam...

Elhallgatott. Jefferson Cope közeledett feléjük.

- Ez aztán rendkívüli hely! - jelentette ki. - Rendkívüli, és nagyon örülök, hogy nem hagytam ki. Maguknak bevallom, hogy bár Mrs. Boynton rendkívüli asszony, és én nagyon csodálom a bátorságát, hogy mindenképpen ide akart jönni - de vele utazni nem egyszerű. Gyenge az egészsége, és azt gondolom, ezzel természetszerűleg együtt jár, hogy kissé mellőzi más emberek kívánságait: nem jut eszébe például, hogy a családja esetleg szeretne néha nélküle kirándulni. Annyira megszokta, hogy folyton körülötte vannak, hogy szerintem nem is gondol rá...

Mr. Cope félbehagyta a mondatot. Jovális kellemes arcán kis zavar és nyugtalanság látszott.

- Tudják, hallottam valamit Mrs. Boyntonról, ami nagyon zavarba ejtő - mondta.

Sarah el volt veszve a saját gondolataiban, Mr. Cope hangja csak mint egy távoli patak kellemes csobogása jutott el a fülébe, de dr. Gerard megkérdezte:

- Csakugyan? Mi volt az?

- Egy hölgy volt az informátorom, akivel Tibériásban találkoztam a szállodában. Egy lányról mesélt, aki valamikor Mrs. Boynton alkalmazásában állt. Ez a lány, ahogy hallottam... nos, ő...

Mr. Cope elhallgatott, tapintatosan Sarah-ra nézett, majd lehalkított hangon folytatta:

- Teherbe esett. Az öreg hölgy, úgy tűnik, rájött a dologra, de nagyon kedvesen visel-

kedett vele. De aztán, mikor a gyerek születéséig már csak néhány hét volt hátra, elzavarta a lányt a háztól.

Dr. Gerard felvonta a szemöldökét.

- Á! - mondta tűnődve.

- Az informátorom egészen biztos volt a dolgában. Nem tudom, ön egyetért-e velem, de ez nagyon kegyetlen és szívtelen cselekedet volt. Az ilyet nem tudom megérteni...

Dr. Gerard félbeszakította:

- Próbálja megérteni! Nekem semmi kétségem afelől, hogy ez az eset Mrs. Boynton számára kifejezetten kielégülést hozott.

Mr. Cope felháborodva nézett rá.

- Nem, uram! - mondta nyomatékosan. - Ezt nem hihetem. Ez teljességgel elképzelhetetlen!

Dr. Gerard halkan idézni kezdett:

- „Láttam azt is, hogy milyen sok elnyomás történik a nap alatt. Láttam az elnyomottak könnyeit, akiknek nincs vigasztalójuk. Elnyomóik erőszakosan bánnak velük, és nincs vigasztalójuk. Ezért boldogabbaknak tartom a halottakat, akik már régen meghaltak, az élőknél, akik még életben vannak. De mindkettőjüknél jobb annak, aki meg sem született, mert nem látja azokat a gonosz dolgokat, amelyeket elkövetnek a nap alatt..."*

Abbahagyta az idézést, és azt mondta:

- Kedves uram, én egy életet szenteltem annak, hogy az emberi elme furcsaságait tanulmányozzam. Nincs értelme mindig csak az élet

*A Prédikátor könyve 4.1-3.

napfényes oldalát szemlélni. A mindennapi élet illemszabályai és konvenciói alatt furcsa dolgok hatalmas tömege halmozódik fel. Létezik például az öncélú kegyetlenkedés gyönyöre. De ha erre már rátaláltunk, ez alatt is ott lapul még valami. A mélyről jövő és sajnálatra méltó vágy, hogy elfogadjanak minket. Ha ez a vágy nem talál kielégülést, mert például egy kellemetlen személyiséggel megvert ember nem kapja meg a visszajelzést, amire szüksége volna - akkor más eszközöket keres, mert kell, hogy hasson, kell, hogy számítson, így aztán számtalan különös perverzióba torkollik. A kegyetlenkedést, mint minden mást, meg lehet szokni, és úrrá tud lenni az emberen...

Mr. Cope köhécselt.

- Dr. Gerard, nekem az a véleményem, hogy ön kissé túloz. De hogy a levegő milyen csodálatos idefent...!

Eloldalgott. Dr. Gerard megmosolyogta. Visszapillantott Sarah-ra. A lány a homlokát ráncolta, arcáról a fiatalság komolysága sugárzott. Mint egy ifjú bírónő, gondolta dr. Gerard, aki éppen ítéletet hoz...

Dr. Gerard odafordult a bizonytalanul feléje tipegő Miss Pierce-hez.

- Elindulunk lefelé - idegeskedett Miss Pierce - Ó, istenem! Tudom, hogy ez nekem nem fog menni, bár a vezetőnk azt mondja, lefelé az másmerre megy, és sokkal könnyebb. Nagyon remélem, hogy így van, mert gyerekkorom óta soha nem tudtam lenézni magasból...

Lefelé egy vízmosásban haladtak. Volta ugyan instabil kövek, amik veszélyt jelenthet

tek a bokáknak, de szédítő meredélyek látványában már nem volt részük.

A társaság fáradtan érkezett vissza a táborba, de jó hangulatban és remek étvággyal a kései ebédhez. Már két óra is elmúlt.

A Boynton család a nagy sátorban ülte körül a nagy asztalt. Ők már az étkezés végén jártak.

Lady Westholme nyájasan megszólította őket, a legleereszkedőbb modorában:

- Nagyon érdekes volt a délelőtt! - mondta. - Petra csodálatos hely!

Carol, akihez mintha a szavait intézte volna, gyors pillantást vetett az anyjára, és azt mormolta:

- Ó, igen, valóban az - és újra hallgatásba burkolózott.

Lady Westholme úgy érezte: ő megtette a kötelességét, és az evésnek szentelte magát.

Étkezés közben délutáni terveiket beszélték meg.

- Én, azt hiszem, pihenni fogok délután - mondta Miss Pierce. - Fontos, hogy az ember ne akarjon egyszerre túl sokat.

- Én felfedező túrára indulok - mondta Sarah. - És ön, dr. Gerard?

- Csatlakozom magához.

Mrs. Boynton kezéből csörömpölve leesett tgy kanál, mire mindenki összerezzent.

- Azt hiszem - mondta Lady Westholme -, hogy én az ön példáját követem, Miss Pierce. Talán olvasgatok félórácskát, aztán lefekszem, és szundítok legalább egy órát. Utána esetleg jöhet egy rövid séta.

Lassan, Lennoxra támaszkodva kecmergett talpra Mrs. Boynton. Megállt egy pillanatra, és megszólalt:

- Mindannyian jól tennétek, ha elmennétek ma délután sétálni egyet - mondta váratlan engedékenységgel .

Szinte komikus volt, mennyire megrökönyödtek ezen a családtagjai.

- De anya, mi lesz veled?

- Nem lesz szükségem egyikőtökre sem. Szeretek elüldögélni egyedül a könyvemmel. Jinny jobb lesz, ha itt marad. Ő lefekszik, és egyet alszik.

- Anya, nem vagyok fáradt. Szeretnék a többiekkel menni.

- Fáradt vagy. Fáj a fejed! Vigyáznod kell magadra. Menj, feküdj le aludni! Én tudom, mi a legjobb neked.

- Én... én...

A lány hátravetette a fejét, pillantása lázadó volt. Aztán lesütötte a szemét, megremegett.

- Bolondos gyermek! - mondta Mrs. Boyn - ton. - Menj a sátradba!

Jinny kívánszorgott a nagy sátorból, a töb biek pedig követték.

- Te jóságos ég! - mondta Miss Pierce. - Micsoda különös emberek! Nagyon rossz színben van - a mama. Egészen sötétvörös az arca A szíve, gondolom. Ezt a hőséget biztosan nagyon rosszul viseli.

Sarah arra gondolt:

„Ma délutánra szabadon ereszti őket. Tudja, hogy Raymond velem akar lenni. Mi ez? Csapda?"

Ebéd után, amikor a sátrában friss lenvászon ruhába öltözött, még mindig ez a gondolat nyugtalanította. Előző este óta a Raymond Boynton iránti érzései szenvedélyes és gyengéd oltalmazási vággyá olvadtak. Hát ez volna a szerelem... ez a másikért érzett kín, ez a vágy, hogy mindenáron elhárítsa a szeretett személytől a fájdalmat... Igen, szerette Raymond Boyntont. Szent György és a sárkány története volt ez kifordítva. Sarah volt a megmentő, és Raymond a leláncolt áldozat.

Mrs. Boynton pedig a sárkány. A sárkány, akinek váratlan engedékenysége nagyon is baljóslatúnak tűnt a gyanakvó Sarah számára.

Körülbelül negyed négy volt, amikor Sarah lement a nagy sátorhoz.

Lady Westholme egy széken ült. A forróság ellenére a strapabíró Harris tweedszoknyája volt rajta. Ölében egy parlamenti vizsgálóbizottság jelentése feküdt. Dr. Gerard Miss Pierce-szel beszélgetett, aki a sátra mellett állt, és a kezében *A szerelem nyomában* című könyvet tartotta (a borító ajánló szövege szerint a szenvedély és a félreértés lélegzetelállító meséje volt).

- Nem jó túl hamar lefeküdni ebéd után - magyarázta Miss Pierce. - Tudja, az emésztés miatt. Kellemesen hűvös itt a nagy sátor árnyékában. Ó, istenem, gondolja, hogy okos dolog annak az idős hölgynek odafönt üldögélni a napon?

Mindannyian felnéztek a szemközti sziklaperemre. Mrs. Boynton ugyanúgy ült, mint előző este: mozdulatlan Buddhaként a barlangja szájában. Egyetlen más emberi lény sem volt a

közelben. A tábor teljes személyzete aludt. Kissé távolabb, a völgyben sétált egy kis csapat.

- Most az egyszer a kedves Mama engedi nekik, hogy nélküle szórakozzanak - mondta dr. Gerard. - Lehet, hogy ez csak egy újabb ördögi terv része?

- Tudja, én is pont erre gondoltam - mondta Sarah.

- Hogy nekünk milyen gyanakvó a természetünk! Jöjjön, csatlakozzunk a szökevényekhez!

Otthagyták érdekfeszítő olvasmányával Miss Pierce-t, és elindultak. A völgy kanyarulata után érték be a társaságot, akik lassan sétáltak. Most az egyszer Boyntonék vidámnak és gondtalannak tűntek.

Lennox és Nadine, Carol és Raymond, a szélesen mosolygó Mr. Cope és az újonnan érkezett Gerard és Sarah hamarosan mind együtt nevettek és beszélgettek.

Hirtelen vad jókedv lett úrrá mindenkin. Mindannyian úgy érezték, hogy tiltott gyönyörben van részük, lopott örömben, amit az utolsó cseppig ki kell élvezni. Sarah és Raymond nem húzódtak el a többiektől. Sarah Carollal és Lennoxszal ment. Raymonddal dr. Gerard beszélgetett rögtön mögöttük. Nadine és Jefferson Cope a többitől kicsit leszakadva mentek együtt.

A francia azonban megválni készült tőlük. A beszélgetésben már egy ideje erőlködve vett részt. Hirtelen megállt.

- Ezer bocsánat - mondta. - Félek, vissza kell mennem.

Sarah ránézett:

- Valami baj van?

A doktor bólintott:

- Igen, lázam van. Már ebéd óta érzem, hogy kezdek belázasodni.

Sarah jól megnézte a doktort.

- Malária? - kérdezte.

- Igen. Visszamegyek, és adok be magamnak kinint. Remélem, nem lesz nagy rohamom. Ez még a Kongónál tett utam emléke.

- Magával menjek?

- Nem, nem. Velem van a gyógyszeres táskám. Nagyon bosszant a dolog. Csak folytassák a sétát nélkülem!

Gyorsan elindult vissza a tábor felé.

Sarah habozva nézett utána egy ideig, aztán a tekintete találkozott Raymond pillantásával, rámosolygott, és a francia már el is volt felejtve.

Egy darabig mind a hatan, Carol, Sarah, Lennox, Mr. Cope, Nadine és Raymond együtt mentek.

Aztán, hogy, hogy nem, Sarah és Raymond elváltak a többiektől. Továbbmentek, aztán sziklákra másztak, kószáltak a sziklapadokon, majd végül megpihentek egy árnyékos helyen.

Csend volt. Aztán Raymond megkérdezte:

- Mi a neved? Tudom, King. De a keresztneved?

- Sarah.

- Sarah! Hívhatlak így?

- Persze.

- Sarah, mesélnél nekem magadról?

Sarah nekidőlt a sziklának, és mesélni kezdte, hogy hogyan nőtt fel Yorkshire-ben, mesélt a kutyáiról, és a nagynéniről, aki fölnevelte.

Utána Raymond is mesélt ezt-azt az életéből, de elég összefüggéstelenül.

Utána hosszan hallgattak. A kezük összekapcsolódott. Ültek csak kéz a kézben, mint a gyerekek, és különös elégedettség töltötte el őket.

Amikor aztán a nap lejjebb szállt, Raymond megmozdult.

- Én most visszamegyek - mondta. - Nem, nem veled. Egyedül akarok visszamenni. Mondanom és tennem kell még valamit. Ha az megvan, ha már bebizonyítottam magamnak, hogy nem vagyok gyáva, akkor... akkor már nem fogom szégyellni, hogy hozzád jöjjek és a segítségedet kérjem. Mert tudod, segítségre lesz szükségem. Valószínűleg pénzt kell kölcsönkérjek tőled.

Sarah elmosolyodott.

- Örülök, hogy reálisan látod a dolgokat. Rám számíthatsz.

- De előbb még egyedül kell elintéznem ezt a dolgot.

-Mit?

A fiatal, kisfiús arc hirtelen könyörtelen kifejezést öltött. Raymond Boynton azt mondta:

- Meg kell mutatnom a bátorságomat. Vagy most - vagy soha!

Szó nélkül megfordult, és elsietett.

Sarah nekivetette a hátát a sziklának, es nézte távolodó alakját. A szavaiban volt valami, ami némileg nyugtalanította. Raymond nagyon

elszántnak tűnt, látszott, hogy iszonyú komolyan gondolja a dolgot - és az idegei túl voltak feszítve. Sarah egy percig azt kívánta: bárcsak vele ment volna...

De aztán megszidta magát emiatt. Raymond kifejezetten egyedül akart lenni, hogy meggyőződjön frissen megtalált bátorságáról. Ehhez joga volt.

De azért Sarah teljes szívéből azért imádkozott, hogy ez a bátorság kiállja a próbát...

Napnyugtakor látta meg Sarah ismét a tábort. Ahogy a fogyó fényben egyre közelebb ért, jól látta Mrs. Boynton nyomasztó figuráját, aki még mindig a barlang szájában ült. Sarah enyhén összerázkódott a nyomasztó, mozdulatlan alak láttán...

Gyorsan elsietett alatta az ösvényen, és belépett a kivilágított nagy sátorba.

Lady Westholme egy tengerészkék pulóvert kötögetve ült, a nyakában egy szétcsavart motring fonal lógott. Miss Pierce egy tányéralátétre hímezgetett vérszegény nefelejcseket, miközben a válásról szóló törvények helyes reformjáról hallgatott előadást.

A szolgák ki-be jártak, az esti étkezést készítették elő. A Boynton család tagjai nyugágyakban olvasgattak a sátor túlsó felén. Kövéren és méltóságteljesen megjelent Mahmud, aki szemrehányó panaszkodásba fogott, uzsonna utánra nagyon szép sétát állított össze, de nem volt senki táborban.... Most aztán kirándulást ki lehet dobni! ...Nagyon tanulságos túra nabateus építészetről...

Sarah sietve megjegyezte, hogy ők mindannyian remekül töltötték az időt.

A sátrába ment, hogy megmosakodjon vacsora előtt. Visszafelé megállt dr. Gerard sátránál, és halkan szólt neki:

- Dr. Gerard!

Nem jött válasz. Sarah felemelte a sátor ajtaját, és benézett. A doktor mozdulatlanul feküdt az ágyán. Sarah zajtalanul visszahúzódott, remélve, hogy a doktor alszik.

Odajött hozzá egy szolga, és a nagy sátor felé mutatott. Nyilván elkészült a vacsora. Lesétált a sátorhoz. Mindenki ott ült már az asztal körül, kivéve dr. Gerardot és Mrs. Boyntont. Egy szolgát elküldtek az öreg hölgyhöz, hogy szóljon neki: kész a vacsora. Ezután valami kavarodás volt odakint. Beszaladt két ijedt szolga, és izgatottan, arabul mondtak valamit a vezetőnek.

Mahmud idegesen körülnézett, majd kiment. Sarah hirtelen elhatározással követte.

- Mi baj van? - kérdezte.

Mahmud így felelt:

- Az öreg hölgy. Abdul mondja: beteg, nem mozdul.

- Megyek és megnézem!

Sarah meggyorsította lépteit. Mahmudot követve felmászott a sziklaperemre, és odament a székben ülő kövér alakhoz, megérintette a püffedt kezet, megkereste a pulzust, föléhajolt...

Amikor fölegyenesedett, egy árnyalattal sápadtabb volt az arca.

Ugyanazon az úton ment vissza a nagy sátorba. Az ajtóban kissé megtorpant, és pillantása átfogta az asztal túlfelén ülő csoportot.

Amikor megszólalt, ridegnek és természetellenesnek hallotta a saját hangját.

- Sajnálattal kell bejelentenem... - mondta. Erőltetnie kellett magát, hogy a család fejét, Lennoxot szólítsa meg.

- Az édesanyja halott, Mr. Boynton.

És mintha nagy távolságból nézné őket, kíváncsian figyelte az öt ember arcát, akiknek ez a bejelentés hozta meg a szabadságot...

MÁSODIK RÉSZ

1. fejezet

Carbury ezredes rámosolygott az asztal fölött a vendégére, és poharat emelt.

- Mos hát, ezt a bűnözésre!

Hercule Poirot szeme elismerően felcsillant a találó pohárköszöntő hallatán.

Poirot Race ezredestől hozott ajánlólevelet Carbury ezredesnek Ammanba.

Carbury régóta kíváncsi volt a világhírű detektívre, akinek adottságairól szólva régi titkosszolgálati barátja és bajtársa nem fukarkodott a dicsérettel.

„Olyan takaros pszichológiai következtetés, amilyet csak kívánni lehet! ", írta Race a Shaitana-gyilkosság felderítéséről szólva.

- El szeretnénk vinni magát a lehető legtöbb helyre a környéken - mondta Carbury, megpödörve barna foltos, csapzott bajuszát. Rendetlen, középtermetű, tömzsi ember volt félig kopasz fejjel és szelíd kék szemmel. Katonához a legkevésbé sem hasonlított. Még csak ébernek lem látszott túlságosan. Egyáltalán nem a fegyelmezettséget juttatta az ember eszébe. Mégis, Transzjordániában tekintélynek számított.

- Itt van például Jerash - mondta. - Érdekli az ilyesmi?

- Engem minden érdekel!

- Igen - mondta Carbury. - Csakis így szabod az élethez hozzáállni.

Elhallgatott.

- Mondja csak, nem volt még olyan érzése, hogy a foglalkozása hajlamos követni magát mindenhová?

- Tessék?

- Hát, egyszerűen szólva, nem volt még úgy, hogy pihenni ment valahová, a bűnözéstől megszabadulni - és ehelyett holttestekbe botlott?

- Történt már ilyen, igen, nem is egyszer.

- Hm - mondta Carbury ezredes, és még a szokásosnál is szétszórtabbnak látszott.

Aztán hirtelen felugrott.

- Most is van itt egy holttest, ami nem nagyon tetszik nekem - mondta.

- Csakugyan?

- Igen, itt, Ammanban. Egy idős amerikai nő. Petrába ment a családjával. Fárasztó egy utazás. Az évszakhoz képest nagy a hőség most, az öreg hölgy szívelégtelenséggel küszködött, és az utazás nehézségeit egy kissé alábecsülte, a szívének pedig túl nagy volt a terhelés... és kinyiffant!

- Itt, Ammanban történt?

- Nem, még lent Petrában. Ma szállították ide a holttestet.

-Á!

- Mindez tulajdonképpen természetes. Abszolút lehetséges. Mi sem valószínűbb, mint hogy így történt. Csakhogy...

- Igen? Csakhogy...?

Carbury ezredes megvakarta kopasz fejét.

- Van egy olyan érzésem - mondta -, hogy a családja belesegített.

- Aha! És mi sugallja önnek ezt?

Erre a kérdésre Carbury ezredes nem válaszolt közvetlenül.

- Úgy tűnik, kellemetlen vén csoroszlya lehetett. Senki sem sír utána. Az az általános érzés, hogy jó, hogy kinyiffant. De hát nagyon nehéz bármit is bebizonyítani, amíg a családtagok összetartanak, és ha kell, hazudnak, mint a vízfolyás. Az ember nem keresi a bajt - pláne nem a nemzetközi bonyodalmakat! A legegyszerűbb, ha behunyjuk a szemünket. Nemigen akad olyasmi, amin el lehetne indulni. Ismertem egyszer egy orvost. Ő mesélte, hogy gyakran szagolt meg olyasmit a betegeinél, hogy időnek előtte segítették át őket a másvilágra. No, ő mondta, hogy a legokosabb, ha ilyenkor hallgat az ember, hacsak nincs valami egészen megbízható kiindulópontja. Különben kész a pokoli botrány, az eset bizonyítatlan marad, és a tisztességesen dolgozó orvos nevén máris ott a szégyenfolt. Hát ebben van valami. De akkor is...

Megint megvakarta a fejét.

- Én rendszerető ember vagyok - mondta váratlanul.

Carbury ezredes nyakkendője egészen el volt csúszva a jobb füle alá, a zoknija ráncos volt, a zakója pecsétes és szakadt. Hercule Poirot mégsem mosolyodott el. Világosan érzékelte Carbury ezredes elméjének belső rendjét, az ott pontosan elraktározott tényeket, és a gondosan megválogatott benyomásokat.

- Igen. Rendszerető ember vagyok - mondta Carbury. Bizonytalan kézmozdulatot tett. - Nem szeretem a rendetlenséget. Ha rendetlenséget lótok, rendet akarok csinálni. Érti?

Hercule Poirot komolyan bólintott. Értette.

- Nem volt ott orvos? - kérdezte.

- De, kettő is. Az egyik ugyan maláriásan feküdt. A másik egy lány, aki épp csak befejezte az orvosi egyetemet. De azt gondolom, érti **a** dolgát. A halálesetben nem volt semmi különös. Az öreg hölgynek rossz volt **a** szíve. Már egy ideje szívgyógyszert szedett. Semmi meglepő nem volt abban, hogy egyszer csak kidőlt.

- Akkor hát, barátom, mi nem hagyja önt nyugodni? - kérdezte kedvesen Poirot.

Carbury ezredes kék szeme zaklatottan pillantott rá:

- Hallott már egy dr. Gerard nevű franciáról? Theodore Gerard-ról?

- Természetesen. Kiváló szaktekintély a maga területén.

- A flúgosok témájában - erősítette meg Carbury ezredes. - Négyévesen beleszeret valaki egy takarítónőbe, és ettől harmincnyolc éves korában kötni kezdi az ebet a karóhoz, hogy ő a canterburyi érsek - én ugyan ezt nem értem, és soha nem is értettem, de ezek az okosok nagyon meggyőzően meg tudják magyarázni.

- Dr. Gerard kétségtelenül nagy szakértője a mélyen gyökerező neurózisok bizonyos fajtái nak - helyeselt Poirot, kis mosollyal a szája szög létében. - A petrai esetről alkotott véleménye esetleg ilyenfajta okoskodáson alapul?

Carbury ezredes hevesen megrázta a fejét.

- Nem, nem! Ha úgy lenne, én bizony egy percig sem izgattam volna magamat miatta! De félre ne értsen: nem mintha nem hinném, hogy

mindez igaz. Csak ez is olyasmi, amit nem értek - mint mikor az egyik beduinom a sivatag kellős közepén kiszáll az autóból, a kezét leteszi a földre, és egy- vagy legfeljebb kétmérföldes eltéréssel megmondja, hogy hol is vagyunk. Nem varázslat ez, csak mégis annak látszik. De nem, dr. Gerard története nagyon is földhözragadt. Csupa egyszerű tény. Gondolom, ha érdekli... érdekli?

- Igen, igen.

- Kedves magától. Azt hiszem, akkor telefonálok dr. Gerardnak, és idehívom. Döntse el maga, hogy mit gondol a történetéről!

Amikor az ezredes kiküldte a megbízottat, hogy elintézze a dolgot, Poirot megkérdezte:

- Kikből áll az a család?

- Boynton a nevük. Van két fiú, közülük az egyik nős. A felesége szép asszony - az a csöndes, okos fajta. És van két lány. Mindkettő csinos, de más-más típus. A fiatalabb kicsit zavart de az is lehet, hogy csak a megrázkódtatás leszi.

- Boynton - ismételte Poirot, és felvonta a szemöldökét. - Ez különös. Nagyon különös.

Carbury fürkésző pillantást vetett rá. De mivel Poirot nem mondott többet, ő maga folytatta:

- Világos, mint a nap, hogy a mama egy dögvész volt. Elvárta, hogy elölről-hátulról kiszolgálják, és az egész csapatot állandóan Ugráltatta. És nála volt a pénztárca. Egy vasa bem volt egyiknek sem.

- Aha! Mindez nagyon érdekes. Tudjuk-e, hogy halála után mi lesz a pénze sorsa?

- Feltettem ezt a kérdést, csak úgy mellékesen, érti. A pénz egyenlően oszlik meg a gyerekek között.

Poirot bólintott. Aztán azt kérdezte:

- Az a véleménye netán, hogy mindannyian benne vannak?

- Nem tudom. Itt van a kutya elásva. Akár összmunka volt, akár egy eszes családtag ötlete - nem tudom. Az is lehet, hogy az egész csak képzelődés. De mindenesetre azt kérem, hogy véleményezze szakmailag ezt az ügyet. Ma, már itt is van dr. Gerard!

2. fejezet

A francia tempósan, de sietség nélkül lépett be. Amint kezet fogott Carbury ezredessel, érdeklődő pillantást vetett Poirot-ra.

Carbury így szólt:

- Hadd mutassam be Hercule Poirot-t. Nálam szállt meg. Beszéltem neki arról a petrai esetről.

- Á, igen?

Dr. Gerard gyors pillantással felmérte Poirot-ta

- Érdekli?

Hercule Poirot széttárta a kezét:

- Sajnos az embert megrögzötten érdekli minden, ami a szakmájába vág.

- Igaz - mondta dr. Gerard.

- Egy italt? - kérdezte Carbury.

Öntött egy whiskyt szódával, és dr. Gerard könyökéhez tette. Kérdő tekintettel megemelte az üveget, de Poirot nemet intett. Carbury ezre -

des visszatette az üveget, és közelebb húzta hozzájuk a székét.

- Mos hát - mondta -, hol is tartunk?

- Hallom - szólt Poirot dr. Gerard felé fordulva -, hogy Carbury ezredest nem hagyja nyugodni az eset.

Dr. Gerard sokatmondó gesztussal kísérte válaszát:

- Ez pedig az én hibám! - mondta. - És nem kizárt, hogy tévedek. Ne felejtse el, Carbury ezredes, lehet, hogy egyáltalán nincs igazam!

Carbury felmordult:

- Mondja el Poirot-nak a tényeket!

Dr. Gerard a petrai utazást megelőző események rövid felidézésével kezdte. Felvázolta a Boynton család különböző tagjainak képét, és leírta azt az érzelmi feszültséget, amiben éltek.

Poirot érdeklődéssel hallgatta.

Aztán dr. Gerard elmesélte az első petrai nap eseményeit, és elmondta, hogyan tért vissza a táborba.

- Éppen egy masszív Iázrohamom kezdődött, a cerebrális fajtából - magyarázta. - Az volt e tervem, hogy ezt intravénás kinininjekcióval fogom kezelni. Ez a szokásos eljárás.

Poirot bólintott, hogy érti.

- Már jól elkapott a láz. Alig tudtam visszatántorogni a sátramba. Először nem találtam a gyógyszeres táskámat, valaki elrakta onnan, ahová eredetileg tettem. Aztán, mikor meg--láltam, hiába kerestem a fecskendőmet. Egy darabig kutattam utána, aztán föladtam, és egy nagy dózis kinint vettem be szájon át, aztán rádőltem az ágyamra.

Dr. Gerard egy kis szünet után folytatta:

- Mrs. Boynton halálát nem fedezték fel, csak napnyugta után. Ahogyan ott ült, a szék megtartotta, és semmi változás nem állt be a testhelyzetében, ezért aztán csak akkor derült ki, hogy baj van, amikor fél hétkor az egyik szolga odament hozzá, hogy vacsorázni hívja.

Tüzetesen leírta a barlang helyzetét, és a nagy sátortól való távolságát.

- Miss King, aki már végzett orvos, vizsgálta meg a holttestet. Engem nem hívott, mert tudta, hogy lázas vagyok. Valójában nem volt már mit tenni. Mrs. Boynton halott volt - akkor már egy ideje.

Poirot halkan megkérdezte:

- Vajon mennyi ideje?

Dr. Gerard megfontoltan válaszolt:

- Nem hiszem, hogy ennek a kérdésnek Miss King túl sok figyelmet szentelt volna. Feltételezem, nem tulajdonított ennek fontosságot.

- Azt legalább tudjuk, hogy mi volt az az utolsó időpont, amikor életben látták? - kérdezte Poirot.

Carbury ezredes megköszörülte a torkát, éj egy hivatalos kinézetű iratra mutatott.

- Lady Westholme és Miss Pierce nem sokkal négy óra után beszélt Mrs. Boyntonnal. Lennox Boynton fél ötkor beszélt az anyjával, Mintegy öt perccel később Mrs. Lennox Boynton hosszabb beszélgetést folytatott vele. Beszélt vele Carol Boynton is, de nem tudja, pontosan, mikor - a többiek vallomásai alapján ez nagyjából tíz perccel öt utánra tehető.

Jefferson Cope, a család amerikai barátja alva találta a hölgyet, amikor Lady Westholmemal és Miss Pierce-szel visszatért a táborba. Nem beszélt vele. Ez körülbelül háromnegyed hat előtt öt perccel lehetett. Úgy tűnik, Raymond Boynton, a családban a fiatalabb fiú az, aki utoljára életben látta őt. Ő egy sétáról tért vissza, felment hozzá, és körülbelül tíz perccel hat előtt beszélt vele. A holttestet hat harminckor fedezték fel, amikor egy szolga odament szólni, hogy kész a vacsora.

- Miután Raymond Boynton beszélt vele, senki nem járt a közelében fél hétig? - kérdezte Poirot.

- Úgy tudom, nem.

- De odamehetett volna valaki? - csökönyösködött Poirot.

- Nem hiszem. Hat órától fogva sok szolga járkált a táborban, és mindenki más is ki-be járt a sátrakból. Senkit sem találtunk, aki látott volna valakit odamenni az öreg hölgyhöz.

- Akkor hát bizonyosan Raymond Boynton volt az utolsó, aki életben látta az anyját? - kérdezte Poirot.

Dr. Gerard és Carbury ezredes gyors pillantást váltottak.

Carbury ezredes az ujjaival dobolt az asztalon.

- Itt kezdünk ingoványos területre érni - mondta. - Maga jön, dr. Gerard. Ez már a maga nsztala.

Dr. Gerard folytatta:

- Ahogy már említettem, Sarah King, mikor a holttestet megvizsgálta, nem tartotta fontos-

nak, hogy a halál beálltát pontosan megállapítsa. Csak annyit mondott, hogy „már egy kis ideje" halott volt, de aztán másnap, amikor én a saját szakállamra igyekeztem a dolgokat pontosítani, és megemlítettem, hogy Mrs. Boyntont utoljára a fia, Raymond látta életben kevéssel hat óra előtt - Miss King a legnagyobb meglepetésemre kerek perec kijelentette, hogy az lehetetlen, mert akkor Mrs. Boynton már halott volt.

Poirot szemöldöke felszaladt.

- Furcsa. Rendkívül furcsa. És mit szól ehhez Raymond Boynton?

Carbury ezredes szólt közbe:

- Esküdözik, hogy az anyja életben volt. Odament hozzá, és azt mondta: „Visszajöttem. Jól telt a délután?", valami hasonlót. Azt mondja, az anyja csak annyit morgott, hogy „Egész jól", és ezután a fia továbbment a sátrába.

Poirot hüledezve ráncolta a homlokát.

- Különös! - mondta. - Rendkívül különös! Mondja, akkor már sötétedett?

- Éppen napszállta volt.

- Különös - ismételte Poirot. - És ön, dr. Gerard, mikor látta a holttestet?

- Csak másnap. Egészen pontosan reggel kilenckor.

- És ön megpróbálta meghatározni a halál beálltának időpontját?

A francia felvonta a vállát.

- Ennyi idő elteltével már nehéz pontosat mondani. Persze néhány órás pontossággal be lehet határolni. Ha eskü alatt kéne vallanom, azt mondanám, hogy akkor már tizenkét órája

biztosan halott volt, de nem régebben, mint tizennyolc órája. De látja, ez nem sokat segít!

- Folytassa, Gerard! - mondta Carbury ezredes. - A többit is mondja el neki!

- Amikor reggel fölkeltem - mondta dr. Gerard -, megtaláltam a fecskendőmet: ott volt az öltözőasztalomon, egy üvegekkel teli neszesszer mögött.

Előrehajolt.

- Mondhatja erre, ha akarja, hogy előző nap nyilván nem vettem észre. Szörnyen lázas voltam és elesett, reszketett minden tagom - és ugye, hányszor van úgy, hogy keresünk valamit, ami végig ott van, és mégis képtelenek vagyunk megtalálni! Én csak azt mondhatom, hogy egész biztos vagyok benne: előző nap a fecskendő nem volt ott.

- De még ez sem minden! - mondta Carbury.

- Igen, van még két tény, amikről majd eldönti, hogy fontosak-e - mindenesetre elég érdekesek. A halott asszony csuklóján volt egy szúrásnyom, olyan, amilyet egy injekcióstű okoz. A lánya, úgy tudom, azt mondja: egy gombostűszúrás...

Poirot fészkelődött:

- Melyik lánya?

- Carol.

- Igen. Kérem, folytassa!

- És itt az utolsó tény. Amikor átnéztem a kis gyógyszeres táskámat, fölfedeztem, hogy a digitoxin-készletem feltűnően megcsappant.

- A digitoxin, ugye, olyan méreg, ami a szívre hat? - kérdezte Poirot.

- Igen, a *digitalis purpureá-ból,* közönséges nevén gyűszűvirágból nyerik. Négy aktív eleme van: a digitalin, a digitonin, a digitalein és a digitoxin. A digitális-levelek legmérgezőbb alkotóelemének a digitoxint tartják. Kopp kísérletei szerint hatszor vagy akár tízszer olyan erős, mint a digitalin vagy a digitalein. A francia gyógyszerkönyv tartalmazza - de a britben nincs benne.

- És egy nagy dózis digitoxin mire képes?

Dr. Gerard komolyan válaszolt:

- Ha egy nagy dózis digitoxint juttatnak a vérkeringésbe intravénás injekcióval, az hirtelen halált okoz, gyors szívbénulást. Négy milligram már végzetes lehet egy felnőtt ember számára.

- Mrs. Boynton pedig már korábban is szívproblémákkal küszködött?

- Igen, ami azt illeti, olyan gyógyszert szedett, amiben digitalin volt.

- Nos - mondta Poirot -, ez borzasztó érdekes.

- Arra gondol, hogy a hölgy halála ráfogható arra, hogy túl sokat szedett be a saját gyógyszeréből? - kérdezte Carbury.

- Az is igaz. De én ennél többre gondoltam.

- Bizonyos értelemben - mondta dr. Gerard - a digitalin felhalmozódó szer. Sőt ami a halál utáni kimutathatóságát illeti, a digitális aktív elemei elpusztítják az életet, de észrevehet nyomot nem hagynak.

Poirot lassan, elismerően bólogatott.

- Ez igen! Ez ügyes, nagyon ügyes! így szinte lehetetlen kielégítő bizonyítékot mutatni egy bíróságon. Uraim, hadd mondjam el önöknek:

ha ez gyilkosság, akkor nagyon ügyes gyilkosság! A fecskendőt visszatették, mérget használtak, pont azt a szert, amit az áldozat már különben is szedett - annyi minden mutat itt meggyőzően hibára vagy balesetre! Igen, itt agyak munkáltak. Ebben tervezés volt, gondosság - zsenialitás.

Egy pillanatig csendben ült, majd felnézett.

- De egy dolgot mégsem értek.

- Mi az?

- A fecskendőlopás.

- Pedig elvették - mondta gyorsan dr. Gerard.

- Elvették... és visszavitték?

- Igen.

- Ez furcsa - mondta Poirot. - Nagyon furcsa. Különben pedig minden olyan szépen összeáll...

Carbury ezredes kíváncsian nézett rá.

- Nos hát, mi a szakvéleménye? - kérdezte. - Gyilkosság volt vagy nem?

Poirot felemelte a kezét.

- Egy pillanat! Ehhez a kérdéshez még nem érkeztünk el. Még van egy tanúvallomás, amit nem vizsgáltunk meg.

- Milyen vallomás? Hallotta mindenkiét.

- Ohó, csakhogy ezt a vallomást én, Hercule Poirot teszem önöknek!

Bólintott, és egy kissé elmosolyodott a másik kettő döbbent arckifejezésén.

- Ez aztán mulatságos, igaz? Hogy pont én, akinek a történetet elmesélik, olyan bizonyítékkal szolgálok, amiről nem is tudnak! A következő történt: egy este a Solomon Hotelban

az ablakhoz mentem, hogy megnézzem, be van-e csukva...

- Becsukva? Nem kinyitva? - kérdezte Carbury.

- Becsukva - mondta Poirot nyomatékosan. - Nyitva volt, úgyhogy természetesen becsuktam. De mielőtt becsuktam, a kezem már az ablakkilincsen is volt, egy hangot hallottam, egy kellemes hangot, amint halkan és tisztán, de ideges remegéssel beszélt. Meg is jegyeztem magamban, hogy ezt a hangot felismerem majd, ha újra hallom. És mit mondott a hang? Ezeket a szavakat: „Ugye, te is belátod, hogy meg kell ölni?"

Poirot szünetet tartott.

- Abban a pillanatban, *naturellement,* nem gondoltam azt, hogy egy hús-vér gyilkosságról van szó. Azt gondoltam, hogy egy regény vagy egy színdarab íróját hallom. De most - már nem vagyok ebben olyan biztos. Azaz most már biztos vagyok benne, hogy nem ilyesmiről volt szó.

Megint szünetet tartott, mielőtt folytatta.

- Messieurs, elárulom önöknek, hogy legjobb tudásom és meggyőződésem szerint ezeket a szavakat az a fiatalember mondta, akit később a hotel előterében láttam, és akiről kérdésemre azt mondták, hogy ő Raymond Boynton.

- Ezt mondta Raymond Boynton?

A felkiáltás a franciától származott.

- Valószínűtlennek tartja, pszichológiai szempontból? - érdeklődött higgadtan Poirot.

Dr. Gerard megrázta a fejét.

- Nem, azt nem mondanám. De meglep! Ha érti, mire gondolok, pont azért lepődtem meg, mert Raymond Boyntonra olyan jól illik a gyanúsított szerepe.

Carbury ezredes felsóhajtott. A sóhaja mintha ezt mondta volna: „Ezek a lélektanászok...!"

- A kérdés az - mordult fel -, hogy mit tegyünk az ügyben.

Dr. Gerard megvonta a vállát:

- Nem tudom, mit lehetne tenni - mondta őszintén. - Döntő bizonyíték nincs. Lehet tudni, hogy gyilkosság történt, de nehéz lesz bebizonyítani.

- Értem! - mondta Carbury ezredes. - Gyanítjuk, hogy gyilkosság történt, erre kényelmesen hátradőlünk, és malmozunk a kezünkkel! Na, ez nekem nem teszik!

Mintegy enyhítő körülményként tette hozzá korábbi, jelentőségteljes állítását:

- Én szeretem a rendet.

- Tudom, tudom - bólogatott Poirot együtt érzőn. - Szeretné rendbe tenni ezt a dolgot. Szeretné egészen pontosan tudni, hogy mi történt és hogyan. És ön, dr. Gerard? Azt mondta az imént, hogy nincs mit tenni, és hogy nincs döntő bizonyíték? Ez valószínűleg igaz. De ön elégedett-e, ha az ügy ennyiben marad?

- Az idős hölggyel amúgy sem kötött volna senki életbiztosítást - mondta dr. Gerard lassan. - Hamarosan úgyis meghalt volna: egy hét, egy hónap vagy egy év múlva.

- Ön tehát elégedett? - Poirot nem tágított.

Dr. Gerard folytatta:

- Semmi kétség, a halála - hogy mondjam? - jótékonyan hatott a közösségre. Szabadságot hozott a családjának. Most már lesz terük, hogy kibontakozzanak; én azt hiszem, mindannyian jó természetű és intelligens emberek. Most már... hasznos tagjai lesznek a társadalomnak! Ahogy én látom, Mrs. Boynton halála csak pozitívumot eredményezett.

Poirot harmadszor is megkérdezte:

- Ön tehát elégedett?

Dr. Gerard hirtelen ököllel az asztalra csapott:

- Nem! Nem vagyok „elégedett" - ahogy ön fogalmaz! Ösztönöm az élet megőrzése - és nem a halál siettetése. Ezért aztán, bár tudatosan azt hajtogatom, hogy ennek az asszonynak a halála jó dolog volt, a tudattalanom lázadozik! Nincs az jól, uraim, hogy egy emberi lény meghaljon azelőtt, hogy az ideje elérkezett volna.

Poirot elmosolyodott. Elégedetten hátradőlt, mert megkapta a választ, amit oly kitartóan próbált kihúzni a doktorból.

Carbury ezredes tényszerűen leszögezte:

- Nem szereti a gyilkosságot. Helyes. Én sem.

Felállt, és töltött magának egy alig szódás whiskyt. A vendégei még hozzá sem nyúltak a saját italukhoz.

- És most - vezette vissza a beszélgetést az eredeti mederbe - térjünk a lényegre! Tehe-

tünk-e valamit az ügyben? Nem tetszik nekünk a helyzet - de nem ám! De lehet, hogy ezt a békát le kell nyelnünk. Ha nem tudunk eredményt produkálni, akkor semmi értelme a fontoskodásnak.

Dr. Gerard előrehajolt.

- Mi a véleménye, monsieur Poirot? Ön a szakember!

Poirot nem felelt rögtön. Módszeresen rendet csinált a hamutartóban: a használt gyufákat csinos kis kupacba rendezte. Aztán azt mondta:

- Ön, ugye, azt szeretné tudni, Carbury ezredes, hogy ki ölte meg Mrs. Boyntont? (Már ha valóban megölték, és nem természetes halált halt.) És azt is, hogy pontosan hogyan és mikor ölték meg - és egyáltalán, szeretné az egész ügyet felderíteni?

- Igen, ezt szeretném - felelte Carbury tárgyilagosan.

Hercule Poirot bejelentette:

- Ennek nem látom semmi akadályát.

Dr. Gerard hitetlenkedő arcot vágott. Carbury ezredes enyhe érdeklődést mutatott.

- Ó, csakugyan? - kérdezte. - Ez érdekes. logyan akar hozzáfogni?

- Módszeresen megvizsgálom a bizonyítékokat, és következtetéseket vonok le belőlük.

- Nekem megfelel - mondta Carbury ezredes.

- És felmérem a pszichológiai lehetőségeket.

- Ez meg alighanem megfelel dr. Gerardnak mondta Carbury. - És aztán, ha megvizsgálta a bizonyítékokat, levonta a következtetéseit és elidőzött a pszichológiánál - csiribú, csiribá! -

azt hiszi, hogy elő tudja rántani a nyulat a kalapból?

- Nagyon meg volnék lepve, ha nem tudnám - válaszolta higgadtan Poirot.

Carbury ezredes a szemüvege fölött Poirotra nézett. De rendszerint álmatag tekintete most az egyszer egyáltalán nem volt álmatag: felmért, becslést készített.

Egy hümmögést hallatva lerakta poharát az asztalra.

- Maga mit szól ehhez, dr. Gerard?

- Bevallom, nekem kételyeim vannak a sikert illetőleg... De tudom, hogy monsieur Poirot képességei nem mindennapiak.

- Igen, van némi adottságom - mondta a kis ember. Szerényen mosolygott.

Carbury ezredes elfordította a fejét, és köhögött.

Poirot azt mondta:

- Legelőször azt kell eldönteni, hogy vajon összmunka volt-e ez a gyilkosság - amit a Boynton család együttesen tervelt ki és követett el -, vagy csak az egyikük műve. Ha az utóbbi a helyzet, azt kell kitalálni, hogy melyik családtag a legvalószínűbb elkövető.

- Ott van az ön vallomása - szólt dr. Gerard. - Azt hiszem, elsőnek Raymond Boyntont kell megvizsgálnunk.

- Egyetértek - mondta Poirot. - Az általam hallott szavak, valamint az ellentmondás az ifjú doktornő tanúvallomása és az övé között valóban erősen kiemeli őt a többi közül, mint gyanúsítottat. Ő volt az utolsó személy, aki életben látta Mrs. Boyntont. Már a saját története sze-

rint. Sarah King mást mond. Mondja csak, dr. Gerard, nincs itt valami... öööö... érti, mire gondolok... egy kis, mondhatni... *tendresse?*

A francia bólintott:

- De igen, nagyon is.

- Aha! Nem egy barna hajú ifjú hölgy Miss King, aki hátrafésüli a haját a homlokából, valahogy így, és nagy barna szeme van és határozott fellépése?

Dr. Gerard eléggé meglepődve nézett fel:

- De igen, ez jól leírja őt.

- Azt hiszem, láttam én őt, a Solomon Hotelban. Ezzel a Raymond Boyntonnal váltott pár szót, mire az ott maradt *planté lá* - mint aki álmodik -, és nem lehetett tőle kijönni a liftből. Háromszor is szólnom kellett, hogy „Pardon", mire meghallotta, és arrébb ment.

Poirot egy kicsit elgondolkozott. Azután azt mondta:

- Tehát kezdetnek elfogadjuk Miss Sarah King orvosi tanúvallomását - bizonyos fenntartásokkal. Ő nem pártatlan szereplő.

Poirot szünetet tartott, majd folytatta:

- Mondja, dr. Gerard, ön szerint Raymond Boynton olyan ember, aki könnyen el tudna követni egy gyilkosságot?

Gerard megfontoltan válaszolt:

- Szándékos, előre kitervelt gyilkosságra gondol? Igen, azt hiszem, ez elképzelhető - de csak nagyon intenzív, feszült érzelmi állapotban.

- És ilyen állapotban volt?

- Kifejezetten! Ez a külföldi utazás kétségkívül fokozta azt az érzelmi és mentális feszültséget, amiben ezek az emberek éltek. Sokkal

nyilvánvalóbb lett számukra a különbség a saját életük és más emberek élete között. Raymond Boynton esetében pedig...

- Igen?

- Még az a komplikáció is adódott, hogy erősen vonzódott Sarah Kinghez.

- Ez plusz motivációt adhatott neki? Még egy indítékot?

- így van.

Carbury ezredes köhécselt.

- Hadd szóljak közbe! Azt a mondatot, amit maga véletlenül meghallott, „Ugye, te is belátod, hogy meg kell ölni?", nyilván mondta valakinek!

- Jó észrevétel - mondta Poirot. - Én sem feledkeztem el erről. Igen, kihez beszélt Raymond Boynton? Kétségtelenül egy másik csalá taghoz. De melyikhez? Doktor, tudna nekün valamit mondani a többi családtag lekiáll potáról?

Dr. Gerard azonnal válaszolt:

- Véleményem szerint Carol Boynton nagyon hasonló állapotban volt, mint Raymond: a lázadás állapotában, erős idegfeszültségben, de az ő esetét nem bonyolítja szexuális tényező. Lennox Boynton már túljutott a lázadás fázisán. Apátiába süllyedt. Szerintem az is nehézséget jelentett neki, hogy koncentráljon. A környezetére oly módon reagált, hogy egyre messzebb és messzebb húzódott el tőle - saját magába. Kifejezetten introvertált személyiség.

- És a felesége?

- A felesége, bár elcsigázott volt és boldogtalan, nem mutatta a lelki konfliktus jeleit. Szerintem éppen egy döntést fontolgatott magában.

- Mi lett volna az?

- Hogy elhagyja-e a férjét vagy sem.

Dr. Gerard elmesélte, mit beszélt Jefferson Cope-pal.

Poirot bólintott, értette.

- És mi a helyzet a kisebbik lánnyal - ugye, Ginevrának hívják?

A francia arca elkomorodott. Azt felelte:

- Szerintem ő mentálisan rendkívül labilis állapotban van. Máris a skizofrénia jeleit mutatja. Képtelen elviselni az elnyomást, ami rá nehezedik, ezért egy képzelt világba menekül. Előrehaladott üldözési téveszméi vannak: azt állítja, hogy ő egy királyi sarj, aki veszélyben van, ellenségek veszik körül - az összes szokásos tünet!

- És ez... veszélyes?

- Nagyon veszélyes. Kezdete annak, ami gyakran válik gyilkolási mániává. A beteg gyilkol, de nem azért, mert ölni akar, hanem önvédelemből. Azért öl, hogy őt meg ne öljék. Az ő szemszögéből mindez teljesen logikus.

- Azt gondolja tehát, hogy Ginevra Boynton megölhette az édesanyját?

- Igen. De azt már kétlem, hogy sajátja lett volna az a tudás és találékonyság, amivel a gyilkosságot elkövették. Az ilyen típusú mánia általában nagyon egyszerű és kézenfekvő módszerekkel jár együtt. És abban majdnem teljelen biztos vagyok, hogy ő látványosabb megoldást választott volna.

- De azért őt sem lehet kizárni?

- Így van - ismerte el dr. Gerard.

- És azután - amikor a tettet már elkövették? Gondolja, hogy a családtagok tudták, ki tette?

- Tudják bizony! - kiáltott fel Carbury váratlanul. - Ha láttam valaha olyat, hogy emberek valamit takargatnak, akkor ők azok! Valami biztos, hogy nyomja a bögyüket!

- Majd rávesszük őket, hogy mondják el nekünk: mi is az - mondta Poirot.

- Vallatással? - kérdezte szemöldökét felvonva Carbury ezredes.

- Nem - felelte Poirot. - Egyszerű beszélgetéssel. Mert, tudja, az emberek általában elmondják az igazat. Azért, mert az a könnyebb! Mert kevésbé terheli meg a fantáziát. Hazudhat az ember egyszer, kétszer, háromszor vagy akár négyszer is - de nem hazudhat állandóan! Így aztán kiderül az igazság.

- Ebben van valami - ismerte el Carbury. Majd kertelés nélkül megkérdezte:

- Úgy érti, hogy maga majd beszél velük? Ez azt jelenti, hogy hajlandó vállalni az ügyet.

Poirot meghajtotta a fejét.

- Tisztázzuk! - mondta. - Ön azt kívánja, és én arra vállalkozom, hogy kiderítsem az igazságot. De ne felejtse: ha eljutunk is az igazsághoz, még akkor sem biztos, hogy be is tudjuk majd bizonyítani. Azaz nem lesz a kezünkben olyan bizonyíték, amit bíróságon elfogadnának. Világos?

- Mint a nap - felelte Carbury. - Maga ki - elégítően kideríti nekem, hogy valójában mi is történt. Aztán majd én eldöntöm, hogy van-e lehetőség a törvényes lépésekre - mérlegelve a nemzetközi vonatkozásokat is. De mindenképpen tiszta helyzetet teremtünk. Mem lesz rendetlenség. Nem szeretem a rendetlenséget.

Poirot mosolygott.

- Van még egy dolog - mondta Carbury. - Nem adhatok túl sok időt. Nem tarthatom itt a végtelenségig ezeket az embereket.

Poirot csendesen így válaszolt:

- Huszonnégy óráig még biztosan itt lehet őket tartani. Holnap estére tudni fogja az igazságot.

Carbury ezredes elképedve nézett rá.

- Ennyire bízik magában? - kérdezte.

- Ismerem a képességeimet - válaszolta halkan Poirot.

Ez a brit természettől oly idegen viselkedés feszélyezte Carburyt: elfordult, és kócos bajuszát rángatta.

- Hát, maga tudja - motyogta.

- És ha sikerrel jár, barátom - mondta dr. Gerard -, akkor ön valóban két lábon járó csoda!

4. fejezet

Sarah King hosszan, kutatóan nézte Hercuie Poirot-t. A tojás alakú fejet, a gigantikus bajuszt, a piperkőcszeru külsőt - és a gyanúsan fekete hajat. Sarah pillantásába enyhe kétkedés lopózott.

- Nos, mademoiselle, elégedett azzal, amit lét?

Sarah elvörösödött, amikor tekintete találkozott Poirot derült, ironikus pillantásával.

- Bocsásson meg! - hebegte.

- *Du t*out! Hogy egy nemrég tanult kifejezéssel éljek: ön jól végigmért engem, igaz?

Sarah egy kicsit elmosolyodott.

- Ezt mindenesetre ön is megteheti velem - mondta.

- Valóban. Nem is mulasztottam el.

Sarah Poirot felé vágott a szemével. A hangsúlyában volt valami. De Poirot önelégülten pödörgette a bajuszát, és Sarah azt gondolta (már másodszor): „Ez egy szélhámos."

Magabiztossága visszatért, kissé jobban kihúzta magát ültében, és kíváncsian megjegyezte:

- Azt hiszem, nem egészen értem, minek is köszönhető ez a beszélgetés.

- A jó dr. Gerard nem mondta el?

Sarah homlokráncolva felelte:

- Nem értem dr. Gerardot. Mintha azt gondolná, hogy...

- Valami bűzlik Dániában - idézte Poirot. Látja, ismerem az önök Shakespeare-jét.

Sarah egy mozdulattal félresöpörte Shakespeare-t.

- Minek ez a felhajtás? - kérdezte egyenesen

- *Eh bien,* ugyebár az ember szeretné kihámozni ebből az ügyből az igazságot!

- Mrs. Boynton haláláról beszél?

- Igen.

- Nem üres fontoskodás ez az egész? persze specialista, monsieur Poirot. Magától ér tetődik, hogy...

Poirot fejezte be a mondatot helyette:

- Magától értetődik, hogy ha a legkisebb okom van is rá, mindenütt bűnténYre gyanakszom?

- Hát... igen... talán.

- Önnek nincsenek kételyei Mrs. Boynton halálát illetően?

Sarah vállat vont.

- Monsieur Poirot, ha ott lett volna Petrában, ön is láthatta volna, hogy az odautazás elég megerőltető volt egy olyan idős hölgy számára, akinek a szíve különben sem volt egészséges.

- Önnek teljesen egyértelmű ez az eset?

- Természetesen. Nem értem dr. Gerard hozzáállását. Nem is tudott a dologról semmit. Lázasan feküdt. Természetesen meghajlok az ő hatalmas orvosi tudása előtt, de ebben az esetben nem volt semmi, ami kiindulópontul szolgálhatott volna neki. Ha akarják, Jeruzsálemben meg lehet ejteni egy boncolást, amennyiben nem elégedettek a szakvéleményemmel.

Poirot egy percig hallgatott, aztán azt mondta:

- Van még egy dolog, Miss King, amiről ön nem tud. Dr. Gerard még nem mondta el önnek.

- És mi az? - kérdezte Sarah.

- Egy adag gyógyszer - digitoxin - eltűnt dr. Gerard utazó gyógyszeres táskájából.

- Ó! - Sarah gyorsan feldolgozta az ügynek ezt az új aspektusát. Ugyanilyen gyorsan rá is tapintott a dolog egyetlen gyönge pontjára.

- Egészen biztos ebben dr. Gerard?

Poirot megvonta a vállát:

- Egy orvos, ahogy azt ön is tudja, mademoiselle, rendszerint eléggé megalapozott tanúvallomást tesz.

- Ó, persze, ez magától értetődik. Csakhogy dr. Gerardnak éppen akkor maláriája volt.

- Ez így van, igen.

- Van arról a doktornak valami elképzelése, hogy mikor vehették el a szert?

- Először a Petrába érkezés estéjén nyitotta ki a táskáját. Phenacetinre volt szüksége, mert nagyon fájt a feje. Amikor másnap reggel visszatette a phenacetint a helyére, majdnem biztos benne, hogy az összes szer hiánytalanul megvolt.

- Majdnem... - ismételte Sarah.

Poirot vállat vont:

- Igen, a kétely jogos! Mindenki, aki tisztességes, kell hogy érezze ezt a kételyt!

Sarah bólintott:

- Igen, tudom. Az ember hajlamos kételkedni azok szavában, akik nagyon biztosak a dolgukban. De akkor is, monsieur Poirot, ez bizc nyítéknak elég gyenge. Nekem az az érzésem.

Elhallgatott. Poirot fejezte be helyette:

- Az az érzése, hogy az én nyomozásom ügyben nem szerencsés?

Sarah egyenesen a szemébe nézett:

- Hogy őszinte legyek, ezt gondolom. Biztos benne, monsieur Poirot, hogy nem kegyetlenség ez?

Poirot mosolygott.

- Jól felkavarjuk és megzavarjuk egy család belső életét - csak azért, hogy Hercule Poirot a saját szórakoztatására eljatszhassa a maga kis detektívesdijét?

- Nem akartam megbántani... de nincs egy kissé ilyen szaga a dolognak?

- Ön tehát a *famille* Boynton oldalán áll, mademoiselle?

- Azt hiszem, hogy igen. Nagyon sokat szenvedtek. Nem kéne... nem kéne még növelni a szenvedéseiket.

- És *la mamán,* ő, ugye, kellemetlen perszóna volt, zsarnoki, ellenszenves, és mindenképpen jobb így, hogy meghalt? Még ez is - *heiri?*

- Ha így fogalmaz... - Sarah elhallgatott, elvörösödött, majd folytatta: - Abban egyetértek, hogy ezt nem volna szabad figyelembe venni.

- De az ember akkor is figyelembe veszi! Azaz: ön, mademoiselle! Én - én nem! Nekem ugyanis teljesen mindegy. Lehet az áldozat a Jóisten egyik szentje - vagy épp ennek az ellenkezője, egy gyalázatos szörnyeteg. Engem nem befolyásol. A tényállás ugyanaz. Egy élet, amit elvettek! Mindig azt mondom: a gyilkosságot nem támogatom.

- Gyilkosság? - Sarah megdöbbenve kapkodott levegőért. - De hát erre miféle bizonyíték van? A leggyengébb, amit el lehet képzelni! Dr. Qerard sem lehet biztos a dolgában!

Poirot csöndesen mondta:

- Csakhogy van még más bizonyíték is, mademoiselle.

- Micsoda?

Poirot hangja élessé vált.

- Egy tűszúrás nyoma a halott asszony csuklóján. És még valami: néhány szó, amit meghallottam Jeruzsálemben egy szép tiszta éjszakán, amikor az ablakomhoz mentem, hogy bezárjam. Elmondjam önnek, Miss King, mik voltak ezek a szavak? A következők. Mr. Raymond Boyntont hallottam, amint azt mondta: „Ugye, te is belátod, hogy meg kell ölni?"

Poirot látta, hogy Sarah arcából lassan eltűnik a szín.

Sarah azt kérdezte:

- Maga hallotta?

- Igen.

Sarah merőn nézett maga elé. Végül azt mondta:

- Hogy pont maga hallotta meg...!

Poirot bólogatott.

- Igen, pont én. Történnek néha ilyen dolgok. Érti már, miért van szükség a nyomozásra?

Sarah csöndesen mondta:

- Azt gondolom, hogy tökéletesen igaza van.

- A! És fog nekem segíteni?

- Természetesen.

A hangja közömbös volt - tárgyilagos. Higgadt pillantással nézett Poirot-ra.

Poirot meghajtotta magát.

- Köszönöm, mademoiselle. Most arra kérem, hogy mondja el nekem saját szavaival, hogy mire emlékszik pontosan abból a bizonyos napból.

Sarah egy percig gondolkozott.

- Lássuk csak! Délelőtt egy kiránduláson vettem részt. A Boynton családból senki nem volt velünk. Ebédnél találkoztam velük. Akkor fejezték be az ebédet, amikor mi megérkeztünk. Mrs. Boynton szokatlanul jó hangulatban volt.

- Úgy hallom, nem volt mindig kedves.

- Az nem kifejezés - mondta Sarah, miközben akaratlanul is elhúzta a száját.

Ezután elmondta, hogyan mentette fel Mrs. Boynton a családját a személye körüli szolgálatból.

- Ugye, ez sem volt szokása?

- Nem. Általában maga körül tartotta őket.

- Gondolja, hogy hirtelen talán lelkifurdalás tört rá, és ennek köszönhető ez a... hogy is mondjam: *un bon moment?*

- Nem gondolom - felelte őszintén Sarah.

- Akkor mire gondolt?

- Nem értettem a dolgot. Azt gyanítottam, hogy ez valamiféle macska-egér játék.

- Kifejtené ezt, mademoiselle?

- A macska szereti elereszteni az egeret, csak hogy újra megfoghassa. Mrs. Boynton ilyen mentalitású volt. Én arra gondoltam, hogy ezzel valami új gonoszkodást készít elő.

- Mi történt ezután, mademoiselle?

- Boyntonék útnak indultak...

- Mindannyian?

- Nem, a legfiatalabb, Ginevra ott maradt. Neki el kellett mennie pihenni.

- Akart ő pihenni?

- Nem. De ez nem számított. A többiek indultak el. Dr. Gerard és én csatlakoztunk hozzájuk...

- Ez mikor történt?

- Körülbelül fél négykor.

- Akkor hol volt Mrs. Boynton?

- Őt Nadine - a fiatal Mrs. Boynton - leültette egy székbe a barlangja előtt.

- Folytassa!

- A völgy kanyarulatán túl dr. Gerard és én beértük a többieket. Mindannyian együtt mentünk tovább. Aztán dr. Gerard egy idő múlva visszafordult. Akkor már nem tetszett nekem egy ideje. Láttam, hogy lázas. Vissza akartam vele menni, de ő erről hallani sem akart.

- Ez mikor volt?

- Hát, szerintem úgy négy körül.

- A társaság többi része mit csinált?

- Továbbmentünk.

- Együtt voltak mindannyian?

- Először igen. Azután szétváltunk.

Sarah sietve folytatta, mint aki úgyis tudja, mi a következő kérdés:

- Nadine Boynton és Mr. Cope mentek együtt, illetve Carol, Lennox, Raymond és én.

- És így folytatták?

- Mos, nem. Raymond Boynton és én elváltunk a többiektől. Leültünk egy lapos sziklára, és a vad vidékben gyönyörködtünk. Azután ő elment, én pedig még egy ideig ott maradtam, ahol voltam. Már fél hatra járt, amikor az órámra néztem, és rájöttem, hogy ideje visszaindulni. Hatkor értem be a táborba. Éppen ment le a nap.

- Visszafelé elment Mrs. Boynton mellett?

- Láttam, hogy még mindig a sziklaperemen ül a székében.

- Nem találta furcsának, hogy el sem mozdult onnan?

- Nem, mert amikor előző este a táborba érkeztünk, akkor is ott láttam ülni.

- Értem. *Continuez.*

- Bementem a nagy sátorba. A többiek már ott voltak, dr. Gerardot leszámítva. Elmentem mosakodni, aztán visszajöttem. Behozták a vacsorát, és az egyik szolga elment szólni Mrs. Boyntonnak. Futva jött vissza, és mondta, hogy a hölgy nincs jól. Kisiettem. Ott ült a székében,

ahogy addig, de ahogy megérintettem, éreztem, hogy halott.

- Nem volt kétséges önnek, hogy természetes halált halt?

- Nem volt semmi kétségem. Hallottam, hogy szívproblémákkal küszködik, bár a betegség fajtáját nem említették.

- Egyszerűen arra gondolt, hogy a székében ülve egyszer csak meghalt?

- Igen.

- Anélkül, hogy segítséget hívott volna?

- Igen. Néha történik ilyesmi. Még az is lehet, hogy álmában érte a halál. Úgy is nézett ki, mint aki elaludt. Mindenesetre a délután nagy részében aludt az egész tábor. Senki nem hallotta volna meg, csak ha nagyon hangosan kiabál.

- Megállapította-e, hogy milyen régóta halott?

- Nos, erre nemigen gondoltam. Az világos volt, hogy már egy ideje nem él.

- Mit ért azon, hogy egy ideje? - kérdezte Poirot.

- Nos... hogy már egy órája. Talán jóval több is. A szikla visszasugározza a nap melegét, és ez nem engedte gyorsan kihűlni a testét.

- Egy órája? Tisztában van azzal, mademoiselle King, hogy Mr. Raymond Boynton nagyjából fél órával azelőtt beszélt vele, és akkor még élt és jól volt?

Sarah elfordította pillantását Poirot-ról. De a fejét megrázta.

- Bizonyára tévedett. Ez korábban kellett hogy történjen.

- Nem, mademoiselle, nem történt korábban.

Sarah egyenesen Poirot szemébe nézett. Poirot ismét észrevette, milyen erőteljes vonalú a szája.

- Nos hát - mondta Sarah -, én fiatal vagyok, és nincs sok tapasztalatom holttestekkel, de tudok annyit, hogy egy dologban biztos legyek. Amikor megvizsgáltam a holttestet, Mrs. Boynton már legalább egy órája halott volt.

Poirot váratlanul azt mondta:

- Ez hát az ön története, és ehhez ragaszkodik?

- Ez az igazság - válaszolta Sarah.

- Akkor meg tudja-e magyarázni, hogy Mr. Boynton miért állítja, hogy az anyja élt, amikor pedig az már ténylegesen halott volt?

- Fogalmam sincs - mondta Sarah. - Ők valószínűleg mindannyian egy kicsit bizonytalanok az időpontok tekintetében. Elég ideges társaság.

- Hány alkalommal beszélt velük, mademoiselle?

Sarah egy percig gondolkodott, homlokát összeráncolta.

- Egészen pontosan meg tudom önnek mondani - felelte. - Raymond Boyntonnal a Wagons Lits kocsijának folyosóján beszélgettem útbar Jeruzsálem felé. Két beszélgetésem volt Carol Boyntonnal - egy az Omar-mecsetnél, és még egy ugyanaznap késő este a szobámban. Másnap reggel Mrs. Lennox Boyntonnal beszéltem. Ez minden - leszámítva Mrs. Boynton halálának délutánját, amikor mindannyian együtt sétáltunk.

- Magával Mrs. Boyntonnal nem beszélgetett?

Sarah feszengve elvörösödött.

- De igen. Váltottam vele néhány szót aznap, amikor elutazott Jeruzsálemből.

Sarah elhallgatott, aztán kibökte:

-Akkor jókora bolondot csináltam magamból.

- Hogyan?

Oly nyilvánvaló volt, hogy ez egy kihallgatás, hogy Sarah mereven és kelletlenül, de beszámolt a beszélgetésről.

Poirot-t nagyon érdekelte a dolog, és alaposan kikérdezte róla Sarah-t.

- Mrs. Boynton mentalitása nagyon lényeges ebben az ügyben - mondta. - Ön pedig kívülálló, elfogulatlan szemlélő. Ezért olyan fontos az ön jellemzése róla.

Sarah nem válaszolt. Még mindig izzadt, és rosszul érezte magát, ha arra a beszélgetésre gondolt.

- Köszönöm, mademoiselle - mondta Poirot. Most majd beszélek a többi tanúval is.

Sarah fölkelt.

- Megbocsásson, monsieur Poirot, de szeretnék javasolni valamit...

- Csak tessék. Tessék!

- Nem volna jobb mindezt elhalasztani azutánra, hogy elvégzik a boncolást - ami kiderítené, hogy jogos-e a gyanakvása? Mert énszerintem ez most olyan, mintha a szekér mögé fognák be a lovat.

Poirot szónokias kézmozdulatot tett.

- Ez Hercule Poirot módszere - jelentette ki.

Sarah a száját összeszorítva ment ki a szóiéból.

5. fejezet

Lady Westholme egy éppen a dokkba igyekvő menetrendszerű óceánjáró magabiztosságával jött be a szobába.

Az óceánjáró farvizén, akár egy határozatlan kis ladik, Miss Amabel Pierce érkezett, és kissé a háttérben foglalt helyet, egy vacakabb széken.

- Mi sem természetesebb! - süvöltötte Lady Westholme hajókürtje. - Örömmel segítek önnek, minden lehetséges módon, ami csak a hatalmamban áll. Mindig is az volt az elvem, hogy az ilyenfajta esetekben segíteni: kötelező közszolgálat...

Lady Westholme közszolgálatáé volt a főszerep néhány percig, de aztán Poirot taktikusan feltett egy kérdést.

- A kérdéses délutánra teljes egészében emlékszem - felelte Lady Westholme. - Miss Pierce és én minden tőlünk telhetőt megteszünk, hogy segíthessünk önnek.

- Jaj, igen! - sóhajtott majdnem eksztatikusan Miss Pierce. - Micsoda tragédia! így meghalt szegény - egy pillanat alatt!

- Volnának kedvesek elmondani egész pontosan, hogy mi történt azon a bizonyos délutánon?

- Természetesen - válaszolta Lady Westholme. - Miután megebédeltünk, én úgy döntöttem, hogy pihenek egy keveset. A délelőtti kirándulás némileg megerőltető volt. Nem mintha nagyon kifáradtam volna: nem szokásom. Nem ismerem a fáradtságot. Az embernek közszereplések alkalmával oly gyakran kell

helytállnia, függetlenül attól, hogy hogy érzi magát...

Poirot ismét elhelyezett egy taktikus megjegyzést.

- Ahogy mondtam, szieszẗazni akartam. Miss Pierce is egyetértett velem.

- Ó, igen! - sóhajtott Miss Pierce. - Engem a délelőtt szörnyen kifárasztott. Az a veszedelmes mászás - és bár csakugyan érdekes volt, de nagyon fárasztó! Azt hiszem, én nem vagyok annyira erős, mint Lady Westholme.

- A fáradtságot, csakúgy, mint minden mást, le lehet győzni - mondta Lady Westholme. - Én súlyt helyezek rá, hogy soha ne engedjek a testi gyengeségnek.

Miss Pierce bámulattal nézett rá.

Poirot közbeszólt:

- Akkor hát önök ketten ebéd után a sátraikba mentek?

- Igen.

- Mrs. Boynton akkor a barlangja előtt ült?

- A menye segített neki ott letelepedni, mielőtt ő is elment volna a többiekkel.

- Mindketten látták őt?

- Ó, igen - felelte Miss Pierce. - Szemben volt velünk, csak, tudja, persze egy kicsit arrébb és feljebb.

Lady Westholme pontosította a kijelentést:

- A barlangok egy sziklaperemre nyíltak. Az alatt a perem alatt volt néhány sátor. Majd egy kis patak következett, aminek az innenső partján állt a nagy sátor, és még pár kicsi. Miss Pierce-nek és nekem a nagy sátor mellett voltak a sátraink. Az övé a nagy sátortól jobbra, az

enyém balra. A sátraink bejárata a sziklaperemre nézett, de az persze egy kicsit távolabb volt.

- Úgy értesültem, hogy csaknem kétszáz méterre.

- Lehetséges.

- Van itt nekem egy helyszínrajzom - mondta Poirot -, amit az idegenvezetőjük, Mahmud segítségével vázoltunk föl.

Lady Westholme megjegyezte, hogy ez esetben a rajz valószínűleg rossz.

- Az az ember rettenetesen pontatlan. Ellenőriztem a Baedekeremben, amiket mondott. Az információi több esetben kifejezetten félrevezetőek voltak.

- A vázlatom szerint - mondta Poirot - a Mrs. Boynton barlangjával szomszédos barlangot a fia, Lennox foglalta el a feleségével. Raymond, Carol és Ginevra Boynton sátrai a perem alatt voltak, de egy kicsit jobbra, tulajdonképpen majdnem szemben a nagy sátorral. Ginevra Boyntontól jobbra dr. Gerard sátra állt, amellett pedig Miss Kingé. A patak másik partján, a nagy sátor mellett balra volt az ön sátra és Mr. Cope-é. Miss Pierce sátra, ahogy azt ön is említette, a nagy sátortól jobbra állt. Így volt?

Lady Westholme kelletlenül beismerte, hogy amennyire ő tudja, ez így volt.

- Köszönöm önnek. Mindez tökéletesen világos. Kérem, folytassa, Lady Westholme!

Lady Westholme kegyesen rámosolygott Poirot-ra, és folytatta:

- Körülbelül háromnegyed négykor átsétáltam Miss Pierce sátrához, hogy megnézzem ébren van-e már, és nincs-e kedve egy sétához,

A sátor bejáratában ült és olvasott. Megegyeztünk, hogy körülbelül fél óra múlva elindulunk, amikor a nap már nem süt olyan forrón. Visszamentem a sátramba, és mintegy huszonöt percig olvastam. Aztán átmentem, és csatlakoztam Miss Pierce-hez. Már készen volt, elindultunk. Úgy tűnt, a táborban mindenki alszik: senki nem mozdult, és mivel Mrs. Boynton egyedül ült odafent, azt javasoltam Miss Piercenek, hogy mielőtt elmegyünk, kérdezzük meg tőle, nincs-e szüksége valamire.

- Igen, gondoltam is, hogy milyen figyelmes dolog magától! - lehelte Miss Pierce.

- Kötelességemnek éreztem - jegyezte meg Lady Westholme nem kis önelégültséggel.

- De hogy aztán ő milyen goromba volt! - kiáltott fel Miss Pierce.

Poirot kérdőn nézett rá.

- A gyalogösvény pont a sziklaperem alatt haladt el - magyarázta Lady Westholme. - Én felszóltam neki, hogy mi most sétára indulunk, és kérdeztem, hogy nem segíthetünk-e neki valamiben, mielőtt elmegyünk. Képzelje, Poirot, válaszul mindössze egy horkantásra érdemesített minket! Egy horkantásra! Ügy nézett ránk, mint... mint a kutyapiszokra!

- Botrányos volt! - mondta elpirulva Miss Pierce.

- Be kell vallanom - mondta kissé elvörösödve Lady Westholme -, hogy akkor mondtam róla valami nem szalonképeset.

- Szerintem teljesen jogosan - mondta Miss Pierce. - Teljesen jogosan - tekintettel a körülményekre.

- Mi volt ez a megjegyzés? - kérdezte Poirot.

- Azt mondtam Miss Pierce-nek, hogy lehet, hogy ivott! Mert a viselkedése tényleg nagyon különös volt! Végig az volt. Arra gondoltam, hogy az ital ezt megmagyarázná. Az alkoholos italok kártékony hatása, mint azt pontosan tudom...

Poirot ügyesen elterelte a beszélgetést az alkoholizmus problémájától.

- Aznap is különös volt a viselkedése? Például ebédnél?

- N-nem - válaszolta Lady Westholme mérlegelve. - Nem, akkor a viselkedése egész normálisnak volt mondható - mármint egy magafajta amerikaihoz képest - tette hozzá leereszkedően.

- És azzal a szolgával is nagyon goromba viselkedett - mondta Miss Pierce.

- Melyikkel?

- Nem sokkal azelőtt, hogy elindultunk.

- Ó, igen, emlékszem. Tényleg rettentő idegei lett tőle! Na persze - folytatta Lady Westholme ha a szolgák egy szót sem értenek angolul, a! bosszantó tud lenni, de nekem az a véleményem, hogy ha az ember utazik, valamennyire alkal mazkodnia kell a körülményekhez.

- Miféle szolga volt az?

- Az egyik beduin szolga, aki a táborhoz tar - tozott. Felment Mrs. Boyntonhoz, az talán oda hozatott vele magának valamit, és ő nem azt vitte fel - hogy mi lehetett, én nem tudom -, de nagyon feldühítette vele. Szerencsétlen fickó olyan gyorsan oldalgott el tőle, ahogy csa

tudott, Mrs. Boynton meg a botját rázta utána, és kiabált.

- Mit kiabált?

- Túl messze voltunk, nem lehetett érteni. Én legalábbis nem hallottam tisztán. És ön, Miss Pierce?

- Nem, én sem. Szerintem a kisebbik lánya sátrába küldte be valamiért - de lehet, hogy épp amiatt volt dühös, hogy a szolga bement a lány sátrába -, nem tudnám megmondani.

- Hogy nézett ki ez a szolga?

Miss Pierce, akihez Poirot a kérdést intézte, határozatlanul megcsóválta a fejét.

- Hát, nem tudom. Túl messze volt. Ezek az arabok nekem mind egyformák.

- Az átlagosnál magasabb férfi volt - mondta Lady Westholme -, és a helyiek fejfedőjét viselte. Egy nagyon elnyűtt, foltozott térdnadrág volt rajta - gyalázatos darab -, a lábszár-Védője meg rendetlenül lógott - rémesen feslett! Ezek az emberek nem ismerik a fegyelmet!

- Felismerné ezt az embert a táborbeli szolgák között?

- Kétlem. Az arcát nem láttuk, túl messze volt. És ahogy Miss Pierce is mondja, ezek az arabok tényleg mind egyformák.

- Vajon mivel mérgesíthette úgy föl Mrs. Boyntont? - kérdezte tűnődve Poirot.

- Néha nagyon megpróbálják az ember türelmét - mondta Lady Westholme. - Az egyikük elvitte a cipőmet, pedig kereken megmondtam neki - pantomimmal is -, hogy ma--m szeretem tisztítani a cipőmet.

- A cipőmet én is mindig magam tisztítom - mondta Poirot, egy percre kizökkentve a kérdéseiből. - Mindenhová magammal viszem a kis cipőtisztító készletemet. No és egy porrongyot is.

- Én is. - Lady Westholme ezúttal egészen emberi hangon szólalt meg.

- Mert ezek az arabok nem törlik le a port az ember személyes tárgyairól...

- Ezek soha! Pedig naponta háromszor-négyszer muszáj letörölni...

- Meg is hálálják.

- Valóban. Én ki nem állhatom a piszkot!

Lady Westholme kifejezetten harcias lett. Aztán nagy átéléssel tette hozzá:

- Azok a legyek a bazárban - rémes!

- Hát, igen - mondta Poirot, és enyhe bűntudat látszott rajta. - Hamarosan megkérdezhetjük ettől az embertől, hogy min bosszankodott Mrs. Boynton. Hogyan folytatódott a délutánjuk?

- Lassan sétáltunk - mondta Lady Westholme. - Azután összetalálkoztunk dr. Gerarddal. Tántorogva ment, nagyon betegnek látszott. Rögtön láttam rajta, hogy láza van.

- Reszketett - szólt közbe Miss Pierce. - Minden porcikája reszketett!

- Rögtön láttam, hogy maláriás roham kerülgeti - mondta Lady Westholme. - Felajánlottam neki, hogy visszamegyek vele, és szerzek neki kinint, de azt mondta, hogy hozott magával.

- Szegény ember! - mondta Miss Pierce. - Engem mindig nagyon rosszul érint, ha orvost látok, aki beteg. Valahogy olyan igazságtalannak tűnik.

- Továbbsétáltunk - folytatta Lady Westholme. - Aztán leültünk egy sziklára.

Miss Pierce halkan hozzátette:

- Olyan fárasztó volt a délelőtt - az a mászás...

- Én fáradtságot soha nem érzek - közölte határozottan Lady Westholme. - De nem volt értelme továbbmenni. Nagyon jó kilátásunk volt onnan is az egész környékre.

- A tábor ott már eltűnt a szemük elől?

- Nem, pont vele szemben ültünk le.

- Olyan romantikus volt! - suttogta Miss Pierce. - A rózsaszínű sziklarengeteg kellős közepén egy tábor!

Felsóhajtott, és a fejét csóválta.

- Azt a tábort rendesebben is lehetne vezetni - mondta Lady Westholme. Hintaló-orrlyukai kitágultak.

- Meg fogom említeni az ügyet a Castle-irodában. Egyáltalán nem vagyok benne biztos, hogy az ivóvizet felforralják és megszűrik-e. Kellene. Erre majd kitérek az irodában.

Poirot köhécselt, és gyorsan elterelte a beszélgetést az ivóvíz kérdéséről.

- Mással nem találkoztak? - kérdezte.

- De igen. Mr. Boynton és a felesége mentek el mellettünk.

- Együtt voltak?

- Nem, elsőnek Mr. Boynton jött. ügy festett, mint akinek egy kis napszúrása van. A járása bizonytalan volt, mintha szédülne.

- Hátul a nyakszirtet! - mondta Miss Pierce. Azt muszáj védeni! Én mindig egy vastag selyemsálat hordok.

- Mit csinált Mr. Lennox Boynton, amikor visszatért a táborba? - kérdezte Poirot.

Most az egyszer sikerült Miss Pierce-nek először megszólalnia, Lady Westholme előtt.

- Rögtön felment az anyjához, de nem sokáig maradt vele.

- Meddig?

- Csak egy-két percig.

- Én is egy-másfél percre becsültem - mondta Lady Westholme. - Aztán bement a barlangjába, majd le a nagy sátorba.

- És a felesége?

- Ő mintegy negyedórával később érkezett. Megállt mellettünk, és néhány percet beszélgetett velünk - nagyon udvariasan.

- Nagyon kedves nő - mondta Miss Pierce. Igazán nagyon kedves.

- Nem olyan lehetetlen alak, mint a család többi tagja - mondta engedékenyen Lady Westholme is.

- Látták, amikor visszatért a táborba?

- Igen. Felment, és váltott az anyósával pá szót. Aztán bement a barlangjába, kihozott onnan egy széket, és leült mellé beszélgetni mintegy tíz percig.

- És aztán?

- Aztán visszavitte a barlangba a széket, *éi* lement a nagy sátorba, ahol a férje volt.

- Mi történt azután?

- Az a nagyon fura amerikai jött arra mondta Lady Westholme. - Azt hiszem, Cope a neve. Azt mondta, hogy a völgykanyaron túl a korszak ízléstelen építészetének igen jó példája látható. Nem szabad kihagyni, mondta,

Odasétáltunk hát. Mr. Cope-nál volt egy elég érdekes újságcikk Petráról és a nabateusokról.

- Ez nagyon érdekes volt! - mondta lelkesen Miss Pierce.

Lady Westholme folytatta:

- Visszasétáltunk a táborba, mert már tíz perccel múlt fél hat. Kezdett hűvösödni.

- Mrs. Boynton még mindig ott ült, ahol hagyták?

- Igen.

- Beszéltek vele?

- Nem. Ami azt illeti, nemigen figyeltem rá.

- Mit csinált azután?

- A sátramba mentem, cipőt váltottam, és elővettem a magammal hozott kínai teámat. Utána a nagy sátorba mentem. Ott volt a vezetőnk, és én utasítottam őt, hogy Miss Piercenek és nekem készítsen teát abból, amit vittem, és hogy a víz, amivel készíti, feltétlenül forrjon. Ő azt mondta, hogy fél óra múlva úgyis kész a vacsora - már akkor terítettek -, de én azt feleltem, hogy az nem számít.

- Mindig azt szoktam mondani, hogy egy csésze teától mindent másképpen lát az ember - motyogta bizonytalanul Miss Pierce.

- Volt-e más is a nagy sátorban?

- Ó, igen. Mr. és Mrs. Lennox Boynton az egyik sarokban olvastak. És ott volt Carol Boynton is.

- És Mr. Cope?

- Ő a teánál csatlakozott hozzánk - mondta Miss Pierce. - Pedig azt mondta, hogy a teázás nem amerikai szokás.

Lady Westholme köhentett.

- Kezdtem attól tartani, hogy Mr. Cope a terhünkre lesz - hogy rám akaszkodik. Utazás közben néha nehéz megtartani a három lépés távolságot az emberekkel. Az a tapasztalatom, hogy egyesek hajlamosak túl sokat megengedni maguknak. Különösen az amerikaiak ilyen tapintatlanok.

Poirot nyájasan jegyezte meg:

- Biztosra veszem, hogy ön, Lady Westholme, meg tudja oldani ezeket a helyzeteket. Ha az útitársak már a terhére vannak, biztosra veszem, hogy könnyűszerrel szabadul meg tőlük.

- Azt hiszem, hogy a legtöbb helyzetet meg tudom oldani - mondta önelégülten Lady Westholme.

Poirot hunyorított a szemével, de Lady Westholme erre ügyet sem vetett.

- Volna kedves elmondani a nap hátralevő eseményeit? - kérte Poirot.

- Természetesen. Amennyire emlékszem, hamarosan ezután érkezett Raymond Boynton és a vörös hajú Boynton lány. Miss King érkezett utolsónak. Akkor már kész volt a vacsora. A vezető elküldött egy szolgát, hogy ezt jelentse az idős Mrs. Boyntonnak. A szolga egy társával futva jött vissza, izgatottan, és arabul mondott valamit a vezetőnek. Az annyit mondott, hog Mrs. Boynton rosszul lett. Miss King felajánlott a segítségét. El is ment a vezetővel. Ő jött visz sza, és ő tudatta a hírt Mrs. Boynton családjával.

- Nagyon kíméletlenül csinálta - szólt közb Miss Pierce. - Egyszerűen csak kibökte. Nekem az a véleményem, hogy jobb lett volna foko zatosan.

- Es hogy fogadta Mrs. Boynton családja a hírt?

Most az egyszer mintha Lady Westholme és Miss Pierce egyaránt haboztak volna. Végül az előbbi válaszolt, de olyan hangon, amiből hiányzott szokott magabiztossága:

- Mos... igazából... nem könnyű erre felelni. Nagyon... nagyon nagy csöndben fogadták.

- Kábultan - mondta Miss Pierce, de amit mondott, nem ténynek hangzott, csak találgatásnak.

- Mind kimentek Miss Kinggel - mondta Lady Westholme. - Miss Pierce és én nagyon tapintatosan ott maradtunk, ahol voltunk.

Miss Pierce arcán enyhe sajnálkozás tükröződött ennél a pontnál.

- Közönségesnek tartom a vulgáris kíváncsiskodást! - folytatta Lady Westholme.

A sajnálkozó kifejezés még inkább kiült Miss Pierce arcára. Nyilván ő is elkerülhetetlennek érezte, hogy közönségesnek tartsa a vulgáris kíváncsiskodást.

- Később - mondta végül Lady Westholme - a vezető és Miss King visszajött. Én azt javasoltam, hogy rögtön szolgálják fel a vacsorát négyünknek, hogy Boyntonék később a nagy sátorban zavartalanul étkezhessenek, idegenek jelenléte nélkül. A javaslatomat elfogadták, és én a vacsora után azonnal a sátramba mentem. Miss King és Miss Pierce is így tett. Azt hiszem, Mr. Cope a nagy sátorban maradt, mert ő a család barátja, és úgy gondolta: segítségükre lehet valamiben. Ez minden, amit tudok, monsieur Poirot.

- Miután Miss King bejelentette a hírt, kiment vele az egész Boynton család a sátorból?

- Igen... de nem, most, hogy kérdezi, úgy rémlik, hogy a vörös hajú lány odabent maradt. Nem emlékszik, Miss Pierce?

- Igen, azt hiszem... szinte biztos, hogy ott maradt.

Poirot megkérdezte:

- És mit csinált?

Lady Westholme rámeredt:

- Hogy mit csinált, monsieur Poirot? Amennyire emlékszem, nem csinált semmit.

- Úgy értem, hogy varrogatott-e vagy olvasott-e... izgatottnak látszott-e, vagy mondott-e valamit?

- Nos, tulajdonképpen... - ráncolta a homlokát Lady Westholme - ő... ő csak ült ott, amennyire én emlékszem.

- Malmozott! - mondta hirtelen Miss Pierce. - Emlékszem, hogy felfigyeltem rá - szegény szerencsétlen, gondoltam, ebből látszik, hogy mit érez! Nem mintha az arcán bármit leheteti volna látni, csak a keze nem állt meg egy pillanatra sem.

- Egyszer én is így jártam - folytatta társalgó hangnemben Miss Pierce. - Ugyanígy tépter össze egy egyfontost, nem is figyelve arra, hogy mit csinálok. Azon gondolkodtam, hogy „Elutazzam-e az első vonattal hozzá?" (mert nagyapám nővére hirtelen megbetegedett), „Vagy ne utazzam?" - és semmiképp nem tudtam eldönteni a dolgot, és mikor lenéztem kezemre, hát a távirat helyett épp egy egyfontost tépdestem - egy egyfontost, apró darabokra!

Miss Pierce drámai szünetet tartott.

Lady Westholme, akinek nem nagyon tetszett, hogy követője ily hirtelen a rivaldafénybe tolakodott, hűvösen megkérdezte:

- Van még valami, monsieur Poirot?

Poirot szemlátomást hirtelen szakította ki magát a gondolataiból, úgy válaszolt:

- Semmi... semmi... ön nagyon pontosan elmondott mindent... nagyon világosan.

- Kitűnő a memóriám - mondta elégedetten Lady Westholme.

- Még egy utolsó kis kérés, Lady Westholme! - mondta Poirot. - Kérem, üljön továbbra is így, és ne nézzen körül! Most pedig volna szíves leírni nekem, hogy mit visel ma Miss Pierce - már persze ha Miss Pierce-nek nincs ez ellen kifogása?

- Ó, nekem a legcsekélyebb kifogásom sincs! - csicseregte Miss Pierce.

- De monsieur Poirot, mire ez az egész...

- Kérem, asszonyom, tegyen úgy, ahogy kértem!

Lady Westholme vállat vont, és kelletlenül mondani kezdte:

- Miss Pierce-en barna-fehér csíkos pamutruha van, egy piros, kék és bézsszínű szudáni bőrövvel. Bézsszínű selyemharisnya és barna, pántos sevrócipő van a lábán. A bal lábán szalad a szem. Egy karneol gyöngysort és egy csillogó, királykék gyöngysort visel a nyakán, és van egy gyöngyház pillangós brossa is. A jobb keze középső ujján egy szkarabeuszos gyűrűt visel, egy utánzatot. A fején pedig egy rózsaszínű és barna, dupla, trópusi nemezkalap van.

Elhallgatott egy pillanatra - mint aki tudja, hogy jól szerepelt. Aztán pedig fagyosan megkérdezte:

- Még valamit?

Poirot szélesre tárta a kezét.

- Asszonyom, minden elismerésem az öné! Az ön megfigyelőképessége fantasztikus!

- Minden részletet észre szoktam venni.

Lady Westholme felkelt, alig észrevehetően biccentett, és elhagyta a szobát. Miss Pierce is a nyomába szegődött, miközben gyászos képpel pislogott a bal lábára. Poirot utánaszólt:

- Egy fél pillanatra, mademoiselle!

- Igen? - pillantott föl Miss Pierce, az arcán enyhe gyanakvással.

Poirot bizalmasan közelebb hajolt hozzá:

- Látja itt ezt a csokor vadvirágot az asztalon?

- Igen - felelt Miss Pierce, és csak nézett.

- És ugye észrevette, hogy mikor bejött ide a szobába, én egyszer vagy kétszer tüsszentettem?

- Igen?

- Látta, hogy éppen akkor szagolgattam a virágokat?

- Hát, igazából... nem is tudom.

- De a tüsszentésemre emlékszik?

- Ó, igen, arra igen!

- Hát mindegy - nem fontos. Tudja, azo törtem a fejem, hogy okozhatnak-e ezek a virá gok szénanáthát. De nem fontos!

- Szénanátha? - kiáltott fel Miss Pierce. Emlékszem, az egyik unokahúgom a széna nátha mártírja volt! Ő arra esküdött, hogy

bóroldatot kell naponta bespriccelni az orrba, és akkor...

Poirot-nak némi nehézség árán sikerült lezárnia az unokahúg orrkezelésének témáját, és megszabadulnia Miss Pierce-től. Becsukta az ajtót, és felvont szemöldökkel jött vissza a szobába.

- Pedig nem tüsszentettem - motyogta. - Erről ennyit. Bizony nem tüsszentettem.

6. fejezet

Lennox Boynton gyors, határozott léptekkel érkezett. Ha dr. Gerard ott lett volna, meglepi a férfin látható változás. Az apátiája eltűnt. Eleven volt, bár látszott, hogy ideges. A tekintete ide-oda ugrált a szoba különböző pontjai között.

- Jó napot, Mr. Boynton! - emelkedett föl és hajolt meg Poirot szertartásosan. Lennox kissé feszengve viszonozta a köszöntést.

- Nagyon hálás vagyok, hogy hajlandó volt erre a beszélgetésre.

Lennox Boynton bizonytalankodva válaszolt:

- Öööö... Carbury ezredes mondta, hogy jó lenne...sőt, tanácsos... mondta, hogy formaságok, miegymás.

- Kérem, üljön le, Mr. Boynton!

Lennox Boynton leült arra a székre, amiről nem sokkal ezelőtt állt föl Lady Westholme.

Poirot csevegő hangnemben folytatta:

- Magyon nagy megrázkódtatás volt ez önöknek, gondolom.

- Igen, természetesen. Hát, illetve, talán nem is... Mindig is tudtuk, hogy anyám szíve nem erős.

- Bölcs dolog volt-e akkor az adott helyzetben megengedni, hogy ilyen fáradságos utazásra vállalkozzon?

Lennox Boynton felemelte a fejét. Nem minden méltóság nélkül, szomorúan mondta:

- Az anyám, monsieur - izé - Poirot, saját maga hozta a döntéseit. Ha egyszer elhatározott valamit, nem sok értelme volt szembeszegülnünk vele.

Hirtelen beszívta a levegőt, ahogy az utolsó szavakat mondta. Az arcából gyorsan kiszaladt a szín.

- Jól tudom - ismerte el Poirot -, hogy az idős hölgyek néha önfejűek.

Lennox ingerülten kérdezte:

- De mire jó ez az egész? Ezt szeretném megtudni! Miért van szükség ezekre a formaságokra?

- Talán nincs tisztában vele, Mr. Boynton, de ezek a formaságok megkerülhetetlenek a hirtelen bekövetkezett és megmagyarázatlan halálesetek alkalmával.

Lennox élesen kérdezte:

- Mit ért azon, hogy „megmagyarázatlan"?

Poirot megvonta a vállát:

- Azt a kérdést mindig fel kell tenni, hogy természetes volt-e a halál - vagy esetleg öngyilkosság történt?

- Öngyilkosság? - bámult Lennox Boynton,

Poirot könnyedén megjegyezte:

- Természetes, hogy ennek lehetőségéről leginkább ön adhat felvilágosítást. Carbury ezredes viszont, érthetően, a sötétben tapogatódzik. Pedig el kell döntenie, hogy indítson-e vizsgálatot, hogy kérjen-e boncolást - ilyesmi. Mivel én épp kéznél voltam, és sok tapasztalatom van ilyesfajta ügyekben, az ezredes megkért, hogy tegyek fel néhány kérdést, és adjak neki tanácsot az ügyben. Magától értetődik, hogy önöknek nem szeretne kényelmetlenséget okozni, ha ez elkerülhető.

Lennox Boynton dühösen kifakadt:

- Sürgönyözni fogok Jeruzsálembe az amerikai konzulátusnak.

Poirot diplomatikusan mondta:

- Természetesen önnek ez jogában áll.

A beszélgetésben szünet állt be. Aztán Poirot szólalt meg, kezeit kifelé fordítva:

- Ha nem hajlandó a kérdéseimre válaszolni...

Lennox Boynton gyorsan válaszolt:

- Nem erről van szó. Csak... olyan fölöslegesnek tűnnek.

- Megértem. Tökéletesen megértem. De valójában ez nagyon sima ügy. Rutinvizsgálat, nhogy mondani szokták. Tehát az anyja halálának délutánján, Mr. Boynton, úgy tudom, ön elhagyta a petrai tábort, és egy sétára indult?

- Igen. Elmentünk mind - anyám és a kisebbik húgom kivételével.

- Az anyjuk akkor a barlangja bejáratánál ült?

- Igen, éppen előtte. Minden délután ott üldögélt.

- Értem. Ön mikor is indult?

- Három óra után nem sokkal, szerintem.

- Visszatért a sétából. Az mikor volt?

- Ezt igazán nem tudom megmondani, talán négy óra lehetett, vagy öt.

- Az indulásuktól egy-két óra telhetett el?

- Igen, gondolom, úgy-valahogy.

- Visszafelé jövet összefutott-e valakivel?

- Hogy mit csináltam?

- Összefutott-e valakivel. Például két, szikrán üldögélő hölggyel?

- Nem tudom. De lehet, igen.

- Túlságosan el volt esetleg merülve a gondolataiban, hogy ilyesmire figyelt volna?

- Igen.

- Beszélt-e az anyjával, amikor visszaért a táborba?

- Igen... igen, beszéltem.

- Ő nem panaszkodott akkor rosszullétre?

- Nem, nagyon is jól nézett ki.

- Megkérdezhetem, hogy pontosan mi játszódott le önök között?

Lennox nem szólt egy darabig.

- Azt mondta, hogy hamar visszaértem. Én azt feleltem, hogy igen.

Lennox megint elhallgatott, erőlködött, hogy pontosan felidézze a beszélgetést.

- Mondtam, hogy nagy a meleg. Ő... megkérdezte, mennyi az idő... mondta, hogy megállt a karórája. Elkértem tőle, felhúztam, beállítottam, és visszatettem a csuklójára.

Poirot szelíden közbeszólt:

- És mennyi volt az idő?

- Tessék? - kérdezte Lennox.

- Mennyi volt az idő, amikor beállította a karóra mutatóit?

- A, értem! Öt perccel... öt perccel múlt fél öt.

- Akkor hát mégis pontosan tudja a táborba való visszatérésének időpontját! - jegyezte meg Poirot szelíden.

Lennox elvörösödött:

- Tényleg! Hogy én milyen hülye vagyok! Monsieur Poirot, bocsásson meg nekem, azt hiszem, nemigen tudom összeszedni a gondolataimat. Ez a sok idegeskedés...

Poirot sietett megnyugtatni:

- Ó, megértem! Tökéletesen megértem! Rettentő nyugtalanító ez az egész! No és mi történt azután?

- Megkérdeztem anyámat, hogy nem kér-e valamit. Valami italt, teát, kávét vagy valamit. Nem kért. Akkor lementem a nagy sátorba. Egy szolgát sem találtam ott, de volt ott egy kis szódavíz, azt megittam. Szomjas voltam. Leültem, *és* a *Saturday Evening Post* régi számait olvasgattam. Szerintem el is szundítottam közben.

- A felesége csatlakozott önhöz a nagy sátorban?

- Igen, nem sokkal utánam ő is odajött.

- És ön ezután már nem látta életben az anyját?

- Nem.

- Nem látszott izgatottnak vagy zaklatottnak akkor, amikor beszélt vele?

- Nem, a szokásos módon viselkedett.

- Nem említette, hogy gondja vagy bosszúsárga akadt az egyik szolgával?

Lennox Poirot-ra bámult:

- Nem, semmi ilyet nem mondott.

- És ez minden, amit el tud nekem mon- I dani?

- Sajnos igen. Másról nem tudok.

- Köszönöm, Mr. Boynton!

Poirot biccentett a fejével, jelezve, hogy a I beszélgetésnek vége.

Lennoxnak valahogy nem akaródzott még menni. Tétován ácsorgott az ajtóban.

- Öööö... van még valami?

- Nem, nincs. Volna olyan kedves szólni a I feleségének, hogy fáradjon ide?

Lennox lassan kiment. Poirot az előtte fekvő I jegyzettömbre leírta: L. B. du. 4.35.

7. fejezet

Poirot érdeklődéssel pillantott a magas, büszke tartású fiatal nőre, aki a szobába lépett.

Felállt, és udvarias meghajlással fogadta.

- Mrs. Lennox Boynton? Hercule Poirot vagyök, szolgálatára.

Nadine Boynton leült. Elgondolkodó tekintettel nézte Poirot arcát.

- Remélem, nem haragszik, hogy a gyászát ily módon megzavarom?

A Poirot arcára szegzett tekintet meg serm rezdült.

Nadine nem válaszolt azonnal. A szeme Poirot-n, a tekintete komoly. Végül felsóhajtott, és azt mondta:

- Azt hiszem, az a legjobb, ha őszinte leszek önnel, monsieur Poirot.

- Egyetértek önnel, madame.

- Elnézést kért, hogy megzavarja a gyászomat. Ez a gyász, monsieur Poirot, nem létezik, és hiába is tennék úgy, mintha létezne. Nem volt bennem szeretet az anyósom iránt, és ha őszinte akarok lenni, nem állíthatom, hogy sajnálom a halálát.

- Köszönöm, madame, az őszinte szavakat.

Nadine folytatta:

- De ha gyászt nem is tudok színlelni, azt azért be kell ismernem, hogy valami más dolgozik bennem: a bűntudat.

- Bűntudat? - vonta föl Poirot a szemöldökét.

- Igen. Tudja, én okoztam a halálát. Magamat hibáztatom miatta.

- Mit is állít ön, asszonyom?

- Azt állítom, hogy én okoztam az anyósom halálát. Úgy gondoltam, hogy tisztességesen Járok el - de az eredmény szerencsétlen lett. Tulajdonképpen én öltem meg.

Poirot hátradőlt a székében:

- Volna kedves ezt az állítást megvilágítani, madame?

Nadine lehajtotta a fejét.

- Igen, éppen ezt szeretném. Először az volt a reakcióm, hogy a magánügyeimet megtartom magamnak, de már látom, itt az idő: jobb, ha beszélek róluk. Ugye, nem tévedek benne, monsieur Poirot, hogy ön már nemegyszer hallott bizalmas természetű vallomásokat?

- Nos, így van.

- Elmondom hát önnek egészen egyszerűen, ami történt. A házasságom, monsieur Poirot,

nem mondható egészen boldognak. Emiatt ne lehet kizárólag a férjemet hibáztatni - része van benne az anyja rá gyakorolt szerencsétlen hatásának is -, de már egy ideje úgy érzem, hogy az életem kezd elviselhetetlenné válni.

Kis szünet után folytatta:

- Az anyósom halálának délutánján elhatározásra jutottam. Van egy barátom - igen jó barátom. Ő nemegyszer mondta már, hogy kössem össze a sorsomat az övével. Azon a délutánon elfogadtam az ajánlatát.

- Úgy döntött, hogy elhagyja a férjét?

- Igen.

- Folytassa, madame!

Nadine egy kicsit halkabban mondta:

- Miután döntésre jutottam, cselekedni akartam, minél hamarabb. Egyedül mentem vissza a táborba. Az anyósom egyedül üldögélt, senki nem volt a közelben, és úgy döntöttem, hogy ott rögtön elmondom neki az újságot. Fogtam egy széket, leültem mellé, és nyíltan közölte vele, hogy mit határoztam.

- Meglepődött?

- Igen, és attól tartok, hogy nagy sokkot okozott neki. Meglepett volt és dühös - nagyon dühös. Egészen... egészen kijött a sodrából Akkor nem voltam hajlandó tovább tárgyalni dologról. Azonnal felálltam, és eljöttem.

Megcsuklott a hangja:

- Élve nem is láttam többé.

Poirot lassan bólintott:

- Értem.

Aztán azt mondta:

- Arra gondol, hogy a halál a sokk következménye volt?

- Szinte teljesen biztos vagyok benne. Mert tudja, már azzal túlerőltette magát, hogy elment Petrába. Amit elmondtam neki, plusz a dühe megtette a többit... A bűntudatomat csak fokozza, hogy tanultam is valamennyit a betegségekről, így aztán nekem különösen tudnom kellett volna, hogy ilyesmire számítani lehet.

Poirot néhány percig hallgatott, majd azt kérdezte:

- Mit csinált pontosan, amikor otthagyta az anyósát?

- A széket, amit kihoztam, visszavittem a barlangomba, aztán lementem a nagy sátorba. A férjem ott volt.

Poirot nagyon figyelmesen nézett rá, miközben megkérdezte:

- És neki szólt az elhatározásáról? Vagy már tudta?

Egy szünet, egy parányi szünet után Nadine így válaszolt:

- Akkor mondtam meg neki.

- Hogy fogadta?

Nadine csöndesen felelte:

- Nagyon rosszul.

- Nem unszolta, hogy gondolja át a döntését?

Nadine nemet intett:

- Ő... nem beszélt túl sokat. Tudja, mindketten sejtettük egy ideje, hogy valami ilyesmi megtörténhet.

Poirot megkérdezte:

- Megbocsát, de... a másik férfi, ugyebár, Mr. Jefferson Cope?

Nadine lehorgasztotta a fejét:

- Igen.

Most hosszabb szünet következett, majd Poirot ugyanolyan hangon, mint eddig, megkérdezte:

- Van az ön tulajdonában injekciós fecskendő, madame?

- Van... nincs.

Nadine magyarázkodni kezdett:

- Van egy régi fecskendőm a többi dolog közé betéve az utazó gyógyszeres ládikában, de az a nagy kofferek között maradt, amiket Jeruzsálemben hagytunk.

- Értem.

Megint szünet volt, aztán Nadine balsejtelemtől gyötörve megkérdezte:

- Ezt miért kérdezte tőlem?

Poirot erre nem válaszolt. Helyette újat kérdezett:

- Ugye, Mrs. Boynton egy digitálist tartal mazó gyógyszert szedett?

- Igen.

Poirot úgy látta, hogy Nadine most kifejezetten óvatos.

- Ezt a szívére szedte?

- Igen.

- A digitalis bizonyos mértékben felhalmc zódó típusú szer?

- Azt hiszem, igen. De nem sokat tudok róla

- Ha Mrs. Boynton túl nagy adag digitálist vett volna be...

Nadine gyorsan, határozottan közbeszólt:

- De nem vett be. Mindig nagyon körültekintő volt. És én is, ha én adagoltam ki neki az orvosságot.

- Elképzelhető, hogy csak ebben az egy fiolában volt túl nagy adag. Például a gyógyszert készítő gyógyszerész hibájából.

- Azt szinte kizártnak tartom - felelte Nadine csöndesen.

- Hát jó, az elemzés úgyis hamarosan kideríti.

Nadine azt mondta:

- Sajnos, a fiola eltörött.

Poirot hirtelen feltámadt érdeklődéssel nézett rá:

- Nocsak. Ki törte el?

- Nem tudom biztosan. Azt hiszem, az egyik szolga. Amikor az anyósom testét bevitték a barlangjába, elég nagy volt a kavarodás, és már erősen sötétedett. Felborítottak egy asztalt.

Poirot egy-két percig mereven nézte Nadine-t.

- Ez bizony nagyon érdekes - mondta.

Nadine fáradtan fészkelődött a székén.

- Úgy vélem, arra céloz, hogy az anyósom nem a sokk következtében halt meg, hanem egy túladagolt digitalis-dózis miatt? - kérdezte, majd hozzátette:

- Ezt én nagyon valószínűtlennek tartom.

Poirot odahajolt hozzá:

- Még akkor is, ha elárulom önnek, hogy dr. Gerardnak, a táborban tartózkodó francia orvosnak a gyógyszeres táskájából eltűnt egy jelentős adag digitoxin?

Nadine arca nagyon elsápadt. Poirot észrevette, hogy erősen kapaszkodik az asztalba. Lesütötte a szemét. Némán ült. Olyan volt, akár egy kőbe vésett madonna.

- Nos, madame - szólalt meg Poirot végül -, erre mit mond?

A másodpercek tovább peregtek, de Nadine nem szólt. Vagy két perc is eltelt, mire fölemelte a fejét - és Poirot kissé meg is döbbent azon, amit a tekintetében akkor látott.

- Monsieur Poirot, nem én öltem meg az anyósomat. Ezt ön tudja! Élt és jól volt, amikor otthagytam. Sokan vannak, akik ezt tanúsíthatják! És miután a bűntettben ártatlan vagyok, egy kéréssel merek fordulni önhöz. Miért ártaná bele magát ebbe a dologba? Ha a becsületemre esküszöm önnek, hogy csakis igazságtétel volt az, ami történt, akkor felhagyna ezzel a kérdezősködéssel? Oly sok szenvedés volt már - önnek erről sejtelme sincs. Most, hogy végre béke van, és itt a boldogság lehetősége, muszáj önnek mindezt tönkretennie?

Poirot ültében kihúzta magát. A szemében sértődött fény villant.

- Hadd értsem világosan, madame, hog mire kér engem!

- Azt mondom önnek, hogy az anyósom ter mészetes halált halt, és arra kérem, hogy ezt a állítást fogadja el.

- Beszéljünk világosan! Ön azt hiszi, hogy a anyósát szándékosan megölték, és arra kér en gem, hogy egy gyilkosság fölött hunyjak szemet

- Arra kérem, hogy irgalmazzon!

- Igen - valakinek, aki nem ismert irgalmat!

- Ezt ön nem érti - nem erről volt szó.

- Madame, ön követte el a gyilkosságot, hogy ilyen pontosan tudja?

Nadine megrázta a fejét. Semmi bűntudat nem látszott rajta.

- Nem - felelte csöndesen. - Élt, amikor otthagytam.

- És aztán? Aztán mi történt? Tudja - vagy csak gyanítja?

Nadine szenvedélyesen mondta:

- Monsieur Poirot, én hallottam arról, hogy egyszer, az Orient expresszen ön elfogadta a történtekről kiadott hivatalos jelentést.

Poirot fürkészőn nézett rá:

- Ezt meg kitől hallotta?

- így volt?

- Az az eset... más volt.

- Mem. Nem volt más! Akit akkor megöltek, gonosz volt, ahogy... - a hangja elhalkult - ...ahogy az anyósom is...

Poirot kijelentette:

- Az áldozat morális karakterének semmi köze a dologhoz! Azt az emberi lényt, aki önbíráskodásra vetemedett, és elvette egy másik emberi lény életét, nem biztonságos meghagyni az emberi közösségben. Ezt én mondom önnek! Én, Hercule Poirot!

- Ennyire hajthatatlan!

- Madame, bizonyos dolgokban nem engedek. Gyilkosságot nem takargatok! Ez Hercule Poirot utolsó szava.

Nadine felállt. Sötét szeméből hirtelen tűz csapott ki.

- Akkor csak folytassa! Dúlja föl és tegye tönkre ártatlan emberek életét! Nincs több mondanivalóm!

- De szerintem önnek még igenis van mondanivalója, madame, nem is kevés...

- Nem, nincs.

- De igen. Mi történt azután, madame, hogy otthagyta az anyósát, mialatt ön a férjével volt a nagy sátorban?

Nadine megrántotta a vállát:

- Honnan tudjam?

- Hiszen tudja - vagy sejti.

Nadine belenézett Poirot szemébe:

- Én nem tudok semmit, monsieur Poirot.

Megfordult, és elhagyta a szobát.

8. fejezet

Miután Poirot a jegyzettömbre leírta, hogy „N.B. 4.40", kinyitotta az ajtót, és szólt az intelligens, és angolul jól beszélő embernek, akit Carbury ezredes a rendelkezésére bocsátott. Megkérte, hogy hívja ide Miss Carol Boyntont.

Kíváncsian nézte a belépő lányt, gesztenye barna haját, hosszú nyakán kecsesen ülő fejét, és szép formájú, energikus, de ideges kezét.

Megszólította:

- Üljön le, mademoiselle!

Carol engedelmesen leült. Az arcán sem szín, semmi kifejezés.

Poirot a szokványos módon együttérzés fejezte ki, amit a lány minden érzelemnyilvántás nélkül vett tudomásul.

- Most pedig, mademoiselle, felidézné nekem, hogyan töltötte a kérdéses nap délutánját?

A válasz késedelem nélkül érkezett, azt a gyanút ébresztve, hogy előtte többször is elpróbálták.

- Ebéd után mindannyian elmentünk sétálni. Én visszamentem a táborba...

Poirot közbeszólt:

- Egy pillanat! Addig végig együtt volt mindenkivel?

- Nem, én a legtovább a bátyámmal, Raymonddal és Miss Kinggel voltam. Aztán elsétáltam egyedül.

- Köszönöm. Azt mondta, hogy visszament a táborba. Tudja-e, hogy körülbelül mikor?

- Azt hiszem, hogy tíz perccel öt után.

Poirot leírta: „CB. 5.10".

- És aztán mi történt?

- Az anyám még mindig ott ült, ahol induláskor hagytuk. Felmentem hozzá, beszéltem vele, aztán továbbmentem a sátramba.

- Fel tudja idézni pontosan, hogy mit beszélgettek?

- Én csak azt mondtam, hogy nagyon meleg van, és hogy le fogok pihenni. Anyám azt mondta, hogy ő ott marad. Csak ennyit beszéltünk.

- Nem volt valami a külsején, ami a szokásostól eltértő lett volna?

- Nem. Vagyis hát...

Határozatlanul elhallgatott, és Poirot-ra nézett.

- Tőlem nem kaphat választ, mademoiselle - jegyezte meg Poirot csendesen.

Carol elpirult, és elkapta a szemét.

- Csak gondolkodtam. Akkor nem is nagyon figyeltem erre, de most, hogy visszagondolok...

- Igen?

Carol lassan azt mondta:

-Tényleg, furcsa volt a színe... az arca nagyon vörös volt... sokkal vörösebb, mint rendesen.

- Elképzelhető, hogy valamilyen sokk érte? - sugalmazta Poirot.

- Sokk? - nézett rá kérdőn Carol.

- Igen, mondjuk, például felbosszantotta valamelyik arab szolga.

- A! - Carol arcáról eltűnt a felhő. - Igen, az lehet.

- Nem tett említést ilyesmiről?

- N-n-nem, semmi ilyet nem mondott.

Poirot folytatta:

- És mit tett ön ezután, mademoiselle?

- A sátramba mentem, és vagy félórára ledőltem. Aztán lementem a nagy sátorba. A bátyám ott olvasott a feleségével.

- És ön mit csinált?

- Ó, nekem volt egy kis varrnivalóm. Aztán meg egy képes újságot nézegettem.

- Amikor lement a nagy sátorba, akkor ismét beszélt az anyjával?

- Nem, egyenesen lementem. Azt hiszem, oda se néztem rá.

- És aztán mi történt?

- A nagy sátorban voltam addig, míg Miss King be nem jött a hírrel.

- Ez minden, amit tud, mademoiselle?

- Igen.

Poirot előrehajolt. Hangja továbbra is könnyed volt, társalgó.

- És mit érzett, mademoiselle?

- Hogy mit éreztem?

- Igen, amikor megtudta, hogy az anyja, pardon - a mostohaanyja volt, ugye? -, szóval mit érzett, mikor megtudta, hogy meghalt?

Carol Poirot-ra bámult.

- Nem értem, mire gondol.

- Szerintem pontosan ért engem.

Carol lesütötte a szemét. Bizonytalanul mondta:

- Nagy... megrázkódtatás volt.

- Tényleg?

Carolnak arcába szökött a vér. Tanácstalanul nézett Poirot-ra. Poirot félelmet látott a szemében.

- Tényleg olyan nagy megrázkódtatás volt, mademoiselle? Akkor is, ha felidézi azt a beszélgetést, amit Raymond bátyjával folytatott egy este Jeruzsálemben?

Ez telitalálat volt. Látta, ahogy a vér megint kiszalad a lány arcából.

- Ön tud erről? - suttogta a lány.

- Igen, tudok.

- De hát... hogyan?

- Véletlenül hallottam a beszélgetésük egy részletét.

- Ó! - Carol Boynton a kezébe temette az orcát. Zokogásától rázkódott az asztal.

Hercule Poirot várt egy percet, aztán halkan mondta:

- Azt tervezgették ott ketten, hogy elő kéne Idézni valahogy a mostohaanyjuk halálát.

Carol a zokogástól akadozva válaszolt:

- Aznap este... teljesen... elment az eszünk!

- Talán.

- Ön nem is értheti, milyen állapotba kerültünk!

Carol felült, és hátrasimította arcába lógó haját.

- Olyan lehetetlenül hangzik. Amerikában nem volt ennyire rossz, de az utazás mindannyiunk számára világossá tette.

- Mit tett világossá? - kérdezte Poirot, és a hangja most kedves volt, együtt érző.

- Hogy mások vagyunk... mint a többi em - ber! Ettől... teljesen elkeseredtünk! És ott volt Jinny is.

- Jinny?

- A húgom. Vele még nem találkozott. Ő kezdett már... egész furcsán viselkedni. És any csak rontott a helyzeten. De mintha észre sem vette volna. Már attól féltünk, Ray meg én, hogy Jinny egészen meg fog bolondulni! És láttuk, hogy Nadine is így gondolja, és ettől még jobban megijedtünk, mert Nadine járatos a be tegápolásban meg az ilyesmiben.

- Igen, igen?

- Mintha azon a jeruzsálemi estén felforrt volna minden. Ray egészen kifordult magából Ő meg én túlságosan is feszültek voltunk, és akkor... igen, helyesnek tűnt, hogy azt tervezgettük! Anya... anya nem volt normális. Én nem tudom, ön mit gondol, de néha igenis helyesnek tűnhet - még akár nemes lelkű cselekedetnek is - valakit megölni!

Poirot lassan bólogatott:

- Igen, tudom, sokan gondolták ezt már így, A történelem tanúsítja.

-Valahogy így éreztük Rayjel... aznap este...

Carol az asztalra csapott:

- De nem tettük meg! Persze hogy nem tettük meg! Nappali fényben az egész abszurd lett és melodramatikus... és igen, bűnös is! Higgye el, monsieur Poirot, kérem, anya teljesen természetes halált halt a szíve miatt. Raynek és nekem nem volt közünk a halálához.

Poirot csendesen megkérdezte:

- Megesküdne nekem, mademoiselle, az üdvösségére, hogy Mrs. Boynton nem az ön valamilyen cselekedetének következtében halt meg?

Carol felnézett. A hangja erős volt és mélyen meggyőző:

- Esküszöm az üdvösségemre, hogy soha nem bántottam...

Poirot hátradőlt a székében:

- Ezt tehát lezártuk - mondta.

Csend volt. Poirot gondolatokba merülve simogatta pompás bajuszát. Aztán megkérdezte:

- Mi volt a tervük?

- Terv?

- Igen, a bátyjával nyilván volt valami tervük.

Poirot magában számolta a másodperceket, mielőtt megérkezett a válasz: egy, kettő, három.

- Nem volt tervünk - felelte Carol. - Odáig el le jutottunk.

Hercule Poirot felállt.

- Ez minden, mademoiselle. Volna szíves beküldeni a bátyját?

Carol felkelt. Tétován állt egy percig.

- Monsieur Poirot... hisz ön nekem?

- Mondtam olyat, hogy nem? - kérdezte Poirot.

- Nem, de...

Carol elhallgatott.

Poirot megkérdezte:

- Beküldené a bátyját?

- Igen.

Carol lassan ment az ajtó felé. Ott megállt, és hevesen visszafordult.

- Én az igazat mondtam önnek!

Hercule Poirot nem felelt.

Carol Boynton lassan kiment a szobából.

9. fejezet

Poirot-nak azonnal feltűnt a testvérek hasonlósága, amikor Raymond Boynton a szobába lépett.

Arca merev volt és eltökélt. Idegesség vagy félelem nem látszott rajta. Belevetette magát egy székbe, keményen Poirot-ra nézett, és megszólalt:

-Nos?

Poirot nyájasan kérdezte:

- Beszélt a testvérével?

Raymond bólintott:

- Igen, most, mikor szólt, hogy jöjjek ide. Természetesen megértem, hogy ön elég megalapozottnak érzi a gyanúját. Ha hallotta az aznap esti beszélgetésünket, akkor az a tény, hogy a mostohaanyám váratlanul meghalt, gyanús kell hogy legyen. Én csak azt mondhatom önnek, hogy az az esti beszélgetés - csak annak az egy estének az őrülete volt!

Akkor mi kibírhatatlanul erős feszültségben éltünk. Ez a fantáziálás pedig, hogy megöljük a mostohaanyámat... hogy is mondjam csak... valahogy kiengedte a gőzt!

Hercule Poirot lassan bólintott:

- Ez elképzelhető - mondta.

- Másnap reggel aztán az egész persze... meglehetősen abszurdnak látszott! Esküszöm önnek, monsieur Poirot, hogy a dolog soha többet nem jutott eszembe!

Poirot nem válaszolt.

Raymond sietve folytatta:

- Na igen, tudom, mondani könnyű. Nem várhatom el, hogy hitelt adjon nekem pusztán a szavaim alapján. De mérlegelje a tényeket! Nem sokkal hat óra előtt beszéltem az anyámmal. Az biztos, hogy akkor még élt és jól volt. A sátramba mentem, megmosakodtam, és csatlakoztam a többiekhez a nagy sátorban. Aztán már sem Carol, sem én nem mozdultunk ki onnan. Mindenki láthatott minket. El kell hinnie, monsieur Poirot, hogy anyám halála természetes halál volt, szívroham - nem is lehetett más! Egy csomó szolga volt mindenfelé, ott jöttek-mentek. Minden más elképzelés abszurdum.

Poirot csendesen megkérdezte:

- Tud róla, Mr. Boynton, hogy Miss King nzon a véleményen van, miszerint mikor ő megvizsgálta a holttestet - fél hétkor -, a halál már legalább másfél órája beállt, de az is lehet, hogy két órája?

Raymond döbbenten Poirot-ra bámult.

- Sarah ezt mondta? - kapkodott levegőért.

Poirot bólintott:

- Erre mit tud mondani?

- De hiszen... ez lehetetlen!

- Ez Miss King tanúvallomása. És most meg jön ön, és azt mondja nekem, hogy az anyja még élt és semmi baja nem volt mindössze negyven perccel azelőtt, hogy Miss King megvizsgálta a holttestét.

Raymond nem tágított:

- De ha egyszer így volt!

- Mr. Boynton, gondolja meg!

- Biztos, hogy Sarah téved! Kell lennie valamilyen tényezőnek, amit figyelmen kívül hagyott. A sziklából visszasugárzó meleg... vagy valami! Biztosíthatom, monsieur Poirot, hogy az anyám tényleg élt nem sokkal hat óra előtt, és hogy beszéltem vele.

Poirot arcán semmi nem látszott.

Raymond komoly arccal előrehajolt:

- Monsieur Poirot, én sejtem, hogy az ön számára hogy fest ez az ügy, de nézze elfogulatlanul a dolgokat! Ön előítéletekkel közelít. A dolgok természete hozza ezt magával. Ön bűntények között él. Minden hirtelen halálesetet potenciális bűnténynek gyanít! Nem veszi észre, hogy az arányérzéke nem megbízható? Naponta halnak meg emberek, különösen olyanok, akiknek rossz a szívük, és az ilyen halálesetekben az égvilágon semmi gyanús nincsen.

Poirot felsóhajtott:

. - Ki akar tanítani a mesterségemre?

- Nem, arról természetesen szó sincs. De azt gondolom, hogy nem mentes az előítélettől - éppen a miatt a szerencsétlen, meghallott beszélgetés miatt. Az anyám halálában nincs

semmi gyanút keltő, leszámítva azt a bolond, hisztérikus beszélgetést Carol és énközöttem.

Poirot megrázta a fejét:

- Ön téved - mondta. - Van még valami. Ott van a méreg, ami eltűnt dr. Gerard gyógyszeres táskájából.

- Méreg? - nyílt nagyra Ray szeme. - Méreg?

Hátrébb lökte a székét. Látszott, hogy egészen összezavarodott.

- Hát ez az, amire gyanakszik? - kérdezte.

Poirot adott neki egy-két percet. Aztán csöndesen, majdnem közömbösen megkérdezte:

- Az önök terve más volt, ugye?

- Hát persze - felelt gépiesen Raymond. - Hát akkor ezért... ez megváltoztat mindent... én... most nem tudok tisztán gondolkodni.

- Mi volt az önök terve?

- A mi tervünk? Az, hogy...

Raymond hirtelen elharapta a szót. A szeme felvillant, óvatos lett.

- Nem hinném - mondta -, hogy ennél többet fogok mondani.

Felkelt.

- Ahogy gondolja - mondta Poirot.

Tekintetével követte a fiatalembert, amint kiment.

Közelebb húzta magához a jegyzettömbjét, és szép, kicsi betűkkel ráírta az utolsó bejegyzést: „R.B. 5.55?"

Azután maga elé tett egy nagy papírlapot, és írni kezdett.

Mihelyt befejezte, hátradőlt, és a fejét félrehajtva átolvasta az eredményt. A következőket Irta:

Boyntonék és Jefferson Cope elhagyják a tábort 3.05 (kb.)
Dr. Gerard és Sarah King elhagyja a tábort 3.15 (kb.)
Lady Westholme és Miss Pierce elhagyja a tábort 4.15
Dr. Gerard visszatér a táborba 4.20 (kb.)
Lennox Boynton visszatér a táborba 4.35
Nadine Boynton visszatér a táborba, és beszél Mrs. Boyntonnal 4.40
Nadine Boynton otthagyja az anyósát, és a nagy sátorba megy 4.50 (kb.)
Carol Boynton visszatér a táborba 5.10
Lady Westholme, Miss Pierce és Mr. Jefferson Cope visszatér a táborba 5.40
Raymond Boynton visszatér a táborba 5.50
Sarah King visszatér a táborba 6.00
A holttest felfedezése 6.30

10. fejezet

- Kezd érdekes lenni a dolog - mondta Hercul Poirot.

Összehajtotta a papírt, az ajtóhoz ment, magához rendelte Mahmudot.

A testes idegenvezető bőbeszédű volt. A sz vak csak úgy dőltek belőle.

- Mindig, mindig én hibás! Történik akármi mindig mondják, én hibám. Mindig én hiba Mikor Lady Ellen Hunt megránt bokáját lefel Áldozat Helyétől - volt én hibám, pedig ő ak menni magas sarkú cipőben, és ő legalább ha vanéves - vagy talán hetven. Eletem csup

szenvedés! Jaj, zsidók romlottsága hozza ránk szenvedéseket...

Poirot-nak végre sikerült a szóáradatot megakasztania egy saját kérdéssel.

- Fél hat órakor, azt mondja? - kérdezett visszza Mahmud. - Nem, én nem gondolom, hogy bárki szolga volt kint. Mert látja, ebéd volt késő - kettő órakor. Akkor el kell rakodni utána. Ebéd után mindenki délutáni alszik. Amerikaiak, igen, ők nem isznak teát. Mi mind lefeküdt fél négy órára. Öt órakor én, aki vagyok élő szolgálat - mindig, mindig én! - gondoskodom hölgyek, urak kényelme, akiket szolgálok, felkelek, mert tudom, minden angol hölgy ilyenkor teát akar. De sehol senki. Mind sétálni ment. Nekem nagyon jó - jobb, mint máskor. Tovább lehet aludni. Háromnegyed hat órakor lenni kezd baj: nagy angol hölgy - nagyon nagy - visszajön és teát akar, pedig fiúk már terít vacsorát. Hölgy csap nagy patáliát - mond: víznek forrni kell - én kell személyesen ellenőriz! Jaj, drága uraim! Micsoda élet... micsoda élet! Én mindent megtesz... és mindig én hibás... én...

Poirot félbeszakította a siránkozást:

- Van itt még egy dolog. Az elhunyt hölgyet felmérgesítette az egyik szolga. Nem tudja, melyikük volt az, és hogy miről volt szó?

Mahmud égnek emelte kezeit:

- Én kéne tudni? Persze nem tudom. Öreg hölgy nem panaszkodott nekem.

- Ki tudná deríteni?

- Nem, drága uraim, ez volna lehetetlen. Egy fiú sem vallja be egy percig sem. Azt

mondja, öreg hölgy mérges? Akkor fiúk nem fog elmondani. Abdul mondja, Mohamed volt, Mohamed mondja, Aziz, Aziz mondja, Aissa és így tovább. Ez mind nagyon buta beduin - nem ért semmit.

Levegőt vett, és folytatta:

- De én, én szerencsére missziónál tanult, én szaval önnek Keats, Shelley: „IADADOVEAN-DASWEEDOVEDIED..."

Poirot arca eltorzult. Bár nem volt az anyanyelve, mégis elég jól tudott angolul ahhoz hogy szenvedjen Mahmud deklamálásától.

- Remek! - mondta sietősen. - Remek! Ma gát fogom minden ismerősömnek ajánlani!

Sikerült elszöknie a dragomán ékesszólása tói. utána a papírjával együtt Carbury ezre deshez ment, akit az irodájában talált.

Carbury még jobban félrecsapta csá nyakkendőjét, és megkérdezte:

- Talált valamit?

Poirot leült.

- Elmondjam önnek az elméletemet?

- Ha gondolja - mondta Carbury ezredes, é sóhajtott. Fennállása során már jó sokféle e méletet volt alkalma végighallgatni.

- Az elméletem az, hogy a világ legkönynyebb tudománya a kriminológia! Csak hagyni kell beszélni a bűnözőt - előbb-utóbb úgy mindent el fog mondani.

- Emlékszem, már korábban is mondott valami ehhez hasonlót. Ki volt az, aki minden elmondott?

- Mindenki.

Poirot röviden összefoglalta az aznap délelőtt lefolytatott beszélgetéseket.

- Hm - mondta Carbury. - Talán tényleg kiderült egy-két dolog. Csak az a baj, hogy mintha minden ellenkező irányba mutatna. Azt akarom tudni, hogy emelhetünk-e vádat vagy nem?

- Nem.

Carbury megint csak sóhajtott.

- Ettől tartottam.

- De még az est leszállta előtt - mondta Poirot - meg fogja hallani, mi az igazság.

- Ennél többet nem is ígért - mondta Carbury ezredes. - Még ebben sem bíztam valami nagyon! Biztos benne, hogy menni fog?

- Egészen biztos vagyok benne.

- Jó lehet ilyet érezni - jegyezte meg a másik.

Ha egy kis hunyorítással kísérte is a mondandóját, azt Poirot szemlátomást nem vette észre.

Megmutatta a listáját.

- Csinos! - mondta Carbury ezredes. A papír fölé hajolt.

Egy-két perc múlva megszólalt:

- Tudja, mire gondolok?

- Szívesen hallanám.

- Az ifjú Raymond Boynton kiesett.

- A, úgy gondolja?

- Igen. Világos, mint a nap, hogy ő mit gondolt. Sejthettük volna, hogy kiesik. Merthogy ő a legvalószínűbb gyanúsított, mint a detektívregényekben. Hisz ön gyakorlatilag a saját fülével hallotta, amikor arról beszélt, hogy elteszi láb alól az öreg hölgyet - tudnunk kellett volna, hogy ez azt jelenti: ő ártatlan!

- Ön szokott detektívregényeket olvasni?

- Rengeteget! - mondta Carbury ezredes. Majd hozzátette, félénken, mint egy sóvár iskolás:

- Nem tudna esetleg egy olyat csinálni, mint amilyet ezekben a könyvekben a detektívek szoktak? Hogy írnak egy listát a fontos tényekről, olyanokról, amik látszólag nem jelentenek semmit, de igazából rettentő lényegesek... erre gondolok.

- A! - mondta Poirot nyájasan. - Az ilyenfajta detektívregényeket szereti? Dehogynem tudnék, nagy örömmel készítek egy ilyet önnek!

Maga elé húzott egy lapot, és gyorsan, szépen leírta:

FONTOS TÉNYEK

1. Mrs. Boynton digitalin tartalmú gyógyszert szedett.
2. Dr. Gerardnak eltűnt egy fecskendője.
3. Mrs. Boynton kifejezetten örömmel akadályozta meg, hogy a családtagjai jól érezzék magukat másokkal.
4. A kérdéses délutánon Mrs. Boynton arra biztatta a családját, hogy menjenek, és hagyják őt egyedül.
5. Mrs. Boynton lelki szadista.
6. A nagy sátor (nagyjából) kétszáz méterre van attól a helytől, ahol Mrs. Boynton ült.
7. Mr. Lennox Boynton először azt állította, hogy nem tudja, mikor ért vissza a táborba, de később beismerte, hogy az anyja óráján akkor állította be a pontos időt.

8. Dr. Gerard és Miss Ginevra Boynton sátrai szomszédosak voltak egymással.
9. Fél hétkor, amikor elkészült a vacsora, egy szolgát küldtek Mrs. Boyntonhoz, hogy szóljon neki.

Az ezredes nagy elégedettséggel, figyelmesen tanulmányozta végig az iromány t.

- Óriási! - mondta. - Pont erre gondoltam! A tények így együtt jó bonyolultak, ugyanakkor látszólag lényegtelenek - egészen regénybe illő összeállítás! Nekem azért mégis úgy tűnik, hogy egy-két szembetűnő hiányossága is van. De gondolom, ezzel akarja csőbe húzni a tettest.

Poirot szeme felcsillant, de nem szólt semmit.

- Például itt a kettes pont - próbálkozott Carbury ezredes. - Dr. Gerardnak eltűnt egy fecskendője - no igen, csakhogy eltűnt tőle az az erős digitalisoldat is, vagy mi.

- Az utóbbi tény - mondta Poirot - nem annyira lényeges, mint amennyire a doktor fecskendőjének eltűnése.

- Kolosszális! - mondta mosolytól sugárzó arccal Carbury ezredes. - Az egészből semmit nem értek! Én azt mondtam volna, hogy a digitalis fontosabb a fecskendőnél! És mi a helyzet ezzel a szolga-motívummal, ami folyton felbukkan: hogy egy szolgát küldenek hozzá szólni, hogy kész a vacsora - meg az a történet korábbról, hogy a botját rázta egy szolga után? Ugye, nem akarja azt mondani nekem, hogy egy szerencsétlen sivatagi patkány tette el láb alól? Mert - tette hozzá szigorúan Carbury ezredes - az csalás volna!

Poirot mosolygott, de nem felelt.

Amikor eljött az irodából, azt mormolta az orra alá:

- Hihetetlen! Ezek az angolok sose nőnek fel!

11. fejezet

Sarah King egy dombtetőn ült, és oda se figyelve tépkedte a vadvirágokat. Dr. Gerard egy terméskő falon ült a közelében.

Sarah hirtelen szólalt meg, támadóan:

- Minek indította el ezt az egészet? Ha maga nem szól...

Dr. Gerard nyugodtan kérdezte:

- Az a véleménye, hogy hallgatnom kellett volna?

- Igen.

- Tudván, amit tudok?

- De nem tudta! - mondta Sarah.

A francia felsóhajtott.

- De tudtam. Bár elismerem, hogy az ember soha nem lehet teljesen biztos a dolgában.

- De igen - mondta kérlelhetetlenül Sarah.

A francia vállat vont.

- Maga talán igen.

Sarah azt mondta:

- Magának láza volt, magas láza, nem volt elég tiszta a feje. A fecskendő valószínűleg végig ott volt. És lehet, hogy a digitoxint is elnézte, vagy esetleg az egyik szolga babrált a táskájával.

Dr. Gerard cinikusan jegyezte meg:

- Ne aggódjon! Szinte biztos, hogy nem lesz döntő bizonyíték. Meglátja, hogy a barátai, Boyntonék meg fogják úszni!

Sarah vadul felelte:

- Azt sem szeretném.

Dr. Gerard a fejét csóválta:

- Nem logikus, amit mond!

- Hát nem maga volt az Jeruzsálemben, aki olyan sokat papolt arról, hogy nem kell beavatkozni? - pirított rá Sarah. - És most nézze az eredményt!

- Én nem avatkoztam be. Csak elmondtam, amit tudok!

- Én pedig azt állítom, hogy arról beszélt, amit nem tud! Jaj, már megint ide lyukadtunk ki! Az érvelésem körben forog.

Gerard lágyan mondta:

- Sajnálom, Miss King!

Sarah halkan mondta:

- Látja, nem tudtak elmenekülni, egyikük sem! Az öregasszony még most is itt van! Még a sírjából is képes kinyúlni, és pórázon tartani őket. Volt benne életében valami... elborzasztó... de ez most is hat tovább, bár meghalt! Én úgy érzem... azt érzem, hogy ő ezt az egészet élvezi!

Összekulcsolta a kezét. Aztán egészen máshogy szólalt meg, könnyed, csevegő hangon.

- Ott jön fölfelé a kis ember.

Dr. Gerard hátranézett a válla fölött.

- A, alighanem minket keres.

- Olyan ostoba, mint amilyennek látszik? - kérdezte Sarah.

Dr. Gerard komolyan válaszolt:

- Egyáltalán nem ostoba.

- Ettől féltem - mondta Sarah King.

Gyászos tekintettel figyelte Hercule Poirot fölfelé kapaszkodását.

Végre fölért hozzájuk, hangos „Hüh!" szusszanással megtörölte a homlokát. Aztán szomorúan nézett különlegesen szép lakkcipőjére.

- Ó, jaj! - mondta. - Ez a köves vidék! Szegény cipőm!

- Elkérheti Lady Westholme cipőtisztító készletét - mondta Sarah barátságtalanul. - És a portörlőjét is. Mindenhová magával viszi a szobalány-felszerelését.

- Az sajnos nem tünteti el a karcolásokat, mademoiselle - csóválta szomorúan a fejét Poirot.

- Az lehet. De minek húz ilyen cipőt ezen a vidéken?

Poirot kissé félrehajtotta a fejét:

- Szeretek *soigné* kinézni.

- Én az ön helyében ezt a sivatagban nem erőltetném - mondta Sarah.

- A nők sem néznek ki a legjobban a sivatagban - mondta dr. Gerard álmatagon. - Bár Miss King igen, ő mindig csinos és elegáns. De az a Lady Westholme a bő, vastag blézereiben meg szoknyáiban - no és abban a rettenetesen előnytelen lovaglónadrágban a csizmával - *quelle horreur de fémmel* Szegény Miss Pierce is: az összes ruhája olyan petyhüdt, mint a fonnyadt káposztalevél - és hozzá folyton csörögnek rajta azok a láncok meg gyöngyök! Még a fiatal Mrs. Boynton is, aki pedig csinos fiatal nő - őrá sem mondanám, hogy sikkes! unalmasak a ruhái.

Sarah türelmetlenül közbeszólt:

- De gondolom, monsieur Poirot nem azért mászott föl ide, hogy ruhákról beszélgessen.

- Ez igaz - mondta Poirot. - Azért jöttem, hogy konzultáljak dr. Gerarddal, az ő véleménye nagyon értékes lehet a számomra, és az öné is, mademoiselle, hiszen ön fiatal, és frissen tanulta a pszichológiát. Tudják, szeretnék megtudni mindent, amit csak el tudnak nekem mondani Mrs. Boyntonról.

- Még nem tud róla mindent? - kérdezte Sarah.

- Nem. Van egy olyan érzésem - több is, mint érzés: bizonyosság -, hogy Mrs. Boynton lelki beállítódása nagyon fontos ebben az esetben. Dr. Gerardnak nyilván nem ismeretlen az ilyen típusú személyiség.

- Az én szempontomból nézve ő kifejezetten érdekes tanulmány volt - mondta a doktor.

- Beszéljen róla!

Dr. Gerard nem kérette magát. Beszélt arról, hogy a család felkeltette az érdeklődését, elmesélte a Jefferson Cope-pal folytatott beszélgetését, és azt, hogy Cope mennyire rosszul ítélte meg a helyzetet.

- Ő tehát egy szentimentális ember - mondta tűnődve Poirot.

- Lényegében az. Ideálok irányítják - melyek nagyon mélyen gyökerező lustaságból fakadnak. Ha az emberi természetet csak jónak látjuk, a világot pedig csak kellemes helynek - az kétségtelenül a legkönnyebb életfelfogás! Azonban emiatt Jefferson Cope-nak a leghalványabb sejtelme sincs arról, hogy az emberek valójában milyenek.

- Ez veszélyes is lehet - jegyezte meg Poirot.

Dr. Gerard folytatta:

- Nem tágított attól, hogy amit én a „Boynton-eset"-nek neveznék, azt ő pusztán az öreg hölgy túlzott önfeláldozásának tartsa. A felszín alatt meghúzódó gyűlöletről, lázongásról, rabszolgasorsról és szenvedésről csak a legfelszínesebb képe volt.

- Ostoba dolog - kommentálta Poirot.

- De azért még egy szemellenzőkhöz ragaszkodó szentimentális optimista sem vak teljesen. Azt hiszem, hogy a Petrába vezető úton már felnyílt Mr. Jefferson Cope szeme.

És elmesélte, hogy Mrs. Boynton halálának napján délelőtt mit mesélt neki az amerikai.

- Érdekes ez a történet a terhes szolgálóról - mondta Poirot tűnődve. - Rávilágít az öreg hölgy módszereire.

Dr. Gerard megjegyezte:

- Az amúgy is rendkívül különös délelőtt volt! Ön nem járt még Petrában, monsieur Poirot, de ha elmegy, feltétlenül fel kell másznia az Áldozat Helyére. Annak a helynek - hogy is I mondjam - kisugárzása van!

Részletekbe menően leírta a helyszínt, majd hozzátette:

- King kisasszony úgy ült ott, akár egy ifjú bírónő, és az egyes ember feláldozásáról beszélt, ami sokak javát szolgálja. Emlékszik, Miss King?

Sarah megborzongott:

- Ne! Ne is beszéljünk arról a napról!

- Ne bizony! - mondta Poirot. - Beszéljünk régebbi dolgokról! Dr. Gerard, nagyon érdekelne, hogy hogyan ítéli meg Mrs. Boynton men-

talitását. En egy dolgot nem nagyon értek: hogy miután már teljes függésbe kényszerítette a családját, miért szervezte meg ezt a külföldi utazást, ahol fennállt a külső kapcsolatok veszélye, és annak veszélye is, hogy a teljhatalma meggyengülhet?

Dr. Gerard izgatottan előrehajolt:

- Hát, *mon vieux,* éppen ez az! Az öreg hölgyek a világon mindenütt egyformák. Elunják magukat! Ha a pasziánsz a kedvtelésük, akkor beleunnak abba a fajta pasziánszba, amit már oly jól ismernek. Meg akarnak ismerni egy másik fajtát. És nincs ez másként egy olyan öreg hölggyel sem, akinek a szórakozása az - bár elég hihetetlenül hangzik -, hogy emberi lényeken basáskodjon, és őket kínozza! Mrs. Boynton - aki, mondhatni, *une dompteuse* volt - már megszelídítette a tigriseit. Akadt talán némi izgalom, amikor azok a kamaszodás stádiumán átestek. Lennox házassága Nadinenal nagy kaland volt. De aztán hirtelen: semmi. Lennox annyira belesüllyedt a melankóliába, hogy gyakorlatilag lehetetlen volt felbosszantani vagy bántani. Raymond és Carol a lázadásnak semmi jelét nem mutatták. Ginevra - ó, *la pauure* Ginevra! - az anyja szempontjából a legunalmasabb lehetett mind közül. Mert Ginevra talált egy egérutat! A valóság elől a fantázia világába menekült. Minél jobban piszkálta az anyja, neki annál több titkos élvezete fakadt abból, hogy ő egy üldözött hősnő! Mrs. Boynton szempontjából mindez dögletesen unalmas volt. Mint Nagy Sándor, ő is új, meghódítandó földrészeket keresett. Ezért találta ki a külföldi

utazást. Itt megvolt annak a veszélye, hogy a megszelídített fenevadak fellázadnak, tehát adódik majd alkalom, hogy friss fájdalmakat okozzon! Ugye, milyen abszurd? Pedig így volt. Új izgalmakra vágyott.

Poirot nagy lélegzetet vett.

- Hát ez tökéletes! Igen, pontosan értem, mire gondol. Így volt. Minden pontosan beleillik a képbe. *La maman* Boynton a veszélyes életet választotta - és megfizetett érte!

Sarah előrehajolt, sápadt és intelligens arca nagyon komoly volt.

- Úgy érti - kérdezte -, hogy az áldozatainál túlfeszítette a húrt, és azok ellene fordultak., vagy az egyikük?

Poirot bólintott.

Sarah megkérdezte, kissé elfúló hangon:

- Melyikük?

Poirot Sarah-ra nézett, látta a vadvirágcso korra görcsösen rákulcsolódó kezét, fehér arc merev kifejezését.

Nem válaszolt neki, valójában megmeneküli a válaszadástól, mert ebben a pillanatban dr. Gerard megérintette a vállát, és így szólt:

- Nézze!

Egy lány sétált a domboldalon. Furcsán, ritmikus kecsességgel mozgott, amitől szinte álomszerűnek látszott. Aranyló vörös haja ragyogott a napfényben, és szája gyönyörű szögletében különös, titokzatos mosoly ült.

Poirot a látványtól visszafojtotta a lélegzetét.

- Milyen gyönyörű! - mondta. - Milyen különleges, és milyen megkapóan gyönyörű!... Így kellene játszani Ophéliát - akár egy ifjú isten

nőt, aki elkószált egy másik világból, és boldog, mert kiszabadult az emberi örömök és bánatok kötelékéből.

- Igen, igen, igaza van! - mondta dr. Gerard. - Ugye, hogy olyan ez az arc, mint amilyenekről álmodni szokás? Én álmodtam róla. Lázálomban kinyitottam a szememet, és ezt az arcot láttam - rajta az édes, földöntúli mosoly... Szép álom volt. Sajnáltam, amikor fölébredtem...

Majd szokásos, hétköznapi modorába visszazökkenve mondta:

- Az ott Ginevra Boynton.

12. fejezet

A lány egy perc múlva fel is ért hozzájuk.
A bemutatást dr. Gerard végezte el:
- Miss Boynton, ez itt monsieur Hercule Poirot.
- Ó!
A lány bizonytalanul nézett Poirot-ra. Az ujjait összefonta, feszélyezetten tördelte a kezét. Az elvarázsolt nimfa visszatért a varázslatok birodalmából. Most csak egyszerű, félszeg fiatal lány volt, aki kicsit ideges, és kellemetlenül érzi magát.

Poirot így szólt hozzá:

- Váratlan szerencse, hogy itt találom, mademoiselle. Már a szállodában is kerestem.

- Igazán?

A lány mosolya üres volt. Ujjai a ruhája övét kezdték tépkedni.

Poirot kedvesen megkérdezte:

- Sétálna velem egy kicsit?

A lány már indult is, engedelmesen, Poirot kívánsága szerint.

Hamarosan váratlanul megszólalt, és furcsán hadarva megkérdezte:

- Ugye... ugye, ön detektív?

- Igen, mademoiselle.

- Nagyon híres detektív?

- A világ legjobb detektívje - mondta Poirot, mint aki egy egyszerű tényt közöl, se nem többet, se nem kevesebbet.

Ginevra Boynton halkan lehelte:

- Azért jött, hogy engem megvédjen?

Poirot elgondolkodva simogatta a bajuszát:

- Akkor hát ön veszélyben van, mademoiselle?

- Igen, igen! - nézett körül gyorsan, gyanakodó pillantással a lány. - Dr. Gerardnak Jeruzsálemben szóltam erről. Ő nagyon bölcsen viselkedett. Semmi jelét nem adta, hogy tudja. De követett engem - arra a borzasztó helyre a vörös szikláknál.

Megborzongott:

- Ott meg akartak engem ölni. Állandóan résen kell lennem.

Poirot kedvesen, elnézően bólogatott.

Ginevra Boynton így szólt:

- Ő kedves - és jó is. Szerelmes belém!

- Igen?

- Ó, igen! Álmában a nevemet mondja....

A lány arca ismét ellágyult, megint az a remegő, földöntúli szépség ömlött el rajta.

- Láttam, ahogy ott feküdt, forgolódott é dobálta magát, és közben a nevemet mondt Észrevétlenül eljöttem...

Szünetet tartott.

- Gondolom, netán ő hívta ide önt? Tudja, rengeteg az ellenségem. Nyüzsögnek körülöttem. Néha álcázzák magukat.

- Igen, igen - mondta Poirot megértően. - De itt biztonságban van, hiszen az egész családja itt van önnel.

A lány büszkén kihúzta magát:

- Ez nem az én családom! Semmi közöm hozzájuk! Hogy valójában ki vagyok, azt nem mondhatom el önnek, mert nagy titok. Meglepődne, ha megtudná!

Poirot kedvesen kérdezte:

- Nagy megrázkódtatás volt önnek az édesanyja halála, mademoiselle?

Ginevra toppantott a lábával:

- Mondom önnek: ez nem volt az anyám! Az ellenségeim lefizették, hogy tegyen úgy, mintha az volna, és vigyázzon, hogy nehogy elszökjem!

- Ön hol tartózkodott a halála délutánján?

Ginevra kész volt a válasszal:

- A sátorban.... Meleg volt odabent, de nem mertem kijönni... Elkaphattak volna....

Megremegett:

- Az egyikük be is nézett a sátramba. Álruhában volt, de én felismertem. Úgy tettem, mintha aludnék. Őt a Sejk küldte. A Sejk persze el akart engem rabolni.

Néhány percig Poirot némán sétált tovább, aztán megszólalt:

- Ugye, milyen jók ezek a történetek, amiket kitalál magának?

A lány megtorpant. Poirot-ra bámult.

- Ezek igazak! Ez mind igaz!

És megint mérgesen toppantott.

- Igen - mondta Poirot -, valóban zseniálisak.

Qinevra kiabálni kezdett:

- Igaz... igaz... mind igaz...

Végül mérgesen hátat fordított Poirot-nak, és leszaladt a dombról.

Poirot nézett utána. Hamarosan megszólalt mögötte egy hang:

- Mit mondott neki?

Poirot odafordult a sietségtől kissé lihegő dr. Gerardhoz. Sarah is közeledett már, de ő nem rohant annyira.

Poirot megfelelt dr. Gerard kérdésére:

- Azt mondtam neki, hogy remek történeteket agyalt ki magának.

A doktor elgondolkodva bólintott.

- És mérges lett! Ez jó jel. Tudja, ez arra utal, hogy még nem lépte át teljesen a küszöböt. Még tudja, hogy nem az az igazság! Meg fogom gyógyítani.

- A, kezelni fogja?

- Igen. Már megbeszéltem a dolgot az ifjú Mrs. Boyntonnal és a férjével. Ginevra Párizsba fog jönni az egyik klinikámra. Azután pedig színiakadémiára fog járni.

- Színiakadémiára?

- Igen. Ezen a téren megvan annak az esélye, hogy nagy sikereket érjen el. És éppen erre van szüksége - muszáj, hogy sikere legyen! Sok tekintetben nagyon hasonlít a természete az anyjáéhoz.

- Jaj, ne! - kiáltott fel elszörnyedve Sarah.

- Talán hihetetlennek tűnik, de bizonyos alapvető jellemvonások azonosak. Benne is ugyanolyan erős a vágy, hogy fontosnak érezze magát, és parancsoló szükségét érzi, hogy a személyiségével mély benyomást tegyen másokra. Ennek a szegény gyermeknek eddig minden lépését gáncsolták, elnyomták, és nem volt lehetősége, hogy kibontakoztassa a benne élő heves ambíciót, az életszeretetet - az ő színes, romantikus egyéniségét.

Dr. Gerard egy kis nevetést hallatott:

- *Nous allons changer tout ca!*

Aztán egy kis biccentéssel mondta:

- Megbocsátanak... - és már sietett is le a dombról, a lány után.

Sarah megjegyezte:

- Dr. Gerard rendkívül buzgón veti bele magát ebbe a kezelésbe.

- Ezt én is látom - mondta Poirot.

Sarah a szemöldökét ráncolva tette hozzá:

- De azt nehezen tudom elviselni, hogy ahhoz a szörnyű öregasszonyhoz hasonlítja, bár - igaz! - egyszer én is megsajnáltam Mrs. Boyntont.

- És az mikor volt, mademoiselle?

- Még akkor Jeruzsálemben, amiről már beszéltem önnek. Egyszer csak az az érzés fogott el, hogy teljesen rosszul ítéltem meg a dolgot. Ugye, ismeri ezt az érzést, amikor csak egy pillanatig minden teljesen más színben látszik? Én akkor jól felbosszantottam magamat, odamentem hozzá, és bolondot csináltam magamból.

- Ó, dehogy, azt biztosan nem!

Sarah most is erősen pirult, mint mindig, ha erre a beszélgetésre gondolt.

- Akkor olyan lelkesedés fűtött, mint akinek küldetése van! De aztán később, amikor Lady W. a halszemével rám bámulva közölte, hogy látta, mikor Mrs. Boyntonnal beszélgettem, felötlött bennem, hogy talán hallotta is - és égtem, mint a rongy.

Poirot megkérdezte:

- Mik is voltak pontosan Mrs. Boynton szavai önhöz? Emlékszik rájuk?

- Azt hiszem. Elég mély benyomást tettek rám. „Én soha nem felejtek" , ezt mondta. „Ezt jegyezze meg! Soha semmit nem felejtettem el: egyetlen eseményt, egyetlen nevet vagy arcot sem."

Sarah megborzongott.

- Annyira ellenségesen mondta - még csak nem is nézett rám. Úgy érzem, mintha most is hallanám...

Poirot nyájasan kérdezte:

- Ilyen mély hatással volt önre?

- Igen. Nem könnyen ijedek meg, de néha rossz álomként visszatér, ahogy ezeket a szavakat mondja gonoszul, kihívóan és diadalittasan. Fúj!

Gyorsan megrázkódott. Majd hirtelen Poirothoz fordult:

- Monsieur Poirot, lehet, hogy nem kéne erről kérdeznem, de jutott valami eredményre az ügyben? Kiderített már valamit?

- Igen.

Poirot látta, hogy Sarah ajka megremeg, miközben megkérdezte:

-Mit?

- Kiderítettem, kihez beszélt Raymond Boynton aznap este Jeruzsálemben. A testvéréhez, Carolhoz.

- Hát persze, Carolhoz!

Sarah folytatta:

-Megmondta-e Raymondnak... megkérdezte tőle...?

Ez nem ment. Nem tudta befejezni. Poirot komolyan, rokonszenvvel nézett rá, majd csöndesen azt kérdezte:

- Ilyen... sokat jelent ez önnek, mademoiselle?

- Minden ezen múlik! - mondta Sarah, majd kihúzta magát. - De tudnom kell.

Poirot csendesen mondta:

- Ő annyit mondott, hogy az egy hisztérikus kitörés volt - nem több! Hogy Carol és ő túl feszültek voltak. Azt mondta, hogy napvilágnál az ötlet már mindkettőjüknek abszurdnak tűnt.

- Értem...

Poirot kedvesen megkérdezte:

- Miss Sarah, nem akarja elmondani nekem, hogy mi az, amitől fél?

Sarah sápadt, kétségbeesett arccal nézett Poirot-ra.

- Aznap délután... együtt voltunk. És azzal ment el... hogy most kell megtennie valamit... amíg van hozzá bátorsága. Arra gondoltam, hogy... csak el akarja mondani az anyjának. De lehet, hogy... arra gondolt...?

Sarah hangja elhalt. Meredten állt, a könnyeivel küszködött.

13. fejezet

Nadine Boynton kilépett a szállodából. Míg tétován állt, egy várakozó figura lépett hozzá.

Mr. Jefferson Cope volt az, aki azonnal szíve hölgye mellett termett.

- Szerintem menjünk erre, itt a legkellemesebb.

Nadine bólintott.

Együtt sétáltak, és Mr. Cope beszélt. Szavai szabadon, bár kissé egyhangúan áradtak. Nem tudni, vajon észrevette-e, hogy Nadine oda sem figyel. Amint a köves, virágok borította domboldalra értek, Nadine félbeszakította:

- Bocsáss meg, Jefferson! Beszélnem kell veled.

Nadine arca sápadt volt.

- Hát persze, kedves! Bármiről, amit csak akarsz, csak ne szorongj semmitől!

Nadine azt mondta:

- Okosabb vagy, mint gondoltam. Ugye, már tudod is, hogy mit fogok mondani?

- Kétségtelen tény - mondta Mr. Cope -, hogy a körülmények mindig változtatnak a helyzeten. Erősen az az érzésem, hogy a jelenlegi körülmények alapján a döntéseket alighanem újra át kell gondolni.

Sóhajtott:

- Nadine, neked tovább kell menned. Tégy úgy, ahogy az érzéseid diktálják!

Nadine hangját igazi érzés fűtötte:

- Jefferson, te olyan jó vagy! Olyan türelmes! Úgy érzem, hogy én viszont csúnyán viselkedtem veled. Néha egyenesen utálatos voltam!

- Figyelj ide, Nadine, tegyük ezt helyre! En mindig is tisztában voltam a korlátaimmal, amikor rád gondoltam. Amióta ismerlek, mindig is nagyon vonzódtam hozzád, és mélyen tiszteltelek. Csak azt akarom, hogy boldog légy. Soha mást nem is akartam. Amikor boldogtalannak kellett látnom téged, majdnem megbolondultam. És most már elmondhatom: Lennoxot hibáztattam. Azt gondoltam: meg sem érdemli, hogy mellette maradj, ha a boldogságodért nem képes többre, mint amire szemlátomást képes volt.

Mr. Cope nagy levegőt vett, úgy folytatta:

- De beismerem, azóta, hogy Petrába utaztam veletek, kezdtem azt érezni, hogy talán Lennox nem is annyira hibás, mint azt én gondoltam. Nem veled szemben volt túl önző, hanem az anyjával szemben volt túl önzetlen. A holtakról vagy jót, vagy semmit, de szerintem az anyósod mégis talán különösen nehéz természetű asszony volt.

- Igen, ez elmondható - mormolta Nadine.

- Mindegy, te odajöttél hozzám, és elmondtad, hogy döntöttél: elhagyod Lennoxot. Örültem a döntésednek. Mert nem volt rendjén, ahogyan addig éltél. Egészen őszinte voltál hozzám. Nem titkoltad, hogy csak rokonszenvet érzel irántam. Mindegy, nekem az is jó volt. Csak azt kértem, hogy hadd vigyázzak rád, és hadd bánjak veled úgy, ahogy neked az kijár. Az a délután, mondhatom, életem egyik legboldogabb délutánja volt.

Nadine felkiáltott:

- Ne haragudj... ne haragudj!

- Dehogyis, kedves, hiszen végig éreztem, hogy ez nem lehet igaz. Éreztem, hogy benne van a pakliban, hogy másnap reggelre meggondolod magad. Hát, most már másként is állnak a dolgok. Te és Lennox önálló életet élhettek.

Nadine halkan mondta:

- Igen. Nem hagyhatom el Lennoxot. Kérlek, bocsáss meg!

- Mincs miért bocsánatot kérni - jelentette ki Mr. Cope. - Te meg én megint jó barátok leszünk, mint azelőtt. Azt a délutánt pedig egyszerűen elfelejtjük.

Nadine gyengéden megsimogatta a karját.

- Drága Jefferson, köszönöm! Most megkeresem Lennoxot.

Megfordult, és elment. Mr. Cope egyedül ment tovább.

Nadine Lennoxot a görög-római színház legfelső sorában ülve találta meg. Lennox annyira elmerült a gondolataiban, hogy nem is vette észre Nadine-t, csak mikor az kifulladva lerogyott mellette.

- Lennox!

- Nadine? - fordult oda Lennox.

Nadine megszólalt:

- Mostanáig nem is tudtunk beszélni. De ugye tudod, hogy nem hagylak el?

Lennox komolyan visszakérdezett:

- Igazán el akartál hagyni, Nadine?

Nadine bólintott.

- Igen. Tudod, semmi más lehetőség ner maradt. Azt reméltem... azt reméltem, hogy

utánam jössz. Szegény Jefferson, mennyire kihasználtam!

Lennox hirtelen kurtán felnevetett:

- A, dehogy! Aki ennyire önzetlen, mint Cope, annak meg kell adni a lehetőséget, hogy a nemeslelkűségét kiélhesse! És tudod, Nadine, igazad volt. Amikor megmondtad, hogy elmész vele, életem legnagyobb megrázkódtatása volt! Alighanem kezdtem már nagyon furcsán viselkedni, vagy mi. Mi a nyavalyáért nem dacoltam anyámmal, ugyan miért nem mentem el veled, amikor arra kértél?

Nadine gyengéden mondta:

- Nem tudtál, drágám, nem tudtál.

Lennox eltűnődött:

- Anya rettentő furcsa ember volt... Mintha mindannyiunkat félig-meddig hipnózisban tartott volna.

- Igen.

Lennox még egy-két percig tűnődött, aztán azt mondta:

- Amikor szóltál nekem, hogy elhagysz aznap délután - engem mintha fejbe vertek volna! Félig kábultan mentem vissza, és akkor hirtelen átláttam, hogy micsoda egy hülye barom voltam! Rájöttem, hogy csak egy dolgot tehetek, ha nem akarlak elveszíteni.

Lennox érezte, hogy Nadine megmerevedik. Lennox hangja keményen csengett:

- Odamentem, és...

-Ne...!

Lennox gyors pillantást vetett rá.

- Odamentem, és... összevesztem vele.

A hangszíne teljesen megváltozott: óvatos lett, és nagyrészt közömbös.

- Megmondtam neki, hogy választanom kell kettőtök között, és hogy én téged választalak.

Szünetet tartott.

Aztán megismételte, különös önelégültséggel:

- Igen, ezt mondtam neki.

14. fejezet

Poirot két emberrel is találkozott hazafelé menet. Az első Mr. Jefferson Cope volt.

- Monsieur Hercule Poirot? Az én nevem Jefferson Cope.

A két férfi szertartásosan kezet fogott.

Azután Mr. Cope a lépteit Poirot-hoz igazítva magyarázni kezdett:

- Most hallom, hogy ön egyfajta rutinnyomozást végez régi barátom, Mrs. Boynton halálának ügyében. Bizony, ez szörnyű megrázkódtatás! Persze, jelzem, az idős hölgynek egyáltalán nem lett volna szabad ilyen kimerítő utazásra vállalkoznia. De ő konok volt, monsieur Poirot. A családja nem tudta befolyásolni. Már-már házi zsarnok volt, aki túlságosan régóta azt csinálta, amit akart, azt hiszem. Az ő szava volt a döntő, ez az igazság. Igen, uram, ez az igazság.

Egy pillanatig elhallgatott.

- Csak azt szeretném elmondani önnek monsieur Poirot, hogy én a Boynton család rég barátja vagyok. Őket most érthető módon feldúlták az események, egy kicsit idegesek és

rendkívül feszültek is, tudja, úgyhogy, ha bármi konkrét tennivaló van - a szükséges formaságok, a temetés intézése, a test Jeruzsálembe szállítása -, nos, én szívesen leveszem a vállukról, amit csak tudok. Hívjanak engem, ha bármi teendő adódik!

- A család biztosan hálás lesz önnek - mondta Poirot. Majd hozzátette:

- Ön, ugye, a fiatal Mrs. Boynton jó barátja?

Mr. Jefferson Cope egy kicsit elpirult.

- Erről ne is beszéljünk többet, monsieur Poirot! Hallom, hogy ma délelőtt volt egy beszélgetése Mrs. Lennox Boyntonnal, és lehet, hogy ő utalt rá, mi is volt közöttünk - de ennek már vége. Mrs. Boynton kiváló asszony, és úgy érzi, hogy legfőbb kötelessége a férje mellett állni a gyászában.

Szünet volt. Poirot tapintatosan csak egy fejbólintással fogadta az információt. Aztán megszólalt:

- Carbury ezredes azt kívánja, hogy a Mrs. Boynton halálának délutánjáról tiszta képet nyerjünk. Be tudna számolni arról a délutánról?

- Hát persze. Ebéd után egy kötetlen körsétára indultunk. Örömmel mondhatom, hogy sikerült elszöknünk, a nélkül a nyomasztó idegenvezető nélkül. Annak az embernek a zsidók a mániája. Szerintem ez a téma az agyára ment. Mindegy, ahogy mondtam, elindultunk. Akkor volt az, hogy Madine-nal beszéltem, utána egyedül akart maradni a férjével, hogy elmondja neki a dolgot. Én egyedül mentem tovább, visszaindultam a táborba. Nagyjából félúton találkoztam a két angol hölggyel, akik

ott voltak a délelőtti kiránduláson - ha jól tudom, egyikük egy angol főrend, ugye?

Poirot mondta, hogy ez így van.

- A, ő nagyon kitűnő asszony, kiváló koponya, és nagyon jól informált. A másik elég szerencsétlen teremtés - ráadásul holtfáradtnak látszott. Az a délelőtti túra egy idősebb hölgynek rendkívül megerőltető lehetett, különösen, hogy ő még tériszonytól is szenved. Nos, ahogy mondtam, találkoztam ezekkel a hölgyekkel, és néhány információval szolgáltam nekik a nabateusok témájában. Együtt kószáltunk egy ideig, és úgy hat óra körül értünk vissza a táborba. Lady Westholme ragaszkodott a teázáshoz, nekem pedig szerencsém volt meginni vele egy csésze teát - a tea ugyan kicsit mintha gyenge lett volna, de érdekes íze volt. Aztán a szolgák megterítettek vacsorához, és küldtek valakit az öreg hölgyért - akkor találták holtan a székében.

- Ön látta őt, amikor visszatértek a táborba?

- Azt észrevettem, hogy ott van - délután és este ott szokott üldögélni -, de nem figyeltem rá különösebben. Lady Westholme-nak éppen a jelenlegi gazdasági visszaesés tényezőiről beszéltem. Miss Pierce-re is vigyáznom kellett, olyan fáradt volt ugyanis, hogy folyton kifordult a bokája.

- Köszönöm, Mr. Cope! Lehetek-e vajon annyira indiszkrét, hogy megkérdezzem: Mrs. Boynton netán nagyobb vagyont hagyott maga után?

- Igen számottevő vagyont. Pontosabban szólva, ez nem az ő hagyatéka. Holtig tartó haszonélvezete volt rajta, és halála után felosztják

a néhai Elmer Boynton gyermekei között. Igen, mostantól mindannyian jól el lesznek eresztve.

- A pénz - mormolta Poirot - nagyon sokat számít. Hány bűntényt követtek már el miatta!

Mr. Cope egy kicsit megütközött ezen.

- Nos, hát igen, ez így van - ismerte el.

Poirot kedvesen mosolygott, és azt mormolta:

- De a gyilkosságnak oly sokféle indítéka lehet, nem igaz? Mr. Cope, köszönöm, hogy volt szíves együttműködni!

- Nagyon szívesen tettem, az biztos - mondta Mr. Cope. - Nem Miss King ül odafönn? Azt hiszem, odamegyek beszélgetni hozzá egy kicsit.

Poirot folytatta az útját lefelé.

Miss Pierce jött szembe, lelkendezve.

- Ó, monsieur Poirot, úgy örülök, hogy találkozunk! Azzal a furcsa lánnyal beszélgettem, tudja, a kisebbikkel. A legkülönösebb dolgokat mondja, ellenségekről és valami sejkről, aki őt el akarta rabolni, meg hogy mindenütt kémek veszik körül. Hát, ez aztán romantikusan hangzik! Lady Westholme azt mondja, hogy ez mind ostobaság, és hogy volt neki egyszer egy vörös hajú konyhalánya, és az is mindig ilyeneket hazudozott, de én néha azt gondolom, hogy Lady Westholme túl szigorú. És az is lehet, hogy igaz az egész, nem, monsieur Poirot? Én pár évvel ezelőtt azt olvastam, hogy az orosz cár egyik lányát nem ölték meg a forradalomban Oroszországban, hanem titokban Amerikába szökött. Azt hiszem, Tatjána nagyhercegnő volt az. Ha pedig ez így van, akkor ez a lány lehet akár az ő lánya, nem igaz? Mondott is valamit a királyi származásról - de úgy is néz ki, nem

gondolja? Olyan szlávosak az arccsontjai. Milyen izgalmas volna...!

Az izgatott Miss Pierce-en kifejezett vágyakozás jelei mutatkoztak.

Poirot válasza némileg szentenciózus volt:

- Bizony, sok furcsa dolog van az életben.

- Ma délelőtt még nem is fogtam föl, hogy ön ki is valójában - kulcsolta össze kezeit Miss Pierce. - Ön az a nagyon híres detektív! Az A.B.C. esetről annak idején mindent elolvastam. Annyira izgalmas volt! Akkoriban éppen Doncaster mellett volt nevelőnői állásom.

Poirot mormolt valamit. Miss Pierce egyre izgatottabban folytatta:

- Ezért is éreztem talán délelőtt... de nem volt igazam. Az ember mindig mondjon el mindent, ugye? Még a legkisebb részletet is, akármilyen lényegtelennek tűnik. Hiszen ha ön benne van ebben a dologban, akkor szegény Mrs. Boyntont egész biztosan meggyilkolták! Most már értem! Én arra gondoltam, hogy nem lehetséges, hogy Mr. Mah Mood, a nevére nem egészen emlékszem, de, tudja, a vezető, hogy ő esetleg egy bolsevik ügynök? Vagy esetleg Miss King? Úgy tudom, egészen kiváló neveltetésű, jó családból származó fiatal lányok is vannak ezek között a borzalmas kommunisták között! Ezért is gondoltam, hogy el kellene önnek valamit mondanom - mert, tudja, egész különös eset volt, ha belegondolok.

- Jól gondolta - mondta Poirot. - Ezért mindent el is fog nekem mondani róla.

- De hát nem olyan nagy dolog. Csak annyi, hogy a holttest felfedezése utáni reggel elég

korán felébredtem, és kinéztem a sátramból, tudja, hogy megnézzem, hogyan kel fel a nap (csak a nap már vagy egy órája felkelt). De azért korán volt...

- Igen, igen. És mit látott?

- Éppen ez volt a különös - de akkor nem tulajdonítottam neki nagy fontosságot. Csak annyi volt, hogy láttam a Boynton lányt, aki kijött a sátrából, és beledobott valamit a patakba. Ebben nincsen semmi, csakhogy az a dolog megcsillant a napfényben. Ahogy repült a levegőben. Érti, csillogott.

- Melyik Boynton lány volt az?

- Azt hiszem, a Carol nevű - az a szép külsejű lány, nagyon hasonlít a fivérére, mintha ikrek volnának. Vagy hát, persze, lehetett a fiatalabb lány is. Szemembe sütött a nap, úgyhogy nem láttam valami jól. De azt hiszem, hogy nem vörös volt a haj, hanem csak bronzos árnyalatú. Annyira tetszik nekem ez a bronzszínű haj! A vörös hajról mindig a sárgarépa jut eszembe!

Kuncogott.

- És egy fényesen csillogó tárgyat hajított el? - kérdezte Poirot.

- Igen. És ahogy mondtam, akkor nem véltem ezt fontosnak. De később a patak mentén sétáltam, és Miss King is a közelben volt. És jó pár nagyon oda nem illő dolog közt - még egy-két konzervdoboz is volt ott - megláttam egy fényes, kicsi fémdobozkát, nem éppen négyzet alakút, hanem olyan hosszúkásat, ha érti, mire gondolok...

- Hogyne érteném, tökéletesen értem. Ilyen hosszú lehetett?

- Igen, honnan tudja? Es akkor azt gondoltam: „Biztos ezt dobta el a Boynton lány, de ez egy szép kis doboz." És, már csak kíváncsiságból is, de felvettem és kinyitottam. Egy fecskendő volt benne, ugyanolyan, mint amilyennel a karomba szúrtak, amikor tífusz ellen beoltottak. És azt gondoltam, milyen furcsa, hogy eldobták, mert nem látszott töröttnek, se más baja nem volt. De ahogy ott tűnődtem, Miss King szólalt meg mögöttem. Nem is hallottam, hogy mikor jött oda. És azt mondta: „Jaj, köszönöm, ez az én fecskendőm. Épp ezt kerestem." Úgyhogy odaadtam neki, és ő visszament vele a sátrakhoz.

Miss Pierce elhallgatott, majd sietve folytatta:

- És persze gondolom, hogy nincs ebben semmi, csak kicsit furcsa volt nekem, hogy Carol Boynton eldobja Miss King fecskendőjét. Úgy értem, hogy nemigen értettem, ha érti, mire gondolok. Bár persze gondolom, hogy van valami kézenfekvő magyarázat.

Elhallgatott, és várakozóan nézett Poirot-ra.

Poirot komoly képet vágott.

- Köszönöm, mademoiselle! Amit most elmondott nekem, az lehet, hogy önmagában nem lényeges, de hadd mondjak önnek valamit! Pont ez az információ volt az, ami még hiányzott nekem az esethez! Most már minden világos, és a helyére került!

- Ó, csakugyan? - Miss Pierce elpirult, és úgy örült, akár egy gyerek.

Poirot visszakísérte őt a szállodába.

Amikor a szobájába ért, egy ponttal kiegészítette saját listáját:

10. pont: En soha nem felejtek. Ezt jegyezze meg! Soha semmit nem felejtettem el...

Poirot bólintott.

- *Mais oui* - mondta. - Már minden világos!

15. fejezet

- Megvagyok az előkészületekkel - mondta Hercule Poirot.

Kis szusszanással vagy kettőt hátralépett, és úgy vette szemügyre a saját kezűleg átrendezett, jelenleg gazdátlan szállodai szobát.

A szedett-vedett megjelenésű Carbury ezredes a falhoz tolt szállodai ágyat támasztotta, és mosolyogva pöfékelt a pipájából.

- Fura fickó maga, Poirot! - mondta. - Szereti dramatizálni a dolgokat.

- Ez igaz lehet - ismerte be a kis detektív. - De nem csak saját magam miatt csinálom. Ha az ember komédiát ad elő, ahhoz először be kell rendezni a színpadot.

- Hát komédia lesz?

- Ha tragédia, a décornak akkor is megfelelőnek kell lennie.

Carbury ezredes kíváncsian nézett Poirot-ra.

- Mos, maga tudja! Nekem fogalmam sincs, hogy hova akar kilyukadni. De azt látom, hogy valami van a tarsolyában.

- Lesz szerencsém azzal szolgálni önnek, amit kért: az igazsággal.

- Maga szerint rá tudjuk bizonyítani a bűnösséget a tettesre?

- Ezt, barátom, én nem ígértem önnek.

- Ez igaz. Még talán jobb is, hogy nem ígérte. Attól függ.

- Leginkább pszichológiai érveim vannak - mondta Poirot.

Carbury ezredes nagyot sóhajtott:

- Ettől tartottam.

- De meg fogják önt győzni - biztosította Poirot. - Ó, igen, biztosan meggyőzik majd! Mindig is azt gondoltam, hogy az igazság különös - és gyönyörű!

- Néha viszont - mondta Carbury ezredes - marha kellemetlen.

- Nem, nem! - mondta Poirot nyomatékosan. - Nagyon is személyes szemszögből nézi! Nézze messzebbről, elvonatkoztatva! Akkor mutatkozik meg, hogy milyen lenyűgöző és szabályos az események abszolút logikája.

- Majd megpróbálom úgy nézni - mondta az ezredes.

Poirot előhúzta a zsebóráját, egy hatalmas, mulatságosan ócska vacakot.

- Régi családi darab? - kérdezte Carbury érdeklődve.

- Igen, a nagyapámé volt.

- Mindjárt gondoltam.

- Ideje, hogy belefogjunk a dolgunkba - mondta Poirot. - Ön, *mon Colonel,* ide ül e mögé az asztal mögé, hivatalos személyként.

- Jó, rendben - mordult fel Carbury. - De ugye, nem akarja, hogy egyenruhába bújjak?

- Nem, nem! De ha megengedi, a nyakkendőjét megigazítanám.

És a szót tett követte. Carbury ezredes újra elmosolyodott, leült a neki szánt székbe, aztán

egy perc múlva öntudatlanul megint a bal füle alá csavarta a nyakkendőjét.

- Ide ültetjük - folytatta Poirot, még most is igazgatva a székeket - *la famüle* Boyntont.

- Oda pedig - mondta - a három kívülállót, akinek személyes köze van az ügyhöz. Dr. Gerardot, akinek tanúvallomásán az eljárás alapszik. Miss Kinget, aki két szálon is kapcsolódik az ügyhöz, egyrészt van egy személyes szál, másrészt pedig ő volt az orvosszakértő. Mr. Jefferson Cope is ide ül, akit bizalmas barátság fűz a Boynton családhoz, tehát mindenképpen érdekelt félnek tekinthető.

Poirot elhallgatott.

- A! Már jönnek is!

Kinyitotta az ajtót, hogy beengedje a társaságot.

Lennox Boynton és a felesége léptek be elsőként. Utánuk Raymond és Carol. Ginevra egyedül jött be, ajkán valami halvány, távoli mosollyal. Dr. Gerard és Sarah King zárták a sort. Mr. Jefferson Cope pár percet késett, és elnézést kért, amikor érkezett.

Amikor ő is a helyére ült, Poirot előrelépett.

- Hölgyeim és uraim! - mondta. - Összejövetelünk nem hivatalos jellegű. Azért jött csak létre, mert véletlenségből épp itt tartózkodom Ammanban. Carbury ezredes megtisztelt azzal, hogy kikérte a véleményemet...

Poirot-t félbeszakították. A közbeszólás a látszólag legváratlanabb helyről érkezett. Lennox Boynton szólalt meg hirtelen, harciasan:

- Miért? Mi az ördögnek rángatta önt bele ebbe az ügybe?

Poirot méltóságteljes kézmozdulatot tett.

- Engem gyakran keresnek meg hirtelen halálesetek kapcsán.

Lennox megkérdezte:

- Az orvosok mindig önért küldenek, ha valaki szívrohamot kapott?

Poirot szelíden válaszolt:

- A szívroham nagyon tág és tudományosan nem pontos fogalom.

Carbury ezredes megköszörülte a torkát. A hatóság képviselője hallhatóan szólni kívánt. Hivatalos hangon szólalt meg:

- Legjobb, ha tisztázzuk ezt. A haláleset körülményeiről jelentést kaptam. Az eset egészen természetes. Szokatlanul forró az időjárás, az út pedig nagyon megerőltető egy rossz egészségi állapotban lévő idős hölgy számára. Eddig minden tiszta. De dr. Gerard felkeresett, és önkéntes tanúvallomást tett...

Carbury kérdőn nézett Poirot-ra. Poirot bólintott. Carbury folytatta:

- Dr. Gerard nagyon kiváló orvos, akit világszerte elismernek. Ha ő mond valamit, azt figyelembe kell venni. Dr. Gerard vallomása a következő volt: a Mrs. Boynton halálát követő reggelen dr. Gerard észrevette, hogy a gyógyszerkészletéből számottevő mennyiség hiányzik egy erős szerből, ami a szívre hat. Előző délután felfedezte, hogy hiányzik egy fecskendője. A fecskendő éjszaka visszakerült. Utolsó pont: a halott csuklóján volt egy tűszúrás, olyan, mint amilyet egy injekcióstű ejt.

Carbury ezredes szünetet tartott.

- Az adott körülmények között úgy gondoltam, hogy a hatóságnak kötelessége megvizsgálni az ügyet. Monsieur Hercule Poirot éppen nálam vendégeskedett, és volt olyan kedves, hogy felajánlotta kiváló szolgálatait. Teljes körű felhatalmazást adtam neki arra, hogy az általa szükségesnek ítélt nyomozást elvégezze. Azért gyűltünk most össze, hogy az ügyről készített beszámolóját meghallgassuk.

Csönd volt. Akkora csönd, hogy - ahogy mondják - meg lehetett volna hallani, ha egy gombostűt leejtenek. Valaki tényleg le is ejtett valamit, talán egy cipőt a szomszéd szobában. Akkorát szólt, akár a bomba ebben a nagy csöndben.

Poirot gyors pillantást vetett a tőle jobbra helyet foglalt három emberre, aztán tekintetét a bal oldalon egy kupacban szorongó öt emberre fordította: ijedt szemeket látott.

Csendesen megszólalt:

- Miután Carbury ezredes ismertette velem az ügyet, én szakértői véleményt adtam róla. Mondtam neki, hogy nemigen lehetséges a dolgot bizonyítani - azaz olyan bizonyítékra akadni, amit egy bíróságon elfogadnának -, de biztosítottam arról, hogy az igazságot ki tudom deríteni, egyszerűen úgy, hogy kikérdezem az érintetteket. Ugyanis hadd áruljam el önöknek, barátaim, hogy egy bűnügy felderítéséhez csak annyit kell tennünk, hogy engedjük az elkövetőt vagy elkövetőket beszélni - és ők végül mindig elmondják, amit hallani akartunk!

Poirot szünetet tartott.

- Úgyhogy ebben az esetben is, bár önök hazudtak nekem, akaratlanul mégis elmondták az igazságot.

A jobbjáról egy halk sóhajt hallott és a szék csikordulását a padlón, de nem nézett oda. Továbbra is a Boyntonokhoz intézte szavait.

- Legelőször azt vizsgáltam meg, hogy Mrs. Boynton halála lehetett-e természetes, és ezt kizártam. Az eltűnt méreg, az ellopott fecskendő, de leginkább az elhunyt hölgy családjának viselkedése meggyőzött arról, hogy ez a lehetőség nem jön szóba. Mrs. Boyntont nemcsak hogy hidegvérrel meggyilkolták, de ezt a család minden tagja tudta is! Kollektíven bűnösként viselkedtek. De a bűnösségnek vannak fokozatai. Megvizsgáltam a bizonyítékokat annak érdekében, hogy eldöntsem: a gyilkosságot - mert arról van szó! - az idős hölgy családja valamilyen összehangolt terv szerint követte-e el. Hogy úgy mondjam, megvolt az erős indíték. Mindannyian csak nyerhettek az idős hölgy halálával, anyagilag is, mert a halála azonnali anyagi függetlenséget és számottevő vagyont jelentett nekik - és abból a szempontból is, hogy a halálával felszabadulnak a már tűrhetetlenné vált zsarnoki hatalom alól.

De hogy folytassam: szinte rögtön arra jutottam, hogy az összehangolt tervről szóló elmélet nem helytálló. A családtagok történetei nem voltak szépen egymáshoz illeszthetők, és semmi átgondolt alibirendszerre nem bukkantam. A tények inkább afelé mutattak, hogy egy - vagy esetleg két - családtag követte el a tettet, a többiek csak cinkostársak.

Következő lépésként azt mérlegeltem, hogy melyik családtag vagy családtagok érintettek. Itt, be kell vallanom, erősen befolyásolt egy olyan bizonyíték, ami csak előttem volt ismert.

Poirot ekkor elmesélte, mit hallott Jeruzsálemben.

- Természetes, hogy ez az eset igen erősen afelé terelt, hogy Raymond Boyntont gondoljam a kútfőnek. A családot megismerve arra a következtetésre jutottam, hogy aznap éjjeli bizalmas beszélgetőtársa alighanem Carol volt, a testvére. Ők ketten külsőre és karakter tekintetében is nagyon hasonlítanak egymáshoz, ebből adódik, hogy kedvelik egymást; és mindketten ideges, lázadó temperamentumúak, ami szükséges ahhoz, hogy ilyesmi eszükbe jusson. Az, hogy az indítékuk részben önzetlen volt (meg akarták az egész családot szabadítani, és főleg a húgukat), csak még valószínűbbé teszi, hogy ők agyalták ki a tettet.

Poirot pillanatnyi szünetet tartott.

Raymond Boynton kinyitotta a száját - majd becsukta. Meredten nézett Poirot-ra, a szemében néma szenvedéssel.

- Mielőtt belemennék abba, hogy mi szól Raymond Boynton ellen, szeretnék felolvasni önöknek egy listát, ami az ügy jelentős pontjait tartalmazza. Ezt ma délután készítettem, és átadtam Carbury ezredesnek.

FONTOS TÉNYEK

1. Mrs. Boynton digitalin tartalmú gyógyszert szedett.
2. Dr. Gerardnak eltűnt egy fecskendője.

3. Mrs. Boynton kifejezetten örömmel akadályozta meg, hogy a családtagjai jól érezzék magukat másokkal.
4. A kérdéses délutánon Mrs. Boynton arra biztatta a családját, hogy menjenek, és hagyják őt egyedül.
5. Mrs. Boynton lelki szadista.
6. A nagy sátor (nagyjából) kétszáz méterre van attól a helytől, ahol Mrs. Boynton ült.
7. Mr. Lennox Boynton először azt állította, hogy nem tudja, mikor ért vissza a táborba, de később beismerte, hogy az anyja óráján akkor állította be a pontos időt.
8. Dr. Gerard és Miss Ginevra Boynton sátrai szomszédosak egymással.
9. Fél hétkor, amikor elkészült a vacsora, egy szolgát küldtek Mrs. Boyntonhoz, hogy szóljon neki.
10. Mrs. Boynton Jeruzsálemben ezeket a szavakat használta: „Én soha nem felejtek. Ezt jegyezze meg! Soha semmit nem felejtettem el..."

Igaz, hogy a tényeket külön-külön sorszámoztam, de vannak köztük, amiket párba lehet állítani. Például az első kettőt: Mrs. Boynton digitalin tartalmú gyógyszert szedett. Dr. Gerardnak eltűnt egy fecskendője. Éppen ez a két tény volt, ami először szembetűnt nekem az esetből, és mondhatom, hogy rendkívül különösnek találtam őket - és nemigen tudtam őket összeegyeztetni. Nem értik, mire gondolok? Nem baj. Erre hamarosan visszatérek. Most elég csak annyi, hogy erről a két tényről azt gondol-

tam: mindenképpen kielégítő magyarázatra szorulnak.

Most Raymond Boynton esetleges bűnösségét fogom körbejárni. A tények a következők. Kiderült, hogy Mrs. Boynton életének kioltását latolgatta valakivel. Lelkiállapotát a nagy idegfeszültség jellemezte. Éppen akkor... mademoiselle megbocsát nekem - bocsánatkérőn hajolt meg Sarah felé - esett át egy nagy érzelmi krízisen. Azaz szerelmes lett. E szenvedélyes, felizgatott állapotban többféle lehetséges cselekvés felé vihették az érzései. Meglágyíthatták és szeretetre hangolhatták általában a világ iránt, beleértve a mostohaanyját; de érezhette úgy is, hogy végre van bátorsága szembefordulni vele, és lerázni a befolyását - vagy akár lehetett ez az utolsó lökés, hogy kitervelt bűntettét az elmélet síkjáról átültesse a gyakorlatba. Ez a pszichológia! Most pedig vizsgáljuk meg a tényeket!

Raymond Boynton a többiekkel együtt körülbelül negyed négykor távozott a táborból. Mrs. Boynton akkor még élt, és jól volt. Nemsokára Raymond és Sarah King egy téte-á-téte beszélgetést folytattak. Utána Raymond eljött. Ő azt mondja, hogy hat előtt tíz perccel ért vissza a táborba. Felment az anyjához, néhány szót beszélt vele, aztán a sátrába ment, majd le a nagy sátorba. Azt állítja, hogy hat előtt tíz perccel Mrs. Boynton élt és jól volt.

De most egy olyan tényhez érkezünk, ami ezzel az állítással szöges ellentétben van. Fél hétkor egy szolga holtan találta Mrs. Boyntont. Miss King, akinek orvosi diplomája van, meg-

vizsgálta a holttestet, és - bár különösebb figyelmet nem szentelt a halál időpontjának - megesküszik rá, hogy hat előtt már legalább egy órával egészen biztosan beállt a halál - de az is lehet, hogy jóval korábban.

Látják, itt most két, egymásnak ellentmondó állításunk van. Félretéve annak lehetőségét, hogy Miss King tévedhetett...

Sarah közbevágott:

- Nem szoktam tévedni. Ha pedig mégis tévedtem volna, akkor beismerném.

Keményen és jól érthetően szólt.

Poirot udvariasan meghajolt feléje.

- Akkor csak két lehetőség maradt: vagy Miss King hazudik, vagy Mr. Boynton! Vizsgáljuk meg: mi oka lehet erre Raymond Boyntonnak! Tegyük fel, hogy Miss King nem tévedett, és nem hazudott szándékosan! Akkor milyen sorrendben történtek a dolgok? Raymond Boynton visszatért a táborba, látta a barlang szájában ülő anyját, felment hozzá, és holtan találta. Mit csinált? Segítségért kiabált? Azonnal fellármázta a tábort? Nem. Várt egy-két percet, aztán a sátrába ment, majd le a nagy sátorba - és nem szólt semmit. Ez a viselkedés rendkívül különös, nem?

Raymond idegesen felcsattant:

- Csak egy idióta viselkedne így! Ebből is láthatja, hogy az anyám élt és jól volt, ahogy mondtam. Miss King az izgalomtól bizonyára nem tudott odafigyelni, és tévedett.

- Az ember fölteszi a kérdést - folytatta Poirot feltartóztathatatlanul -, hogy ilyen viselkedésre vajon van-e ésszerű magyarázat? Úgy tűnik,

hogy Raymond Boynton ebben az esetben nem lehet bűnös, hiszen az egyetlen időpontban, amikor aznap délután a mostohaanyjához odament, az már egy ideje halott volt. Mármost ha Raymond Boynton ártatlan, meg tudjuk-e magyarázni a viselkedését?

Én azt mondom, ha feltételezzük az ártatlanságát, a dolog megmagyarázható! Itt jár az eszemben az a beszélgetéstöredék, amit meghallottam: „Ugye, te is belátod, hogy meg kell ölni?" Visszatért a sétából, holtan találja az anyját, és a bűntudat miatt azonnal megképzik előtte egy lehetőség. A tervet végrehajtotta valaki, de nem ő, hanem az, akivel együtt tervezgetett. *Tout simplement* - azt hiszi, hogy a testvére, Carol a bűnös.

- Ez hazugság! - mondta Raymond halk, reszkető hangon.

Poirot folytatta:

- Nézzük meg most annak lehetőségét, hogy Carol Boynton a gyilkos! Milyen bizonyíték van ellene? Ő ugyanolyan ideges alaptermészetű, az a fajta, aki egy ilyen tettet a hősiesség fényében képes látni. Ő volt az, akivel aznap este Raymond Boynton Jeruzsálemben beszélgetett. Carol Boynton tíz perccel öt után ért vissza a táborba. Saját szavai szerint felment az anyjához, és beszélt vele. De ezt senki sem látta. A táborból mindenki elment - a szolgák pedig aludtak. Lady Westholme, Miss Pierce és Mr. Cope éppen barlangokat fedeztek föl - látótávolságon kívül. Carol Boynton esetleges tettének nem volt tanúja. Az időpont is megfelel a

korábban megvizsgáltaknak. Carol Boynton ellen tehát tökéletesen lehetséges a vádemelés.

Szünetet tartott. Carol Boynton fölemelte a fejét. Egyenesen Poirot szemébe nézett, szomorúan.

- Van még valami. Másnap, nagyon korán reggel látták, hogy Carol Boynton valamit belehajít a patakba. Okunk van azt gondolni, hogy az a valami egy fecskendő volt. Akar valaki szólni ehhez?

Dr. Gerard meglepetten felnézett:

- De hiszen az én fecskendőmet visszahozták! Igen, nálam van!

- No, igen. Ez a másik fecskendő, ez nagyon különös - nagyon érdekes. Úgy értesültem, hogy ez a fecskendő Miss King tulajdona. Így van?

Sarah a válasz előtt egy kicsit habozott.

Carol gyorsan megszólalt:

- Nem Miss King fecskendője volt - mondta. - Hanem az enyém.

- Beismeri tehát, mademoiselle, hogy eldobta?

Carol csak egy kicsit tétovázott:

- Igen, persze. Miért ne ismerném be?

- Carol! - szólt Nadine. Előrehajolt, és tágra nyílt szemében aggodalom volt:

- Carol... én ezt nem értem...

Carol odafordult, és ránézett, ellenségesen.

- Nincs ezen mit érteni! Eldobtam egy öreg fecskendőt. De közelébe se mentem... a méregnek.

Sarah hangja hallatszott:

- Amit Miss Pierce mondott önnek, monsieur Poirot, az igaz. Az én fecskendőm volt.

Poirot elmosolyodott.

- Rendkívül zavarba ejtő ennek a második fecskendőnek az esete, de én mégis azt hiszem, hogy meg lehet magyarázni. Mos hát, mostanra átgondoltunk két esetet: az egyik Raymond Boynton ártatlansága, a másik pedig a testvérének, Carolnak a bűnössége. De én mindig kínosan ügyelek arra, hogy nehogy igazságtalan legyek. Ezért mindig megnézem a dolgot a másik oldalról is. Nézzük, mi történt abban az esetben, ha Carol Boynton ártatlan!

Visszatért a táborba, felment a mostohaanyjához, és - mondjuk - holtan találta! Mi lehetett az első gondolata? A gyanú, hogy alighanem a fivére, Raymond ölte meg az asszonyt. Nem tudta, mit csináljon. Úgyhogy nem szólt senkinek. Aztán nemsokára, úgy egy óra múlva Raymond Boynton is visszatért, és miután látszólag beszélt az anyjával, egyetlen szóval sem utalt rá, hogy valami baj lenne. Nem gondolják, hogy Carol gyanúja ekkor megerősítést nyert? Talán akkor bement a fivére sátrába, ahol egy fecskendőt talált. Akkor aztán már egészen biztos lett a dolgában! Gyorsan elvette és eldugta. Korán reggel aztán eldobta olyan messzire, amennyire csak tudta.

Még van egy dolog, ami Carol Boynton ártatlansága mellett szól. Amikor kérdezgettem, biztosított arról, hogy a fivére és ő egyáltalán nem gondolták komolyan, hogy a tervüket valóra váltsák. Megkértem, hogy esküdjön meg erre - és azonnal meg is esküdött rá, a legnagyobb komolysággal, hogy ő nem bűnös a tettben! Figyeljenek, hogy mit mondott: nem arra esküdött, hogy ők nem bűnösek. Csak a

maga nevében tette az esküt, a testvére ebből kimaradt - és azt hitte, hogy a névmás elkerüli majd a figyelmemet.

Eh. bien, ennyit Carol Boynton ártatlanságához. Most pedig lépjünk vissza egyet, és vegyük fontolóra ezúttal nem Raymond Boynton ártatlanságát, hanem esetleges bűnösségét! Tételezzük föl, hogy Carol Boynton igazat mond, és Mrs. Boynton még élt öt után tíz perccel. Milyen körülmények között lehet Raymond Boynton bűnös? Feltehetjük, hogy hat előtt tíz perccel ölte meg az anyját, mikor odament beszélni hozzá. Igaz, akkor szolgák mászkáltak a táborban, de már szürkült. Meg tudta volna csinálni, de ebből az következik, hogy Miss King hazudott. Ne felejtsük el: ő mindössze öt perccel Raymond után jött vissza a táborba. Ahogy közeledett, nyilván látta felmenni Raymondot. Később, mikor a holttestet megtalálják, Miss King rájön, hogy Raymond ölte meg, s hogy Raymondot mentse, hazudik - tudván, hogy dr. Gerard lázasan fekszik, s így nem fedezheti föl az ő hazugságát!

- De nem hazudtam! - mondta Sarah jól hallhatóan.

- Még egy eset lehetséges. Amint említettem, Miss King néhány perccel Raymond után ért a táborba. Ha Raymond Boynton valóban életben találta az anyját, akkor Miss King lehetett az, aki a halálos injekciót beadta. Ő úgy gondolta, hogy Mrs. Boynton velejéig gonosz. Lehet, hogy magát valamiféle igazságosztónak tartotta. Ez azt is megmagyarázná, hogy miért hazudott a halál időpontját illetően.

Sarah nagyon elsápadt. Halk, kemény hangon megszólalt:

- Igaz, beszéltem arról, hogy egy ember feláldozása árán sokan megmenekülnek. Az Áldozat Helye sugallta a gondolatot. De megesküszöm önnek, hogy soha nem ártottam annak a visszataszító öregasszonynak - ez még csak eszembe sem jutna soha!

- Mégis - mondta Poirot nyájasan - kettőjük közül az egyik egészen biztos, hogy hazudik.

Raymond Boynton kényelmetlenül fészkelődött a székében, majd hevesen felkiáltott:

- Ön nyert, monsieur Poirot! Én hazudtam. Anya már halott volt, amikor fölmentem hozzá. Ez... eléggé kikészített. Tudja, úgy mentem föl hozzá, hogy most majd kitálalok neki. Hogy megmondom: innentől szabadon cselekszem. El voltam tökélve, érti. És akkor ott volt... holtan! A keze hideg volt, petyhüdt. És akkor az jutott eszembe... pont, amit mondott. Azt gondoltam, hogy tán Carol... tudja, ott volt az a szúrás a csuklóján...

Poirot gyorsan közbeszólt:

- Ez az egyetlen dolog, amiről még nem informálódtam kielégítően. Milyen módszert akartak használni? Mert volt valamilyen módszerük, és az kapcsolatban volt az injekciós tűvel. Ennyit biztosan tudok. Ha azt akarja, hogy higgyek önnek, mondja el a többit!

Raymond sietve mondta:

- Egy könyvben olvastam erről a módszerről, egy angol detektívregényben: egy üres fecskendővel belszúrnak egy emberbe, és kész.

Tökéletesen tudományosan hangzott. En... én úgy gondoltam, hogy majd így csináljuk.

- Aha! - mondta Poirot. - Értem. És vásárolt egy fecskendőt?

- Nem. Ami azt illeti, elvettem Nadine-ét.

Poirot gyors oldalpillantást vetett Nadine-re.

- A fecskendő, ami a Jeruzsálemben hagyott poggyászában maradt? - kérdezte halkan.

A fiatalasszony arca enyhén elpirult.

- Én... nem is tudtam pontosan, hogy mi lett vele - mondta.

Poirot megjegyezte:

- Önnek gyorsan jár az esze, asszonyom.

16. fejezet

Mindenki hallgatott. Aztán Poirot egy kis mesterkélt torokköszörülés után folytatta:

- Megoldottuk tehát, amit nevezhetnék a második fecskendő rejtélyének. Ez a fecskendő Mrs. Lennox Boynton tulajdona volt, Raymond Boynton tőle vette el, mielőtt még Jeruzsálemből elindultak, Raymondtól Carol vette el Mrs. Boynton holttestének fölfedezése után, ő eldobta, Miss Pierce megtalálta, és neki Miss King azt mondta, hogy az az övé. Gondolom, most Miss Kingnél van.

- Igen - mondta Sarah.

- Tehát, amikor az imént azt állította, hogy az az öné, akkor éppen azt tette, amiről azt mondta, hogy nem szokása: azaz hazudott.

Sarah nyugodtan válaszolt:

- Ez másfajta hazugság. Ez... a szakmát nem érinti.

Gerard elismerően bólogatott:

- Igen, ebben van valami. Tökéletesen megértem, mademoiselle.

- Köszönöm - mondta Sarah.

Poirot megint a torkát köszörülte:

- Nézzük akkor át az események sorrendjét! Tehát:

Boyntonék és Jefferson Cope elhagyják a tábort	3.05	(kb.)
dr. Gerard és Sarah King elhagyja a tábort	3.15	(kb.)
Lady Westholme és Miss Pierce elhagyja a tábort	4.15	
dr. Gerard visszatér a táborba	4.20	(kb)
Lennox Boynton visszatér a táborba	4.35	
Nadine Boynton visszatér a táborba, és beszél Mrs. Boyntonnal	4.40	
Nadine Boynton otthagyja az anyósát, és a nagy sátorba megy	4.50	(kb.)
Carol Boynton visszatér a táborba	5.10	
Lady Westholme, Miss Pierce és Mr. Jefferson Cope visszatér a táborba	5.40	
Raymond Boynton visszatér a táborba	5.50	
Sarah King visszatér a táborba	6.00	
A holttest felfedezése	6.30	

Nyilván észreveszik, hogy van húsz perc négy óra ötventől (amikor Nadine Boynton otthagyta az anyósát) öt óra tízig (amikor Carol visszatért). Tehát - már ha Carol igazat mond - Mrs. Boyntont bizonyára ebben a húsz percben ölték meg.

Mármost ki ölhette meg? Akkor Miss King és Raymond Boynton együtt voltak. Mr. Cope - nem mintha bármi látható indítéka is volna a gyilkosságra - alibivel rendelkezik. Ő Lady Westholme-mal és Miss Pierce-szel volt. Lennox Boynton a feleségével a nagy sátorban tartózkodott. Dr. Gerard a sátrában nyögött a láztól. A tábor elhagyatott volt, a szolgák aludtak. Itt a megfelelő pillanat a gyilkosságra! Volt-e hát olyan, aki elkövethette azt?

Poirot szeme elgondolkodva Ginevra Boyntonra vándorolt.

- Volt egyvalaki. Ginevra Boynton egész délután a sátrában volt. Mármint ezt hallottuk - csakhogy bizonyítékunk van rá, hogy valójában nem volt a sátrában egész idő alatt. Ginevra Boynton elejtett egy nagyon figyelemreméltó megjegyzést. Azt mondta, hogy dr. Gerard az ő nevét mondogatta lázálmában. És dr. Gerard is mondta nekünk, hogy lázasan Ginevra Boynton arcáról álmodott. De nem álom volt! Valóban a lány arcát látta, amikor az az ő ágya mellett állt. Ő azt hitte, csak lázálom - de valóság volt. Ginevra bement dr. Gerard sátrába. Nem lehetséges, hogy azért jött, hogy visszategye a fecskendőt, miután használta azt?

Ginevra Boynton felemelte aranyosvörös hajkoronás fejét. Tágra nyílt gyönyörű szeme Poirot-ra bámult. A tekintete meglepően kifejezéstelen volt, akár valami festett szentnek.

- *Ah, ca non!* - kiáltott fel dr. Gerard.

- Hát miért, pszichológiai szempontból ez képtelenség volna? - érdeklődött Poirot.

A francia lesütötte a szemét.

Nadine Boynton élesen közbeszólt:

- Ez teljes képtelenség!

Poirot szeme gyorsan Nadine-ra ugrott.

- Képtelenség, madame?

- Igen - mondta Nadine, aztán elhallgatott, beharapta az ajkát, majd folytatta: - Hallani sem akarom, hogy ilyen gyalázatos gyanúba keverje fiatal sógornőmet! Tudjuk mindannyian, hogy képtelenség.

Ginevra egy kicsit megmoccant a székében. Száján mosoly fakadt: a nagyon fiatal lányok megkapó, ártatlan, félig öntudatlan mosolya.

Nadine megismételte:

- Képtelenség.

Eltökéltség keményítette meg szép vonásait. Poirot-val keményen, szemrebbenés nélkül nézett farkasszemet.

Poirot előrehajolt, már-már meghajolt előtte.

- Madame nagyon intelligens - mondta.

Nadine csendben kérdezte:

- Mit ért ezen, monsieur Poirot?

- Azt, madame, hogy végig úgy éreztem, hogy önnek - ahogy én mondani szoktam - megvan a magához való esze.

- Ön hízeleg.

- Nem hiszem. Ön végig nyugodtan és összeszedetten szemlélte a helyzetet. A férje anyjával látszólag jó kapcsolatot tartott fönn, mert ezt vélte még mindig a legjobb megoldásnak - de magában megítélte és elítélte őt. Azt hiszem, egy ideje már tudja, hogy a férjének csak akkor van esélye a boldogságra, ha erőfeszítést tesz arra, hogy elhagyja az otthonát, ha a maga lábára áll, még úgy is, hogy ez az élet nehéznek

és ínségesnek ígérkezik. On minden kockázatra készen állt, és éppen azon igyekezett, hogy őt ilyen irányba befolyásolja. De nem járt sikerrel, madame. Lennox Boyntonban már nem volt meg a szabadságvágy. Megelégedett azzal, hogy apátiába és melankóliába süppedjen.

Mármost nekem semmi kétségem afelől, madame, hogy ön szereti a férjét. Amikor úgy döntött, hogy elhagyja őt, az nem egy másik férfi iránti erősebb vonzalom miatt volt. Én azt hiszem, hogy egy elkeseredett utolsó próbálkozás lehetett. Egy nő az ön helyzetében csak három dologgal próbálkozhat. Megpróbálhatja a rábeszélést. Ez, mint mondtam, nem hozott eredményt. Megpróbálhat azzal fenyegetőzni, hogy elmegy, akár egyedül is. De lehetséges, hogy még ez a fenyegetés sem mozdította volna ki Lennox Boyntont. Ettől csak mélyebbre süllyedt volna a bánatába, de nem lázadt volna fel. És elképzelhető még egy elkeseredett, utolsó lépés. Elmehet egy másik férfival. A féltékenység és a birtoklási vágy az ember legmélyebben gyökerező ösztönei. Az ön okosságát tanúsítja, hogy ezeket a mély, föld alatti, vad ösztönöket célozta meg. Ha Lennox Boynton minden ellenkezés nélkül átengedi önt egy másik férfinak - akkor ember már valóban nem segíthet rajta, önnek pedig az a legjobb, ha megpróbál új életet kezdeni máshol.

De tételezzük fel, hogy még ez az utolsó, elkeseredett lépés sem hozott eredményt! A férjét ugyan szörnyen megrázta az ön döntése, de ennek ellenére sem viselkedett úgy - bár ön azt remélte -, mint egy primitív férfi, akiből kitör

a birtoklási vágy. Maradt-e még egyáltalán valami, ami a gyors mentális leépülés állapotából visszaránthatta a férjét? Csak egyetlen dolog. Ha a mostohaanyja meghalna, talán még nem volna késő. Akkor Lennox képes lenne szabad emberként újrakezdeni az életet, és megint felépíteni magában a függetlenséget és férfiasságot.

Poirot elhallgatott, majd lágyan megismételte:

- Ha az ön anyósa meghalna...

Nadine még mindig farkasszemet nézett vele. Rezzenéstelen, halk hangon azt mondta:

- Ugye, arra céloz, hogy én segítettem elő ezt a halálesetet? De erre semmi alapja nincsen, monsieur Poirot. Miután elmondtam Mrs. Boyntonnak, hogy hamarosan elmegyek, rögtön a nagy sátorba mentem, és csatlakoztam Lennoxhoz. Ki sem mozdultam onnan egészen addig, amíg az anyósomat meg nem találták holtan. Az lehetséges, hogy bűnös vagyok a halálában, mert felizgattam - de az természetes halál volt. Azonban ha - amint állítja - szándékos emberölés történt (bár eddig semmilyen közvetlen bizonyítéka nincs rá, és nem is lehet, csak ha Jeruzsálemben megejtik a boncolást), akkor nekem nem volt módom, hogy elkövessem.

Poirot azt mondta:

- Ki sem mozdult a nagy sátorból, amíg az anyósát meg nem találták holtan. Ezt mondta az imént. Pont ez az egyik olyan dolog, Mrs. Boynton, amit nem értek.

- Hogyhogy?

- Itt van a listámon, ez a 9. pont. Fél hétkor, amikor elkészült a vacsora, egy szolgát küldtek Mrs. Boyntonhoz, hogy szóljon neki.

Raymond megszólalt:

- Nem értem, mit nem ért ezen.

Carol csatlakozott:

- Én sem.

Poirot egyikről a másikra nézett.

- Tényleg nem értik? „Egy szolgát küldtek" - de miért egy szolgát? Hiszen önök mindannyian olyan szorgalmasan kísérgették az idős hölgyet - általában! Hát nem együtt szokott valamelyikükkel jönni az étkezésekhez? Bizonytalan volt a járása. A székből is nehezen állt fel segítség nélkül. Egyikük mindig ott volt mellette, hogy segítsen. Én azt gondoltam, a vacsora elkészültével az lett volna a természetes, ha egyik családtagja megy érte és segít neki. De egyikük sem ajánlkozott. Mind ott ültek, bénultan, egymást nézegették, s talán azt találgatták, hogy miért nem megy érte senki.

Nadine élesen közbevágott:

- Ez nevetséges, monsieur Poirot! Aznap este mind fáradtak voltunk. Beismerem, hogy érte kellett volna mennünk, de... aznap este... nem mentünk!

- Pontosan, pontosan: éppen ezen az estén! Madame, talán ön az, aki a legtöbb időt töltötte az idős hölgy kiszolgálásával. Ezt gépiesen, kötelességként tette. De aznap este mégsem indult érte, hogy segítsen neki lejönni. Miért? Ezt kérdeztem magamtól: hogy miért? Elárulom, mit feleltem magamnak: mert nagyon jól tudta, hogy már halott...

- Nem, nem, most ne szakítson félbe, madame! - emelte szenvedélyesen fel a kezét Poirot. - Most engem fog hallgatni, Hercule Poirot-t! Az anyósával folytatott beszélgetésnek voltak tanúi. Tanúk, akik látták, ám nem hallották! Lady Westholme és Miss Pierce jó messzire jártak. Ők látták, amint szemlátomást egy beszélgetést folytat az anyósával - de miféle bizonyíték van arra nézve, hogy mi történt valójában? Hadd mondjam el helyette a teóriámat! Ön okos, madame. Ha esetleg ön a maga csendes, ráérős módján úgy döntött volna, hogy - mondjuk - kiiktatja az anyósát, akkor biztos, hogy okosan és megfelelő előkészítéssel fogott volna hozzá. Ön be tudott menni dr. Gerard sátrába a délelőtti kirándulás idején, ahová a doktor elment. Eléggé biztos a dolgában: sejti, hogy meg fogja találni a megfelelő szert. Ebben segíti az ápolónői képzése. A digitoxint választja - ugyanazt a szert, amit az idős hölgy amúgy is szed -, és elveszi a doktor fecskendőjét is, mert bosszantó módon a sajátja eltűnt. Azt reméli, hogy vissza is teheti majd a fecskendőt, mielőtt a doktor felfedezné annak eltűnését.

Mielőtt hozzáfog a tetthez, tesz még egy utolsó kísérletet, hogy a férjét felrázza. Elmondja neki, hogy feleségül megy Jefferson Copehoz. Bár a férjét ez nagyon feldúlja, mégsem úgy reagál, ahogy ön remélte - úgyhogy kénytelen hozzáfogni a gyilkossághoz. Visszamegy a táborba, menet közben vált néhány kedves szót Lady Westholme-mal és Miss Pierce-szel. Felmegy oda, ahol az anyósa ül. A kezében ott

van készen a szer a fecskendőben. Könnyen elkapja az öregasszony csuklóját, és - amilyen jó ápolónő ön - egy pillanat alatt benyomja a szert. Meg is van, mielőtt az anyósa rájönne, hogy mit csinál. A völgyből, messziről, a többiek csak azt látják, hogy ön beszél hozzá és fölé hajol. Aztán megy be a barlangba, hozza ki a széket, és ül oda: látszólag civilizáltan társalog pár percig. A halál szinte azonnal beállhatott. Egy halotthoz beszél - no de ki gondolná? Aztán elteszi a széket, és lemegy a nagy sátorba, ahol a férje egy könyvet olvas. És ön körültekintően ott is marad már! Biztos benne, hogy Mrs. Boynton halálát szívrohamnak fogják betudni. (És csakugyan, az is volt az ok!) Csak egyetlen dolog nem sikerült a tervek szerint: nem tudja visszatenni a fecskendőt a doktor sátrába, mert őt odabent rázza a malária - és ön ugyan nem tudja, de a doktor már kereste a fecskendőt. Ezen csúszott meg az egyébként tökéletesen kitervelt bűntény.

Nagy csönd volt, halálos csönd egy pillanatig, de aztán Lennox Boynton felugrott.

- Nem! - kiáltotta. - Átkozott hazugság az egész! Nadine nem csinált semmit. Módja sem volt rá. Az anyám... az anyám már halott volt akkor.

- A! - nézett rá nyájasan Poirot. - Akkor tehát mégiscsak ön volt, aki megölte Mrs. Boyntont.

Megint nagy csönd volt, aztán Lennox visszahanyatlott a székébe, és reszkető kezeibe temette az arcát.

- Igen... így volt... én öltem meg.

- Ön vette el a digitoxint dr. Gerard sátrából?

- Igen.
- Mikor?
- Hiszen mondta... délelőtt.
- És a fecskendőt is?
- A fecskendőt? Azt is.
- Miért ölte meg?
- Még kérdezi?
- Kérdezem, Mr. Boynton!
- De hát tudja... a feleségem el akart menni tőlem... Cope-pal...
- Igaz, de ön erről csak délután értesült.

Lennox Poirot-ra bámult.

- Persze, amikor sétálni mentünk...
- És a mérget meg a fecskendőt már délelőtt elvette, mielőtt meghallotta volna, hogy mi a helyzet?
- Mi a fenéért piszkál engem a kérdéseivel? - Lennox elhallgatott, és reszkető kezével megtörölte a homlokát. - Ugyan mit számít, hogy mikor vettem el?
- Magyon sokat számít. Mr. Lennox Boynton, azt tanácsolom önnek, hogy mondja el nekem az igazat.
- Az igazat?

Lennox megint Poirot-ra bámult.

Madine hirtelen megfordult a székében, és a férje arcába nézett.

- Igen, azt mondtam: az igazat.
- Istenemre, elmondom! - mondta váratlanul Lennox. - De nem tudom, hogy hinni fog-e nekem.

Nagy levegőt vett.

- Aznap délután, amikor Nadine-tól elváltam, teljesen össze voltam törve. Almomban

sem jutott volna eszembe, hogy elhagyhat valaki más miatt. Majdnem... majdnem belebolondultam! Úgy éreztem magam, mint a részeg, vagy mint aki valami súlyos betegség után még szédeleg.

Poirot bólintott.

- Feltűnt nekem, hogy Lady Westholme megemlítette: mikor ön elment mellettük, tántorgott. Ebből tudtam, hogy a felesége nem mond igazat, amikor azt állítja, hogy csak akkor beszélt önnel, amikor már mindketten a táborban voltak. Folytassa, Mr. Boynton!

- Azt se nagyon tudtam, hogy mit csinálok... De ahogy közelebb értem a táborhoz, elkezdett tisztulni az agyam. Belém hasított, hogy csak magamat okolhatom! Nyomorult féregként viselkedtem! Már évekkel ezelőtt szembe kellett volna szállnom a mostohaanyámmal, és elmenekülni. És arra gondoltam: lehet, hogy még most sem késő. Ott volt a vén ördög, odafent trónolt, mint egy ocsmány bálvány a vörös sziklák előtt. Egyenesen felmentem hozzá, hogy most aztán kipakolok neki. El akartam neki mondani, hogy mit gondolok, és bejelenteni, hogy elmegyek. Az a vad ideám támadt, hogy még aznap este elmegyek, el Nadine-nal, és eljuthatunk egészen Ma'anig, mindegy, hogy hogyan, de még aznap este.

- Ó, Lennox, drágám...! - hangzott fel hosszan, lágyan egy sóhaj.

Lennox folytatta:

- De akkor, istenem... úgy kiment belőlem az erő, hogy egy ujjal le lehetett volna teríteni! Halott volt. Ott ült - de halott volt... Én... én azt

se tudtam, mit csináljak... megnémultam, elkábultam... minden, amit az arcába akartam kiáltani, bennem maradt, akár egy palackban, és ólomsúlyként húzott le... el se tudom mondani... Mint egy darab kő - úgy éreztem magam, mint aki kővé vált. Valamit csináltam automatikusan - felvettem a karóráját, ami az ölében hevert, és a csuklójára tettem... arra az undorítóan petyhüdt, halott csuklójára...

Megborzongott.

- Istenem, de szörnyű volt!... Aztán lebotorkáltam, és bementem a nagy sátorba. Szólnom kellett volna valakinek, azt hiszem... de nem tudtam. Csak ültem ott, és forgattam a lapokat... vártam...

Lennox felnézett.

- Ezt nem fogja nekem elhinni... nem is hihető. Miért nem szóltam valakinek? Nadinenak? Én sem tudom.

Dr. Gerard megköszörülte a torkát.

- Az ön vallomása tökéletesen hiteles, Mr. Boynton - mondta. - Ön nagyon rossz idegi állapotban volt. Két komoly megrázkódtatás gyors egymásutánban éppen azt a hatást fejheti ki, mint amit ön leírt. Ezt hívják Weissenhalter-reakciónak, a legszemléletesebben az ablaknak fejjel nekirepült madár esetével mutatható be. Miután a madár helyrejött, még akkor is ösztönösen kerül minden mozgást, időt ad magának, hogy az idegközpontok helyreálljanak... nem nagyon jól fejezem ki magam angolul, de a következőt akarom mondani: ön nem is viselkedhetett másként. Minden határozott cselek-

vés lehetetlenné vált az ön számára! Egy rövid mentális bénulási fázison esett át.

A doktor Poirot-hoz fordult:

- Barátom, biztosíthatom, hogy ez így van.

- Ó, én nem is kétlem - mondta Poirot. - Volt egy apró esemény, ami már felkeltette a figyelmemet: hogy Mr. Boynton visszatette az anyja karóráját. Két magyarázata lehetséges: szolgálhatott arra, hogy leplezze vele a valóságos tettet; vagy pedig ezt láthatta Mrs. Lennox Boynton - és félremagyarázta. Ő ugye mindössze öt perccel később ért vissza a táborba, mint a férje. Tehát ezt látnia kellett. Amikor felment az anyósához, és holtan találta, a csuklóján egy szúrásnyommal, logikusan arra a következtetésre jutott, hogy a férje volt a gyilkos; hogy a bejelentése, miszerint el akarja Lennoxot hagyni, más reakciót váltott ki, mint amit ő remélt. Röviden: Nadine Boynton abban a hitben volt, hogy ő késztette férjét a gyilkosság elkövetésére.

Poirot Nadine-ra nézett.

- Így van, madame?

Nadine lehajtotta a fejét. Aztán megkérdezte:

- Ön tényleg gyanakodott rám, monsieur Poirot?

- Azt gondoltam, hogy ön az egyik lehetőség, madame.

Nadine előrehajolt.

- És most? Mi történt hát valójában, monsieur Poirot?

- Hogy mi történt valójában? - ismételte meg Poirot.

Hátranyúlt a kezével, előrehúzott egy széket, és leült. Most barátságos volt, közvetlen.

- Ez valóban kérdés, igaz? Mert a digitoxint elvették, a fecskendő tényleg eltűnt - és a szúrásnyom is ott volt Mrs. Boynton csuklóján

Igaz, hogy néhány nap múlva pontosan tudni fogjuk - a boncolás majd elárulja -, hogy Mrs. Boynton valóban nagy adag digitálistól halt-e meg. De akkor már lehet, hogy túl késő! Jobb lenne még ma este kideríteni az igazságot - amíg a gyilkos még itt van a kezünk ügyében.

Nadine felkapta a fejét.

- Azt akarja mondani, hogy az elhangzottak ellenére még mindig azt gondolja, hogy... egyikünk... itt a szobában...

A hangja elhalt.

Poirot lassan bólogatott, magának.

- Az igazság: ez volt, amit Carbury ezredesnek ígértem. Most pedig, hogy immár letakarítottuk magunk előtt az ösvényt, ugyanott vagyunk, ahol én tartottam ma, korábban, amikor összeírtam a lényeges pontokat: szembe kell néznünk két, egymásnak nyilvánvalóan ellentmondó dologgal.

Carbury ezredes most szólalt meg először:

- Hallhatnánk, mik ezek?

Poirot méltósággal felelte:

- Most fogom elmondani. Még egyszer a listám elején álló két dologra fogunk koncentrálni. Mrs. Boynton digitalin tartalmú gyógyszert

szedett és dr. Gerardnak eltűnt egy fecskendője. Vegyük ezt a két tényt, és vessük össze azzal a tagadhatatlan ténnyel (amivel rögtön szembe kellett néznem), hogy a Boynton család egyértelműen a bűnösökre jellemző reakciókat mutatott. Ebből nagy bizonyossággal arra lehet következtetni, hogy a családból valaki követte el a bűntényt! És mégis, az előbb említett mindkét tény a feltételezés ellen szól. Mert hogy valaki elveszi a koncentrált digitalinoldatot, az csakugyan okos ötlet, hiszen az idős hölgy úgyis azt szedte. De mit csinálna vele aztán a családtag? *Ah, ma foi!* egyetlen értelemszerű dolog kínálkozik: hogy beleteszi a mérget az orvosságos üvegébe! Ezt tette volna mindenki, mindenki, akinek egy csöpp esze van, és aki hozzá tud férni az orvosságához!

Mrs. Boynton előbb-utóbb úgyis bevesz egy adagot a gyógyszerből, és meghal - ha pedig az orvosságos üvegben felfedezik is a digitalint, azt rá lehet fogni a gyógyszerészre, aki az orvosságot összeállította. Biztos, hogy így semmit nem lehet rábizonyítani a tettesre!

Mi a helyzet mármost a fecskendő ellopásával?

Csak két magyarázat lehet rá: vagy dr. Gerard tévedett, és a fecskendőt nem is lopta el senki; vagy pedig azért vette el a gyilkos a tűt, mert ő nem férhetett hozzá az idős hölgy orvosságához - azaz kimondható, hogy a gyilkos nem volt a Boynton család tagja. A megvizsgált első két tény tehát határozottan olyan gyilkosra mutat, aki kívülálló volt!

En ezt láttam rögtön, de ahogy mondtam, megzavart a családtagoknak erősen a bűnösségre utaló viselkedése. Elképzelhető volna, ilyen erős bűntudat ellenére, hogy a Boynton család ártatlan? Én tehát azt tűztem ki, hogy bebizonyítom ezeknek az embereknek - nem a bűnösségét, hanem az ártatlanságát!

Most itt tartunk. A gyilkosságot egy kívülálló követte el - azaz olyan valaki, aki nem volt elég bizalmas kapcsolatban Mrs. Boyntonnal ahhoz, hogy bemehessen hozzá, és az orvosságos üvegéhez nyúljon.

Jelen van ebben a szobában három ember, akik formailag kívülállók, de közvetlen kapcsolatban állnak az esettel.

Mr. Cope, akit először sorra veszünk, jó ideje kapcsolatot tart a Boynton családdal. Találunk-e indítékot a számára, illetve volt-e alkalma a tett elkövetésére? Úgy tűnik, hogy nem. Mrs. Boynton halála éppen hogy rosszul érintette őt: bizonyos reményeinek meghiúsulását hozta magával. Hacsak nem élt benne szinte fanatikus vágy, hogy másokkal jót tegyen, akkor nem találunk okot arra, hogy Mrs. Boynton halálát kívánja. (Persze elképzelhető olyan indíték, amit illetően teljes tudatlanságban vagyunk. Nem ismerjük ugyanis pontosan Mr. Cope és a család múltbeli kapcsolatának részleteit.)

Mr. Cope méltósággal szólt:

- Ez nekem egy kissé erőltetett okoskodásnak tűnik, monsieur Poirot. Egyáltalán nem volt alkalmam, hogy ezt a tettet elkövessem, és egyébként is erős meggyőződés él bennem az emberi élet szentségét illetően.

- Az ön helyzete valóban kikezdhetetlennek tűnik - mondta Poirot komolyan. - Egy regényben éppen emiatt biztos, hogy erősen gyanúba keveredne.

Poirot egy fél fordulatot tett a székében.

- Most érkeztünk Miss Kinghez. Miss Kingnek volt némi indítéka, rendelkezik a szükséges orvosi tudással, valamint erős és határozott személyiség, de mivel a tábort fél négy előtt elhagyta a többiekkel, és oda csak hat órakor tért vissza, nem tudnám megmondani, hogy mikor lehetett alkalma a tettre.

Azután meg kell vizsgálnunk dr. Gerard esetét is. Most számításba kell vennünk a gyilkosság valódi időpontját. Mr. Lennox Boynton legutóbbi vallomása szerint az anyja négy óra harmincötkor már halott volt. Lady Westholme és Miss Pierce szerint még élt négy tizenötkor, amikor ők a sétájukra indultak. A kettő között pontosan húszpercnyi idő maradt. Mármost amikor a hölgyek elfelé sétáltak, szembejött velük dr. Gerard. Senki meg nem mondhatja, mit csinált dr. Gerard, amikor visszaért a táborba, mert a két hölgy akkor hátat fordított a tábornak, hiszen elfelé mentek. Tökéletesen lehetséges tehát, hogy dr. Gerard követte el a gyilkosságot. Orvos, tehát könnyedén színlelhette a malária tüneteit. Elmondható, hogy volt egy lehetséges indítéka is. Lehet, hogy dr. Gerard megmenteni akart valakit, akinek az ép elméje forgott veszélyben (aminek elvesztése talán nagyobb baj, mint egy élet kihunyta), és elképzelhető, hogy azt gondolta: ezért megéri feláldozni egy öreg és megfáradt ember életét!

- Az ön ötletei fantasztikusak! - mondta dr. Gerard.

Barátságosan mosolygott.

Poirot ügyet sem vetett a közbeszólásra, és folytatta:

- Csakhogy akkor miért hívta fel dr. Gerard a figyelmet arra, hogy az eset körül talán nincs minden rendben? Egészen biztos, hogy ha ő Carbury ezredesnek nem tesz tanúvallomást, akkor Mrs. Boynton halálát természetes okoknak tudják be. A gyilkosság lehetőségét először dr. Gerard vetette fel. Ez pedig, barátaim, sehogy sem illik az előbbi feltételezéshez!

- Hát nem nagyon - jegyezte meg nyersen Carbury ezredes.

Kíváncsian nézett Poirot-ra.

- Van még egy lehetőség - mondta Poirot. - Mrs. Lennox Boynton épp az előbb határozottan visszautasította annak lehetőségét, hogy ifjú sógornője bűnös lehetne. Tiltakozásának az adta az erejét, hogy tudta: az anyósa már halott volt a kérdéses időben. Csakhogy ne felejtsük el: Ginevra Boynton egész délután a táborban volt. És volt egy alkalmas pillanat: amikor Lady Westholme és Miss Pierce már elindultak a táborból, de dr. Gerard még nem ért vissza oda...

Ginevra megmozdult. Előrehajolt, és furcsa, ártatlan és meglepett tekintetét Poirot-ra függesztette:

- Én tettem? Azt hiszi, hogy én tettem?

Majd hirtelen egy páratlanul szép, gyors mozdulattal felpattant, átlibbent a szobán, és térdre

hullott dr. Gerard előtt, belekapaszkodott, és az arcába nézve szenvedélyesen így szólt:

- Ne, ne, ne engedje, hogy így beszéljenek! Megint bezárnak a falak közé! Ez nem igaz! Nem csináltam semmit! Ezek az ellenségeim... börtönbe akarnak zárni... el akarnak tüntetni. Segítenie kell nekem! Önnek kell segítenie!

- Jól van, jól van, gyermekem! - A doktor szelíden simogatta a lány fejét. Aztán Poirot-hoz intézte a szavait:

- Amit mond, az ostobaság. Képtelenség.

- Üldözési téveszme? - kérdezte Poirot halkan.

- Igen; de ő ilyen módon nem tudta volna csinálni. Ha már megteszi, akkor, értse meg, drámaian oldotta volna meg: tőrrel, valahogy feltűnően, látványosan - de nem ezzel a rideg, számító logikával! Ez egy hidegvérű, józanul kigondolt bűntény volt.

Poirot elmosolyodott. Váratlanul meghajolt.

- *Je suis entiérement de votre avis* - mondta lágyan.

18. fejezet

- Tartsanak velem! - mondta Hercule Poirot - Még áll előttünk egy kis út! Dr. Gerard megidézte a pszichológiát. Akkor hát vizsgáljuk most meg az ügy pszichológiai oldalát! Már sorra vettük a tényeket, megállapítottuk az események kronológiai sorrendjét, és megvizsgáltuk a tanúvallomásokat. Maradt még - a pszichológia. És a legfontosabb pszichológiai bizonyítékunk éppen a halott asszonyról szól, mert

ebben az esetben éppen az ő pszichológiája a legfontosabb.

Vegyük elő most a listámról a 3-as és a 4-es pontokat! Mrs. Boynton kifejezetten örömmel akadályozta meg, hogy a családtagjai jól érezzék magukat másokkal. A kérdéses délutánon Mrs. Boynton arra biztatta a családját, hogy menjenek, és hagyják őt egyedül.

Ez a két tény szöges ellentétben áll egymással! Ugyan miért mutat Mrs. Boynton a szokásos viselkedéséhez képest ilyen gyökeres változást éppen ezen a délutánon? Az történt volna, hogy hirtelen melegszívű lett, és a jóindulat hulláma öntötte el? Mindabból, amit róla hallottam, ez a legkevésbé sem valószínű! De valamilyen oknak lennie kell! Mi volt hát ez az ok?

Vegyük szemügyre alaposan Mrs. Boynton jellemét! Sokféle beállításban szerepelt már. Láttuk már zsarnokoskodó vén katonatisztnek, lelki szadistának, a megtestesült gonosznak - és őrültnek. Ezek közül melyik az igazi?

Én azt gondolom, hogy az igazsághoz Sarah King járt a legközelebb, amikor Jeruzsálemben egy váratlan megvilágosodásban az idős hölgyet rendkívül szánalomraméltónak látta. De nemcsak szánalomra méltónak, hanem jelentéktelennek is!

Ha képesek vagyunk, próbáljunk meg belehelyezkedni Mrs. Boynton lelkiállapotába! Olyan ember volt, aki hatalmas ambícióval született, azzal a vággyal, hogy uralkodjon, és hogy a személyiségével hasson más emberekre. Ezt az óriási hatalomvágyat ő nem szublimálta, nem is akarta kordában tartani, nem, *mesdames et*

messieurs, hanem táplálta! De végül is - jól figyeljenek! -, végül mit ért el? Nem tett szert nagy hatalomra! Nem az történt, hogy széles körben féltek tőle és utálták! Csupán egyetlen elszigetelt család pitiáner zsarnoka lett!

És ahogy dr. Gerard rámutatott: elunta magát, mint minden öreg hölgy, akit már nem elégít ki addigi hobbija, tehát módot keresett arra, hogy tevékenységét kiterjeszthesse, és abban keresett szórakozást, hogy kockázatosabbá tette magának az uralkodást! De ezzel a helyzetnek egy merőben új aspektusa került előtérbe! Életében először azzal szembesült a külföldi utazás során, hogy mennyire jelentéktelen is ő!

És most érkezünk el a lista 10. pontjához, a Sarah Kingnek Jeruzsálemben mondott szavakhoz. Tudják, Sarah King ösztönösen ráérzett az igazságra. Teljes mértékben, könyörtelenül rátapintott Mrs. Boynton létének szánalmas hiábavalóságára! És most hallgassák meg figyelmesen - mindannyian! -, hogy mik voltak pontosan a Miss Kinghez intézett szavai! Miss King azt mesélte, hogy Mrs. Boynton „annyira ellenségesen mondta, még csak nem is nézett rám." Ezek voltak az öreg hölgy szavai: „Soha semmit nem felejtettem el: egyetlen eseményt, egyetlen nevet vagy arcot sem."

Ezek a szavak nagy hatást tettek Miss Kingre. Az a különös hév, amivel elhangzottak, és az az erős, rekedtes hang! Olyan mély volt a hatásuk Miss Kingre, hogy szerintem el is kerülte a figyelmét, milyen rendkívüli a jelentőségük!

Eszreveszi-e valaki önök közül, hogy mi a jelentőségük?

Poirot várt egy percet.

- Úgy tűnik, nem... De hát, *mes amis,* nem látják, hogy Miss King hozzá intézett szavaira ezek a szavak egyáltalán nem válaszolnak logikusan? „Soha semmit nem felejtettem el: egyetlen eseményt, egyetlen nevet vagy arcot sem." Ennek nincs semmi értelme! Még ha azt mondta volna, hogy „Soha nem felejtem el a szemtelenséget" vagy valami ilyesmit - de nem! hanem azt mondta: arcot...

- Jaj - kiáltott fel kezeit összecsapva Poirot -, de hiszen majdnem kiszúrja a szemünket! Ezek a szavak, amik látszólag Miss Kingnek szóltak, egyáltalán nem Miss Kingnek voltak szánva! Hanem valaki másnak, aki Miss King mögött állt.

Poirot elhallgatott, megvárta, míg a meglepetés lecseng.

- Igen, kiszúrja a szemünket! Mondhatom önöknek, ez egy jelentős lélektani pillanat volt Mrs. Boynton életében! Egy intelligens fiatal hölgy megalázó módon éppen leleplezte őt önmaga előtt! Zavarodott düh töltötte el - és ugyanebben a pillanatban látott meg valakit, egy arcot a múltból, egy áldozatot, aki az ölébe pottyant!

Ahogy látják, visszaérkeztünk a kívülállóhoz! És most válik világossá, miért volt Mrs. Boynton a halálának délutánján olyan váratlanul kedves. Meg akart szabadulni a családtagjaitól, mert - egy szemléletes képpel élve - másik hal akadt a horgára. Azt akarta, hogy

tiszta legyen a levegő az új áldozattal folytatandó beszélgetéshez...

Most hát ebből az új szempontból kiindulva vizsgáljuk meg a délután eseményeit! A Boynton család elindult. Mrs. Boynton fent ült a barlangjánál. Nézzük meg nagyon alaposan Lady Westholme és Miss Pierce tanúvallomását! Az utóbbi nem megbízható tanú, mert felületes megfigyelő, és igen befolyásolható. Lady Westholme viszont rendkívül pontos a tényeket illetően, és aprólékos megfigyelő. Van egy tény, amiben mindketten megegyeznek! Egy arab, a szolgák egyike odament Mrs. Boyntonhoz, valamivel felmérgesítette, majd sietősen visszavonult. Lady Westholme kifejezetten azt állította, hogy a szolga előzőleg Ginevra Boynton sátrában járt, de talán emlékeznek rá, hogy dr. Gerard sátra szomszédos volt Ginevráéval. Elképzelhető, hogy az arab dr. Gerard sátrába ment be...

Carbury ezredes szólt közbe:

- Csak nem azt akarja mondani, hogy az egyik beduinom megölt egy idős hölgyet, mégpedig úgy, hogy megszúrta egy fecskendővel? Ez elképesztő!

- No várjon csak, Carbury ezredes, még nem fejeztem be! Egyezzünk meg abban, hogy az arab esetleg jöhetett dr. Gerard sátrából, és nem Ginevra Boyntonéból. Nézzük tovább! Mindkét hölgy egybehangzóan állítja, hogy az arab arcát nem látták jól, ezért nem tudják, ki volt az, és az elhangzott beszélgetést sem hallották. Ez természetes: a nagy sátor és a sziklaperem közötti távolság körülbelül kétszáz

méter volt. Lady Westholme egyébként pontos leírást adott a férfiról, részletesen kitért a rongyos térdnadrágjára és a rendetlenül lógó lábszárvédőjére.

Poirot most előrehajolt.

- És ez, barátaim, fölöttébb különös! Mert ha nem látta a férfi arcát, és nem hallotta, amit beszéltek odafönt, akkor azt sem láthatta, hogy milyen a térdnadrágja és a lábszárvédője! Kétszáz méterről biztosan nem!

- Látják, itt valami nem stimmel! És ez érdekes ötletet adott nekem. Mert miért kell úgy ragaszkodni a rongyos nadrághoz és a lógó lábszárvédőhöz? Talán mert nem is volt az a nadrág szakadt, és a lábszárvédő esetleg nem is létezett? Lady Westholme és Miss Pierce mindketten látták a férfit, de onnan, ahol ültek, egymást nem láthatták. Ezt mutatja az a tény is, hogy Lady Westholme odament Miss Piercehez megnézni, hogy alszik-e, és akkor a sátra bejáratában ülve találta őt.

- Te jó isten! - szólalt meg Carbury ezredes hirtelen felegyenesedve ültében. - Arra céloz, hogy...?

- Arra célzok, hogy miután megnézte, mit csinál Miss Pierce (az egyetlen ébren lévő tanú), Lady Westholme visszament a sátrába, felhúzta a lovaglónadrágját, csizmáját és a kekiszínű kabátját, a kockás portörlőrongyából meg egy motring kötőfonalból arab fejfedőt készített magának, és így felöltözve merészen bement dr. Gerard sátrába, kinyitotta a gyógyszeres táskáját, kiválasztotta a megfelelő szert, elvette

a fecskendőt, megtöltötte, és határozottan felment az áldozatához.

Mrs. Boynton alighanem bóbiskolt. Lady Westholme gyors volt. Elkapta a csuklóját, és befecskendezte a szert. Mrs. Boynton félhangosan felkiáltott, megpróbált felállni, de nem tudott. Az „arab" látszólag megfélemlítve és megszégyenítve gyorsan elszaladt. Mrs. Boynton a botját rázta utána, megpróbált felállni, de visszazuhant a székébe.

Öt perc múlva Lady Westholme már visszatért Miss Pierce-hez, és kommentárt fűzött az imént látott jelenethez - a saját verzióját sugalmazva a másik hölgynek. Utána elindultak sétálni, és megálltak a sziklaperem alatt, ahol Lady Westholme felkiabált az idős hölgynek. Választ nem kapott, hiszen Mrs. Boynton már meghalt, de Lady Westholme megjegyezte Miss Piercenek: „Milyen goromba, hogy csak egy horkantásra méltat minket!" Miss Pierce bevette a dolgot - hiszen elégszer hallotta már Mrs. Boyntont, amint csak egy horkantással válaszolt a hozzá intézett szavakra -, ha kell, akár nyugodt lélekkel meg is esküszik, hogy csakugyan hallotta is azt a horkantást. Lady Westholme meg már eleget ült bizottságokban együtt Miss Pierce-féle hölgyekkel, és tudta, hogy hogyan lehet őket befolyásolni a maga kiválóságával és személyisége erejével. Csak egyetlen dolog nem sikerült neki: a fecskendő visszatétele. Terveit felborította, hogy dr. Gerard olyan hamar visszatért. Remélte, hogy a doktor nem vette észre a fecskendő eltűnését, vagy esetleg azt hitte, hogy máshová tette, így aztán éjszaka visszarakta.

Poirot megállt.

Sarah megkérdezte:

- De miért? Miért akarta Lady Westholme megölni Mrs. Boyntont?

- Nem ön mondta nekem, hogy Lady Westholme ott volt a közelében Jeruzsálemben, amikor Mrs. Boyntonnal beszélgetett? Lady Westholme volt, akihez Mrs. Boynton azokat a szavakat intézte! „Soha semmit nem felejtettem el: egyetlen eseményt, egyetlen nevet vagy arcot sem." Tegyük ezt egymás mellé azzal a ténnyel, hogy Mrs. Boynton korábban börtönőr volt egy női börtönben - és akkor már kezd halványan felderengeni előttünk az igazság. Lord Westholme a feleségét egy hajóúton ismerte meg, Amerikából hazafelé tartva. A házassága előtt Lady Westholme bűnöző volt, és börtönben ült.

Látják már az ő szörnyű dilemmáját? Minden veszélybe került: a karrierje, az ambíciói, a társadalmi helyzete! Hogy milyen bűntény miatt került annak idején börtönbe, még nem tudjuk (bár hamarosan megtudjuk majd), ám biztosan olyasmi lehetett, ami a jelenlegi politikai karrierjét derékba töri, ha nyilvánosságra kerül. És ne felejtsük el, hogy Mrs. Boynton nem szokványos zsaroló volt. Ő nem pénzt akart. Neki az kellett, hogy az áldozata kínzásában örömöt leljen egy ideig - aztán pedig nagy gyönyörűségére szolgált volna, ha a lehető leglátványosabb módon kiszivárogtathatja az igazságot! Nem, Lady Westholme nem lehetett biztonságban, amíg Mrs. Boynton élt. Követte Mrs. Boynton utasítását, hogy menjen utána Petrába (furcsálltam is, hogy Lady Westholme, aki saját

fontosságának annyira tudatában van, egyszerű turistaként akart utazni), de kétségtelen, hogy közben a gyilkosság különböző módozatain és eszközein járt az esze. Azonnal felismerte az adódó lehetőséget, és merészen ki is használta. Csak két dologban hibázott. Az egyik, hogy túl sokat beszélt, amikor kitért a rongyos lovaglónadrágra: először ezzel hívta fel magára a figyelmemet, a másik pedig, hogy összetévesztette dr. Gerard sátrát Ginevráéval, és először Ginevrához lépett be, aki félálomban feküdt. Innen a lány félig kitalált, félig igaz története az álruhás sejkről. Ő rossz irányból közelített az igazsághoz, ösztönösen drámaibbá torzította azt, de a jelzése így is elég figyelemfelkeltő volt nekem.

Poirot szünetet tartott.

- Mindenesetre hamarosan okosabbak leszünk. Lady Westholme ujjlenyomatait sikerült ma a tudta nélkül levennem. Ha ezeket elküldjük abba a börtönbe, ahol Mrs. Boynton dolgozott valamikor, akkor az ottani aktákkal való összehasonlítás során hamarosan kiderül az igazság.

Poirot elhallgatott.

A pillanatnyi csöndben éles hang hallatszott.

- Mi volt ez? - kérdezte dr. Gerard.

- Mintha egy lövés lett volna - mondta Carbury ezredes, és gyorsan felpattant. - A szomszédos szobában. Kié is az a szoba?

Poirot halkan válaszolt:

- Van egy sejtésem... a szoba alighanem Lady Westholme-é...

EPILÓGUS

RÉSZLET az *Evening Shout!* gyászhíreiből:

Sajnálattal tudatjuk, hogy Lady Westholme parlamenti képviselő egy tragikus baleset következtében elhunyt. Lady Westholme, aki szeretett távoli országokban utazgatni, mindig magával hordott egy kisméretű revolvert. Ezt tisztogatta, amikor az véletlenül elsült, és megölte őt. Azonnal meghalt. Őszinte együttérzésünk Lord Westholme-nak stb. stb.

Öt évvel később egy meleg júniusi estén Sarah Boynton a férjével egy londoni színház nézőterén ült, a *Hamlet* előadásán. Sarah Raymond karjába kapaszkodott, amikor Ofélia szavai felhangzottak a színpadi lámpák kereszttüzében:

Hogy ismerem én meg
Hív szerelmed mástól?
Pörge kalap-, botja-,
S fűzött sarujáról.

Meghalt, kimúlt ő, asszonyom;
Meghalt, kimúlt, bizony!
Fejtül neki zöld-hant gyepágy,
Lábtul egy kő vagyon.
*Ó, hó!**

* Arany János fordítása.

Sarah torka elszorult. Ez a különös, ártatlan szépség, ez az elbűvölő földöntúli mosoly, mint aki már túllépett gondon és bánaton, és akinek az igazság már csak egy rebbenő ábrándkép...!

Sarah azt mormolta magának:

- Elbűvölő... elbűvölő...

Az a mindig szép tónusú, dallamos hang mostanra már a művészi kifejezés képzett, hajlékony eszközévé vált.

A felvonás végén, amikor a függöny legördült, Sarah határozottan jelentette ki:

- Jinny nagy színésznő... igazi nagy művész!

Később vacsora mellett ültek a Savoyban. Ginevra távoli mosollyal fordult oda a mellette ülő szakállas férfihoz:

- Ugye, jó voltam, Theodore?

- Csodálatos voltál, *chérie.*

Ginevra boldogan mosolygott. Azt suttogta:

- Te mindig is hittél bennem, te tudtad, hogy nagy dolgokra vagyok képes, és hogy nagy tömegekre tudok hatni...

Nem messze onnan, egy másik asztalnál az est Hamletje siránkozott:

- Ezek a rémes modorosságai! Persze az embereknek tetszik, először... de én azt mondom: ez nem Shakespeare! Láttad, hogy tönkretette a lelépésemet?

A Ginevrával szemben ülő Nadine így szólt:

- Milyen izgalmas, hogy itt vagyunk Londonban, ahol Jinny Oféliát játssza, és ilyen híres!

Ginevra kedvesen válaszolta:

- Nagyon rendesek vagytok, hogy átjöttetek megnézni.

- Ez most egy igazi családi összejövetel! - nézett körül mosolyogva Nadine. Aztán így szólt Lennoxhoz:

- Mit gondolsz, a gyerekek elmehetnek a délutáni előadásra? Szerintem már elég nagyok, és annyira szeretnék látni Jinny nénit a színpadon!

Lennox, a kiegyensúlyozottnak és boldognak látszó Lennox, akinek huncut volt a tekintete, felemelte a poharát:

- Az ifjú párra, Mr. és Mrs. Cope-ra!

Jefferson Cope és Carol koccintottak vele.

- A hűtlen lovag! - mondta nevetve Carol. - Jeff, igyál egyet az első szerelmedre, akivel szemközt ülsz!

Raymond vidáman jegyezte meg:

- Jeff elpirult. Nem szereti, ha a régi időkre emlékeztetik.

Ray arca hirtelen elborult.

Sarah megérintette a kezét, s a felhő elszállt. Ray odanézett Sarah-ra, és elmosolyodott:

- Mintha csak rossz álom lett volna!

Elegáns úr állt meg az asztaluknál. Hercule Poirot volt az, makulátlanul, mint akit skatulyából húztak ki, a bajusza büszkén kipödörve. Méltóságteljesen meghajolt.

- Mademoiselle - szólította meg Ginevrát -, *mes hommages.* Ön tökéletesen játszott!

Nagy örömmel üdvözölték Poirot-t, és Sarah mellett csináltak neki helyet.

Poirot elégedett mosollyal nézett végig mindannyiukon, s mikor már megint mind beszélgettek egymással, kissé oldalra hajolt Sarahhoz, és odasúgta neki:

- Eh bien, nekem úgy tűnik, hogy minden jól megy *la famille* Boynton háza táján!

- Hála önnek! - válaszolta Sarah.

- Nagyon kezd befutni az ön férje. Épp ma olvastam egy remek kritikát a legutóbbi könyvéről.

- Mert tényleg nagyon jó - bár én elfogult vagyok! Tudta, hogy Carol és Jefferson Cope végül összeházasodtak? Lennoxnak és Nadinenak pedig két csodálatos gyermeke született, Raymond csak tündéreknek nevezi őket. Jinny pedig - szerintem ő egyszerűen egy zseni.

Sarah odanézett a szép arcra és az aranyosvörös hajkoronára az asztal másik oldalán, és kissé megborzongott.

Egy pillanatig komoran nézte. Majd lassan az ajkához emelte a poharát.

- Kire emeli a poharát, madame? - kérdezte Poirot.

Sarah szaggatottan mondta:

- Most hirtelen... Őrá gondoltam. Jinnyt nézve... most először láttam meg... a hasonlóságot. Ugyanaz a jelenség... csak Jinny a fényben van... Ő viszont a sötétségben volt...

Az asztal túlfelén Ginevra váratlanul megszólalt:

- Szegény mama... Olyan furcsa volt... Most már, hogy mind ilyen boldogok vagyunk... én sajnálom szegényt. Ő nem kapta meg az élettől, amit szeretett volna. Nem lehetett könnyű neki.

Szinte szünetet sem tartva, lágyan remegő hangon idézni kezdte a *Cymbeline* sorait, és a többieket elragadta a szavak zenéje:

Nap nem éget már, ne félj,
Nem kínoz tél, zord hideg,
Földi pályád véget ér,
*S béred otthon elveszed...**

* Lator László fordítása.

Sarah King felejteni jött a Szentföldre. A fiatal orvosnő egy felbontott jegyességgel a háta mögött néhány érdekes hétre és sok szép látnivalóra vágyott. Ehelyett találkozott a Boynton családdal. Raymond Boynton azonnal megtetszett neki, de Mrs. Boynton, az anyja, nem nézte jó szemmel, ha négy gyereke közül bármelyik barátkozni próbált. Lehet, hogy öreg volt, kövér, nehezen mozgott és rossz volt a szíve, de a hatalma még mindig teljes volt a család fölött.

Mrs. Boynton mindenki meglepetésére vállalkozott a nagyon fárasztó kirándulásra Petra romjaihoz, és itt, a rózsaszín városban érte a halál. De mivel Hercule Poirot is arrafelé nyaralt, biztosak lehetünk benne, hogy nem természetes halál volt... Sok a gyanúsított, mondhatni, mindenki gyanús, de szerencsére Poirot kis szürke agysejtjei most sem hagyják cserben a világ legnagyobb magánnyomozóját.

A regényt új fordításban adjuk közre.

ISBN 963 07 7863 7

9 789630 778633

1800 Ft